

PROBUĐENJE I REFORMA

jul, avgust, septembar 2013.

Sadržaj:

1. Probudjenje - naša velika potreba	5
2. Molitva - suština probuđenja	13
3. Božja Reč - temelj probuđenja	21
4. Svedočenje i služba - rod probuđenja.....	29
5. Poslušnost - plod probuđenja.....	37
6. Priznanje i pokajanje - uslovi probuđenja.....	45
7. Jedinstvo - jemstvo probuđenja	53
8. Razboritost - zaštita probuđenja	61
9. Reforma - proizvod probuđenja	69
10. Reforma - spremnost za rast i promenu	77
11. Reforma - novi način razmišljanja	85
12. Reforma - isceljenje poremećenih odnosa	93
13. Obećano probuđenje - dovršenje Božije misije	101

PROBUĐENJE I REFORMA

Autor: Mark Finli

Broj: 3/2013.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

Odgovara:

Igor Bosnić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Milan Šušljić

Lektura: Tatjana Samardžija Grek

Izdaje:

TIP Preporod, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema: mr Radomir Grujić

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova, 2013.

Tiraž: 1200

UVOD

PROBUĐENJE I REFORMA

U svakom naraštaju Božji Duh se trudi da probudi srca svoga naroda. Probudjenje je trajno, svakodnevno iskustvo. Trebalo bi da se svako od nas prepozna u sledećim rečima stare duhovne pesme: „Sklon sam da lutam, Gospode, osećam to; sklon sam da ostavim Gospoda koga volim.“ Duboko u svom srcu, svako od nas zna koliko su istinite ove reči.

Zaista, naša srca su sklona lutanju. Naše misli teže da se od duhovnoga okrenu svetovnom, od nebeskoga zemaljskom. Suviše često se osećamo robovima ukorenjenih navika. Ponekad smo zapanjeni svojim vlastitim reakcijama i ponašanjem.

Tako je zbog toga što je, padom u greh, i naša priroda postala grešna (Jeremija 17,9). Mi smo po svojoj prirodi skloni da se od Gospodnjeg puta okrenemo svojim putevima (Isaija 53,6). Zajedno s apostolom Pavlom i mi uzvikujemo: „Ja, nesrećni čovjek!“ (Rimljanima 7,24), a sa Davidom se molimo: „Gospode, po milosti svojoj oživi me!“ (Psalam 119,159)

Probudjenje je nastojanje Božje da u svojoj dobroti produbi svoj odnos sa nama. On pokreće u nama proces probuđenja. Njegov Duh stvara u nama čežnju za Njim. Njegov Duh nas osvedočava u našu potrebu za Njim, otkriva nam Isusovu dobrotu i blagodat.

Kroz celu istoriju, Božji Duh je moćno delovao da probudi ljude. Kada je Izraelj odlutao sa Božjih puteva, od Božjih namera i planova, Bog je upotrebio mladog cara Josiju da vrati narod sebi, i tada je došlo do velikog probuđenja. Prilikom posvećenja Hrama, Bog je obećao Solomunu: „[Ako se] ponizi (...) narod moj na koji je prizvano ime moje, i pomoli se, i potraži lice moje, i povrati se od zlijeh putova svojih, i ja ću tada uslišiti s neba i oprostiću im grijeh njihov i iscijeliću zemlju njihovu“ (2. Dnevnika 7,14). Božje srce je čežnulo da Izraelj

ispuni uslove probuđenja, da iskusi silu probuđenja, da svetlost Njegove ljubavi prikaže celome svetu.

Kad god se Božji narod odazivao Njegovim pozivima na probuđenje, On je moćno delovao u njegovu korist. To se odnosi i na novozavetnu Hrišćansku crkvu, na doba reformacije i na Crkvu adventista sedmog dana. To će se odnositi i na Božji narod poslednjeg vremena. Božji Sveti Duh će se izliti u potpunosti i zemlja će se „rasvetliti“ od slave Božje (Otkrivenje 18,1).

Biblijske pouke za ovo tromesečje usredsređuju se na razna pitanja povezana sa probuđenjem i reformom. Zajednički ćemo istraživati pitanja kao što su:

Pod kojim uslovima je Bog obećao izlivanje svoga Svetoga Duha?

Da li Bog čeka na neki čarobni trenutak da izlije svoga Svetoga Duha na svoju Crkvu poslednjih dana?

Šta to znači živeti životom po Svetome Duhu?

Možemo li učiniti bilo šta da bismo saradivali sa Bogom u svom pripremanju za izlivanje Svetoga Duha sada?

Kako započinjete proces probuđenja i reforme?

Duh proroštva opisuje važnost probuđenja ovim rečima: „Buđenje prave pobožnosti među nama najveća je i najhitnija od svih naših potreba.“ (1SM 121) U Božjim očima, ništa nam nije potrebnije od probuđenja. Šta bi moglo da bude važnije od toga? U toku ovog tromesečja, dok budemo proučavali teme kao što su molitva i probuđenje, Božja Reč i probuđenje, svedočenje i probuđenje, završetak dela i probuđenje, kao i druge srodne teme, molimo se da Bog moćno progovori našem srcu i da nas privuče k sebi.

Zašto ne bismo odmah sad otvorili svoje srce delovanju Svetoga Duha? Zašto Ga ne bismo zamolili da učini nešto posebno u našem životu već sada? On će odgovoriti na naše molitve, i nebeski blagoslovi će poteći na način koji ne bismo mogli ni da zamislamo.

Mark Finli, poznati evanđelista međunarodnog ugleda, bio je potpredsednik Generalne konferencije od 2005. do 2010. godine. Posle odlaska u penziju, postao je savetnik predsednika Generalne konferencije. Pastor Finli i njegova supruga Ernestina imaju troje dece i dvoje unučadi.

PROBUĐENJE – NAŠA VELIKA POTREBA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 3,14-21; Jevrejima 12,7-11; Matej 25,1-13; Zaharija 3,1-5; Pisma 5,2-5.

Tekst za pamćenje: „Evo stojim na vratima i kucam, ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime i on sa mnom.“ (Otkrivenje 3,20)

Laodikeja je poslednja u nizu od sedam crkava u Otkrivenju. Ime joj znači „narod suda“. To je takođe i prikladan simbol za Božji narod poslednjeg vremena.

Laodikeja je bila smeštena u prostranoj dolini na jugozapadu današnje Turske. Predstavljala je važno finansijsko središte, centar mode onoga vremena, obrazovni i zdravstveni centar. Njeni stanovnici su bili nezavisni ljudi puni samopouzdanja i veoma bogati.

Međutim, gradu je nedostajala voda, jedna od najvažnijih životnih potreba. Voda je zato dovođena rimskim akvaduktom od izvora koji se nalazio desetak kilometara južno od grada. Dok bi stigla do grada, voda bi bila već mlaka. Isus se poslužio tim simbolom da predstavi mlako stanje svoje Crkve poslednjeg vremena, opisujući je kao samopouzdanu, samozadovoljnu, bezvoljnu i duhovno nezainteresovanu Crkvu. To je Crkva koja je izgubila svoju revnost. Crkva kojoj je potrebno duhovno probuđenje.

Pored svega toga, poruka Laodikeji ipak je ispunjena nadom. Hristos se obraća svom narodu s ljubavlju, nudi da zadovolji potrebe njegovog srca i da ponovo rasplamsa najdublje čežnje njegovog duha.

NADA ZA MLAKE LAODIKEJCE

Isus se obraća svakoj od sedam crkava u Otkrivenju 2 i 3 koristeći titulu koja odgovara njenom duhovnom stanju. Titule kojima se Hristos predstavlja u svojoj poruci crkvi u Laodikeji kao da prenose Njegovo obećanje o duhovnom obnavljanju svima koji se budu odazvali Njegovom pozivu.

Čitajte sledeće biblijske tekstove: Otkrivenje 3,14.15; 2. Korinćanima 1,20; Jovan 3,10.11; Kološanima 1,13-17. Zašto Isus upotrebljava nazive kao što su „Amin“, „Svjedok vjerni i istiniti“ i „Početak stvorenja Božjega“ kada se obraća crkvi u Laodikeji?

U Otkrivenju 3,14 grčka reč za „početak“ glasi arhe. Ona može da znači početak događaja ili aktivnosti koju je pokrenuo vršilac radnje. U tom kontekstu, arhe se odnosi na Isusa kao na „Začetnika“ ili kao na uzročnika svakog stvaranja. Drugim rečima, On je Stvoritelj (Jovan 1,1-3; Efescima 3,8.9).

Ovo je izuzetno značajno. Hristos, Onaj koji je progovorio i tako stvorio svetove, Onaj koji je stvorio našu Zemlju, Onaj koji je progovorio i život je nastao – taj isti Isus upućuje Laodikeji reči nade. Svemoćni Stvoritelj može da stvori novi život. On može da razbudi nove duhovne težnje u našem srcu. On može i da preobrazi naš duhovni život.

Čitajte tekst u 2. Korinćanima 5,17 i u Galatima 6,14.15. Koju poruku vama lično upućuju ovi tekstovi?

RAZMISLITE: Zašto je poruka Laodikeji poruka nade? Kako uvod u poruku Laodikeji, koja tako oštro iznosi osudu, ohrabruje svakog vernika i vraća mu nadu? Koja od tri Isusove titule tebi najviše znači i zašto?

UKOR IZREČEN S LJUBAVLJU

Čitajte tekst u Otkrivenju 3,15.16. Zašto Isus upravo crkvi u Laodikeji upućuje tako oštar ukor? Šta znači biti mlak? Koje druge izraze je Isus mogao da upotrebi umesto reči mlak?

Govoreći o tekstu u Otkrivenju 3,15.16, Elen Vajt kaže: „Poruka crkvi u Laodikeji odnosi se vrlo jasno na one čije je versko iskustvo beživotno, koji ne svedoče odlučno u prilog istini.“ (*The SDA Bible Commentary*, 7. tom, str. 962) To je značajna izjava. Beživotno versko iskustvo predstavlja iskustvo bez živosti. Ono ima spoljašnji omotač hrišćanstva, ali mu nedostaje suština. Ono ima spoljašnji oblik, ali mu nedostaje životna snaga. Laodikejci nisu jeretici ili vatreni fanatici; oni su jednostavno duhovno ravnodušni. Laodikejci izgledaju kao dobri i moralni ljudi. Oni imaju, kao što Pavle kaže, „obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli“ (2. Timotiju 3,5). Isus je govorio o vernicima svoga vremena koji se „približavaju [...] k meni ustima svojijem, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od mene“ (Matej 15,8).

Čitajte tekst u Jevrejima 12,7-11; Jovu 5,17-19; Psalmu 94,12 i u Pričama 29,15.17. Opišite kakav je bio cilj svih ovih ukora?

Naš Gospod isuviše voli svoj narod da bi ga lako prepustio propasti. On će učiniti sve što je moguće da bi ponovo raspalio duhovni plamen u njihovim srcima. Njegov ukor zvuči oštro zato što je i Njegova ljubav snažna. On izriče opomenu samo zato što želi da nas izleči. Prorok Osija izražava upravo ta osećanja u svom pozivu na pokajanje: „Hodite da se vratimo Gospodu; jer on razdrije, i iscijeliće nas, rani, i zaviće nas.“ (Osija 6,1)

RAZMISLITE: Da li se Gospod ikada poslužio nekim bolnim, teškim iskustvom da bi vas privukao k sebi i da bi vas doveo do poniznosti? Šta ste naučili iz tog iskustva tako da ga ne morate ponoviti?

OPAŽANJE I STVARNOST

Postoji velika razlika između onoga što Laodikeja govori i onoga što čini. Još je veća razlika između duhovnog iskustva koje Laodikejci misle da imaju i njihovog stvarnog duhovnog stanja.

Čitajte tekst u Otkrivenju 3,17. Kako Laodikejci ocenjuju svoje duhovno stanje? Kako Gospod ocenjuje duhovno stanje te Crkve? Na koji način ljudi postaju tako zaslepljeni da ne vide svoje pravo duhovno stanje? Na koji način i mi sami možemo biti slepi prema svojim nedostacima i manama?

Jedna je od sudbonosnih sotoninih prevara da nas zaslepi u pogledu naših nedostataka i potreba. Neki od verskih poglavara u Isusovo vreme nisu videli svoje duhovno siromaštvo. Oni su čitali Bibliju, svetkovali Subotu, davali desetak i čekali dolazak Mesije. Međutim, mnogi su bili u tami što se tiče prirode duhovnog carstva koje će Mesija osnovati. Isus ih naziva „slepim vođama“ (Matej 23,24). Pavle piše crkvi u Korintu o onima kojima „bog svijeta ovoga oslijepi razum“ (2. Korinćanima 4,4). Upravo zato je Isus rekao da je došao da „vrati vid slijepima“ (Luka 4,18). Isus će nam vratiti duhovni vid koji smo izgubili samo ako Mu to dozvolimo. Svaki put kada bi u Novom zavetu vraćao vid slepima, Hristos je pokazivao i želju da nam otvori i duhovne oči da bi nas osposobio da Ga jasno vidimo.

Čitajte tekst u Mateju 25,1-13. Koje su sličnosti između pet nerazumnih devojaka i vernika Crkve u Laodikeji?

RAZMISLITE: Na koje načine održavate budnom svoju duhovnost? Zašto mislite da je lako da čovek postane duhovno ravnodušan? Na koji način se možemo boriti protiv verske ravnodušnosti?

Ima nade za Laodikeju, isto onako kao što ima nade za svakog ko je zahvaćen duhovnom ravnodušnošću i mlakošću. Gospod nam nudi svoj duhovni lek. Činjenica da se Gospod obraća ovoj Crkvi pokazuje da postoji nada za nju ukoliko vernici prihvate da slede Božji savet.

Razmislite o Isusovom savetu u Otkrivenju 3,18.19. Šta Isus misli kada govori o „zlatu koje je pročišćeno ognjem“, o odevanju u „bele haljine“ i o „masti za oči“ kojom treba pomazati svoje oči? (Videti i 1. Petrova 1,7; Zaharija 3,1-5; Otkrivenje 19,7-9; Efescima 4,30)

“Isus ide od vrata do vrata, On stoji ispred svakog hrama duše, i objavljuje: ‘Evo stojim na vratima i kucam.’ Kao nebeski trgovac, On otvara svoje riznice i viče: ‘Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju da se obogatiš; i bijele haljine da se obučeš da se ne pokaže sramota golotinje tvoje!’ (Otkrivenje 3,18) Zlato koje On nudi nema primesa, a dragocenije je od zlata Ofirskoga jer je to vera i ljubav.

Bela odeća koju nudi duši Njegovo je ruho pravde, a ulje pomazanja označava ulje Njegove blagodati, koje će vratiti duhovni vid dušama koje su slepe i u mraku, da bi mogle da vide razliku između dela Božjega Duha i duha Neprijatelja. Otvori vrata, govori Veliki trgovac, vlasnik duhovnog bogatstva, i posluš sa mnom. Jer ja, tvoj Otkupitelj, onaj sam koji ti savetuje da kupuješ od mene.“ (*Review and Herald*, 7. avgust 1894. godine)

RAZMISLITE: Elen Vajt navodi tekst u Otkrivenju 3,20, koji govori o Isusu: „Evo stojim na vratima i kucam!“ Isus kuca; On ne provaljuje vrata i ne ulazi silom. To znači, na kraju krajeva, da, bez obzira na sve što Bog želi da učini za nas, mi sami moramo da odlučimo da li ćemo Ga pustiti da uđe. Upitajte sami sebe: „Koliko oklevam da Mu otvorim vrata?“ Ako se odupirete, upitajte se: „Zašto?“ Šta me zadržava? Koji greh ne želim da odbacim, u čemu sam popustljiv?“ ili: „Iz kog razloga mi je tako teško da odbacim svoje slabosti?“

ISTRAJNA LJUBAV

Uporedite tekstove u Otkrivenju 3,20 i u Pesmi nad pesmama 5,2-5. Koje sličnosti nalazite u oba teksta? Šta nam otkrivaju o Božjoj ljubavi?

Večernji obrok na Srednjem istoku oduvek je bio i ostao veoma značajan. Kada se završe dnevni poslovi i kada se radnici vrate s polja za večernji obrok, cela se porodica okupljala oko stola. U najvećem broju slučajeva, proširena porodica je živela zajedno. Broj onih koji su učestvovali u večeri mogao je da bude prilično velik. Deda i baka, braća i sestre, tetke i teče, nećaci i nećakinje, odrasli i deca, svi su mogli da budu prisutni. Prilikom ovog velikog okupljanja posle dnevnog rada, davali su se izveštaji, razmenjivala iskustva, objavljivala uputstva i saveti. Bilo je to vreme za zajedništvo, vreme topline i porodične bliskosti. Isus čezne da sa nama ostvari slično zajedništvo.

Kako Hristovo obećanje u Otkrivenju 3,21 pokazuje želju koju On gaji u srcu za svakoga od nas?

Knjiga Otkrivenja pominje Božji presto 40 puta, više od bilo koje druge knjige u Bibliji. Kod Božjeg prestola mi ćemo se sjediniti sa nebeskim horovima i radosno zapevati: „Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov!“ (Otkrivenje 5,12) On obećava da ćemo učestvovati u tom velikom svečanom prizoru slavljenja, kada se velika tragedija greha bude završila.

Hristos daje sve od sebe da bi pokrenuo svoje ravnodušne vernike poslednjih dana. Njegova ljubav je pripremila večnost za nas. U našim venama teče carska krv. Mi smo sinovi i kćeri Cara svemira. Mi ćemo vladati zajedno s Njim i sedeti večno na Njegovom prestolu. Najveća motivacija da se probudimo iz svog duhovnog dremeža jeste Isusova beskrajna ljubav, jer On želi da provede večnost zajedno sa nama. Ako to nije dovoljno da nas trgne iz naše duhovne ravnodušnosti, šta još treba? Ako to nije dovoljno da nas povede na kolena, da nas pokrene da se molimo za probuđenje, šta je još potrebno?

RAZMISLITE: Hristos čezne da uspostavi zajedništvo sa vama. Koliko vi želite da živite sa Njim? Odgovor je jednostavan. Koliko vremena provodite u molitvi i u traženju Gospoda? Šta vam vaš odgovor kaže o vama samima i, možda, koliko pokazuje vašu mlakost?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Probudjenje i reforma se moraju dogoditi pod upravom Svetoga Duha. Probudjenje i reforma su dve različite pojave. Probudjenje označava obnavljanje duhovnog života, jačanje sila uma i srca, vaskrsenje iz duhovne smrti. Reforma označava reorganizaciju, promenu ideja i teorija, navika i običaja. Reforma neće doneti dobre plodove pravde ukoliko nije povezana sa probudjenjem Duha. Probudjenje i reforma treba da obave delo koje im je određeno i na taj način se sjedine.“ (Elen Vajt, *Review and Herald*, 25. februar 1902. godine)

„Savet Vernog svedoka je pun ohrabrenja i utehe. Crkve još treba da steknu zlato istine, vere i ljubavi, i da se obogate nebeskim blagom. 'Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje.' (Otkrivenje 3,18) Bela odeća je Hristova pravednost koja treba da se utka u karakter. Neporočnost srca, neporočnost pobuda, biće karakteristika svakoga koji je oprao haljine svoje i ubelio ih u krvi Jagnjetovoj.“ (Elen Vajt, *Review and Herald*, 24. jul 1888.)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Zašto je tako opasno biti mlak? Zašto nas mlakost lako može navesti na duhovno samoobmanjivanje?**
- 2. Zašto neki hrišćani izgledaju tako veselo, a drugi tako mlako i nezainteresovano? Da li je to pitanje temperamenta ili se tu krije i nešto dublje? Ako je tako, šta?**
- 3. Raspravljajte u razredu kako da izbegnete duhovnu ravnodušnost. Kako da svoje duhovno iskustvo održimo živim i snažnim? Šta možemo da učinimo kao crkva, kao celina, da sebe zaštitimo od duhovne mlakosti?**
- 4. Šta mislite, zašto bi Bogu bilo milije da budemo „hladni“ nego „mlaki“? Zar nije bolje biti mlak nego hladan? Šta je prijatnije, biti mlak ili hladan?**

MOLITVA – SUŠTINA PROBUĐENJA

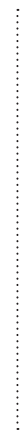
Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 1,4.8.14; Marko 1,35; Luka 5,16; Matej 18,19.20; 2. Korinćanima 10,3-5; Psalam 50,23.

Tekst za pamćenje: „Kada dakle vi, zli budući, umijete dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više otac vaš nebeski dati dobra onima koji ga mole?“ (Matej 7,11)

Bog snažno deluje kada se Njegov narod moli. Pesnik Alfred Tenison svakako je bio u pravu kada je rekao: „Više je postignuto molitvom nego što ovaj svet i sanja!“ Velika probuđenja opisana u Bibliji bila su prožeta molitvama. Stari zavet beleži posredničke molitve patrijaraha i proroka dok su čeznuli za probuđenjem. Mojsije, David i Danilo tražili su u molitvi snagu od Boga. Dela apostola govore o novozavetnim vernicima koji su na kolenima upućivali molitve Nebu i tražili izlivanje Svetoga Duha.

Isusov molitveni život pokazuje Njegovu trajnu zavisnost od Njegovog nebeskog Oca. Jevanđelja nam pružaju uvid u izvor Njegove duhovne snage. Jedino je na kolenima, u razgovoru s Ocem, Isus dobijao novu i najveću snagu.

„Probuđenje se može očekivati samo kao odgovor na molitvu.“ (Elen Vajt, *Odabrana svedočanstva*, 1. knjiga, str. 121) U toku ove sedmice mi ćemo proučavati ulogu koju je molitva imala u velikim probuđenjima u Bibliji.

MOLITVA I PROBUĐENJE U DELIMA APOSTOLSKIM

Vernici su, prema zapisima Dela apostolskih, bili ispunjeni silom sa visine. Sveti Duh se izlio na moćan način. Srca su bila dirnuta, a životi promenjeni. Jevanđelje je prodrlo i u najtvrdja mesta i hiljade su se obraćale. U drugom poglavlju Dela, tri hiljade su se pridružile Crkvi (Dela 2,41) u jednom danu. Tekst u Delima 4,4 beleži da je samo broj muškaraca koji su poverovali bio „oko pet hiljada“. Čak i mnogi među verskim poglavarima, koji su se protivili Isusu u toku Njegovog života, postali su „pokorni veri“ (Dela 6,7). Izveštaj o ovom čudesnom rastu Crkve nastavlja se i u devetom poglavlju Dela, koja kažu da su se crkve umnožavale po Judeji, Galileji i Samariji (Dela 9,31). U Delima od 10. do 12. poglavlja, jevanđelje je prešlo kulturne i geografske granice. Kršteni su rimski centurion i blagajnik etiopske carice. Prvo poglavlje Dela kaže da su se u gornjoj sobi okupili vernici, oko 120 njih na broju (Dela 1,13.14). Najbolje procene govore da je pri kraju prvog veka naše ere bilo najmanje milion hrišćana samo u Rimskom carstvu. Ovo predstavlja čudesan rast po svim merilima.

U čemu je tajna?

Pregledajte sledeće tekstove. Šta je bilo osnovni razlog rastejanja novozavetne Crkve? Dela 1,4.8.14; 2,42; 4,31.33; 6,3.4.

Pastor Tori bio je uticajan propovednik probuđenja krajem 19. i početkom 20. veka. Održavao je sastanke za probuđenje u Velikoj Britaniji od 1906. do 1907. godine. Žalostan zbog prezaposlenosti hrišćana, on kaže: „Mi smo suviše zaposleni da bismo se molili, i tako smo suviše zaposleni da bismo imali snage. Mi smo veoma aktivni, ali postižemo malo; mnogo sastanaka, ali malo obraćenja, mnogo mašinerije, ali malo rezultata.“

RAZMISLITE: Da li ste zaista suviše zaposleni da biste se molili? Kako biste mogli da usporite toliko da nađete malo vremena da se molite? Razmislite o svim svojim izgovorima što nemate vremena za molitvu, o razlozima zašto ste svoje vreme posvećivali drugim delatnostima. Na kraju, šta ste u stvari izgubili time što svoje vreme niste provodili na molitvu?

ISUSOV MOLITVENI ŽIVOT

Uporedite sledeće tekstove: Marko 1,35; Luka 5,16; 9,18. Koje tri važne činjenice o Isusovom molitvenom životu nam oni otkrivaju?

“Hristos je neprekidno primao od svog nebeskog Oca da bi mogao da pruži nama. Sam je rekao: ‘Riječ što čujete nije moja nego oca koji me posla’ (Jovan 14,24) ‘jer Sin čovječji nije došao da mu služe nego da služi’ (Marko 10,45). Ne za sebe, već za druge, On se molio, živio i mislio. Posle časova provedenih s Ocem, dolazio je iz jutra u jutro da ljudima donosi svetlost s Neba. Svakoga dana je primao sveže krštenje Svetim Duhom. U ranim jutarnjim satima svakog novog dana, Gospod Ga je budio iz sna, a Njegova duša i usne primale su pomazanje blagodatni koju je delio drugima.“ (Elen Vajt, *Review and Herald*, 11. avgust 1910)

Razmotrite tekstove koji slede. Pronađite za šta se sve Isus molio. Kako Hristove molitve otkrivaju Njegovu zainteresovanost? Koji je najizraženiji sastojak Hristovih molitava?

Jovan 17,20-24 _____

Luka 22,31.32 _____

Matej 26,36-44 _____

Molitva je bila životno važan deo Isusovog života. Bila je to telefonska linija koja Ga je povezivala s Ocem. Svakog dana je Spasitelj obnavljao svoj odnos s Ocem preko molitve. Isusov molitveni život davao Mu je hrabrosti i snage da se suoči sa kušanjima neprijatelja. Sa tih molitvenih sastanaka s Ocem dolazio je s odlučnijom predanošću da ispuni volju svoga Oca. Oni su Ga snabdevali duhovnom svežinom i silom. Opisujući jedan Isusov molitveni sastanak s Ocem, Luka piše: „I kada se moljaše postade lice njegovo drukčije, i odijelo njegovo bijelo i sjajno.“ (Luka 9,29) Isus je u molitvi svakodnevno dobijao duhovno osveženje i obnavljao iskustvo bliskosti s Ocem.

RAZMISLITE: Provedite nekoliko trenutaka razmišljajući o posebnim trenucima kada je Bog snažno odgovorio na vaše molitve. Kako se već i samo razmišljanje o takvim trenucima odražava na vaše duhovno iskustvo i produbljuje vaš molitveni život danas?

ZAJEDNIČKA MOLITVA

Iako je Isus mnogo puta provodio vreme u molitvi nasamo, bilo je i mnogo slučajeva kada je pozivao svoje najbliže učenike da se mole s Njim. Petar, Jakov i Jovan pratili su Isusa na Goru preobraženja (Matej 17,1.2). U Getsimanskom vrtu On ih je pozivao da se sjedine s Njim u molitvi (Luka 22,39-46). Neobična snaga se krije u zajedničkoj molitvi.

Pažljivo proučite tekst u Mateju 18,19.20. Šta je Isus rekao o zajedničkoj molitvi?

„Obećanje je dato pod uslovom da se Božji narod sjedini u molitvi, a kao odgovor na ove molitve može se očekivati sila veća od one koja dolazi kao odgovor na pojedinačne molitve. Podarena sila biće srazmerna jedinstvu vernika i njihovoj ljubavi prema Bogu i prema braći.“ (Elen Vajt, *The Central Advance*, 25. februar 1903.)

Džon Banjan je jednom rekao: „Kad se pomolite, moći ćete da učinite i nešto više od molitve, ali, dok se ne pomolite, ne možete učiniti ništa više osim da se molite.“

Kada počnemo da iskreno i vatreno posređujemo jedni za druge u molitvi, Sveti Duh snažno deluje na čudesan način odgovarajući na naše sjedinjene molitve.

Čitajte tekst u Delima 12,1-16. U kakvom se položaju Petar nalazio? Kako se crkva ponašala? Šta nam ovi tekstovi govore o sili sjedinjenih molitava?

Nema nikakve sumnje da je Petar ovde izbačen na čudesan način. Čudo je bilo tako veliko da Petar nije bio siguran da li je sve to stvarnost. Mislio je da ima viđenje. Tek kasnije je shvatio šta se dogodilo. Važno je naglasiti da ovi tekstovi dva puta ističu da su se vernici molili zajedno. Uzimajući u obzir okolnosti, to i nije bilo neko veliko čudo. Nema nikakve sumnje da bismo i mi morali da činimo to isto, posebno onda kad se kao zajednica suočavamo s izazovima.

NAŠA SLOBODA

Da li ste se ikada zapitali zašto je molitva od životne važnosti? Zašto treba da se molimo da dobijemo Svetoga Duha? Zar Bog nije spreman da svakome od nas udeli svoga Svetoga Duha?

Odgovor na ova pitanja dobijamo kada shvatimo kako Bog poštuje našu slobodu izbora. On nas je stvorio sa sposobnošću donošenja moralnih odluka. Bog čini za nas i preko nas sve što je moguće učiniti i pre nego što se molimo, ali je ograničen našim odlukama (Psalam 78,41.42).

U molitvi mi priznajemo svoju potpunu zavisnost od Boga i dajemo Mu pravo da se umeša u naš život. Što se više molimo, to više priznajemo svoju potrebu za Njim. Kada se molimo, Njegov Sveti Duh priprema naše srce da više primamo od Njega. Što se više molimo, to više dozvoljavamo Svetome Duhu da „razapinje“ naše grešne želje. U velikoj borbi između dobra i zla, molitva omogućuje Bogu da moćnije deluje u našem životu.

Proučite tekst u 2. Korinćanima 10,3-5. Kako biste objasnili izraz: „Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga.“ Kakvo je to oružje? O kakvoj vrsti borbe Pavle ovde govori? Zašto se služi ovakvim simbolima? Kako da shvatimo bitku u kojoj učestvujemo?

Kao čekaoci Drugog Hristovog dolaska, mi razumemo stvarnost velike borbe između Hrista i sotone. Znamo da je ona stvarna i da smo svi uključeni u nju. Prepušteni sami sebi, bili bismo bespomoćni pred sotonom. Naša jedina nada je naša veza sa Hristom, a središnje mesto u toj vezi zauzima molitva – duhovno oružje za duhovnu borbu, oružje bez koga niko od nas ne bi mogao da opstane. Ako je Isusu bilo neophodno da se moli, koliko više je to potrebno nama!

„I mi moramo odvajati vremena za razmišljanje i molitvu, i za primanje duhovnog osveženja. Mi ne cenimo dovoljno silu i uspešnost molitve. Molitva i vera učiniće ono što ne može nikakva druga sila na Zemlji.“ (Elen Vajt, *Ministry of Healing*, str. 509)

RAZMISLITE: Na koje ste načine u svom životu iskusili surovu stvarnost velike borbe između Hrista i sotone? Kako vam je molitva pomogla u toj borbi? Šta bi bilo sa vama bez nje?

Postoji mnogo uspešnih načina da se molimo. Neki su ustanovili da im je koristilo da kleknu pred Gospoda s otvorenom Biblijom u ruci, da pročitaju nekoliko tekstova i da onda razgovaraju sa Bogom o onome što su pročitali.

Psalmi nas posebno mogu nadahnuti kao osnova za molitvu. Pokušajte da razmišljate o nekom posebnom psalmu za vreme molitve. Uzmite stih po stih kao temu. Pročitajte ga glasno, a onda razgovarajte sa Gospodom o tome šta vam je tekst rekao.

Drugi su ustanovili da je za njih najznačajnije vreme kada se nađu sami sa Bogom u nekom tihom delu prirode. Drugi su povezali pevanje i molitvu.

Šta o uspešnoj molitvi možemo da naučimo iz sledećih tekstova? Psalam 34,1; 50,23; 67,3; 71,6.

Davidove molitve su bile pune obožavanja Boga i slavljenja Njegovog imena. Kada razmišljamo o Božjoj dobroti i neuporedivoj ljubavi, naše srce se ispunjava slavljenjem.

Čitajte tekst u Danilu 9,8-13. Kakva je ovo vrsta molitve?

Šta Pavle dodaje uspešnom molitvenom životu? Efescima 5,20.

Kakva je uloga poniznosti u Efescima 6,18 i u Filibljanima 4,6, i zašto je to važan sastavni deo molitve?

Iako ne želimo da dajemo neke formule za molitvu, sveobuhvatni plan bi mogao da izgleda i ovako: započinjemo slavljenjem i obožavanjem Boga, zahvaljujući Bogu na Njegovoj dobroti prema nama. Zatim priznajemo svoje slabosti i nedostatke, a onda zahvaljujemo Bogu na oproštenju koje smo dobili. Završavamo molbama, objavljujemo mu svoja iskanja, pokazujući stalno svoje predanje i poverenje u Njegovu božansku snagu.

RAZMISLITE: Da li je vaš molitveni život zaista ono što bi trebalo da bude? Šta bi trebalo menjati? Zašto se ne potrudite da više vremena provodite u molitvi? To bi moglo da vam promeni život!

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Iznesite Bogu svoje potrebe, radosti, žalosti, svoje brige i svoje strahove. Vi Ga ne možete opteretiti; ne možete Ga zamoriti. Onaj koji je izbrojao sve vlasni na vašoj glavi nije ravnodušan prema potrebama svoje dece. 'Jer je Gospod milostiv i smiluje se.' (Jakov 5,11) Njegovo srce puno ljubavi ganuto je našim žalostima, pa čak i našim kazivanjem o njima. Iznesite sve što zbunjuje vaš um. Za Njega ništa nije suviše teško da ponese, jer On održava sve svetove, On upravlja svim poslovima u vasioni. Sve što se na bilo koji način tiče našega mira za Njega nije toliko neznatno da ga ne može zapaziti. U našem iskustvu ne postoji nijedno poglavlje toliko mračno da ga on ne može pročitati; ne postoji nikakva nedoumica preteška za Njega da je ne može rešiti. Nikakva nesreća ne može da zadesi Njegovo najskromnije dete, nikakva briga neće mučiti dušu, ne postoji iskrena molitva koja silazi s usana da je naš nebeski Otac neće zapaziti, ili pokazati delotvorno zanimanje. 'Iscjeljuje one koji su skrušena srca, i liječi tuge njihove!' (Psalam 147,3) Veza između Boga i svake duše tako je jasno obeležena i potpuna kao da na Zemlji ne postoji nijedna druga duša koja treba da doživi Njegovo budno staranje, nijedna druga duša za koju je On dao svog ljubljenog Sina.“ (*Put Hristu*, str. 100)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Zašto treba da se molimo kad je Bogu sve poznato? Mada možemo dati mnogo odgovora na ovo pitanje, možda je najvažniji onaj da nam je u Bibliji mnogo puta naglašeno da treba da se molimo. Čak i ako ne razumemo kako, oni koji se mole znaju da molitva deluje. Vi možete da uzimate lekove koji pomažu vašem telu da ozdravi, iako ne znate na koji način deluju. Isto je tako i sa molitvom. Koje druge razloge možete da navedete u prilog važnosti molitve, posebno kad težimo probuđenju i reformi?**
- 2. Pročitajte uz molitvu navod iz knjige Put Hristu. Pregledajte sva ohrabrenja koja se mogu naći u tom tekstu, a posebno u poslednjim rečenicama koje se bave odnosom između Boga i onoga koji se moli. Šta biste mogli da učinite, i koje odluke da donesete da biste uspostavili usku vezu sa Gospodom opisanu u ovom tekstu?**
- 3. U razredu razgovarajte o stvarnosti velike borbe između dobra i zla, i kako se ona vidi u vašoj crkvi. Razgovarajte o tome kako bi vam zajednička molitva mogla pomoći da se zajedno izborite sa svakim izazovom?**

BOŽJA REČ – TEMELJ PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Psalam 119, 50.74.116; Jevrejima 4,12; 11,3; Jovan 5,39; Jevrejima 4,1.2; Dela 20,27-32.

Tekst za pamćenje: „Primi se stvari moje, i odbrani me; po riječi svojoj oživi me!“ (Psalam 119,154)

Koliko god da ozbiljno proučavanje Biblije može da nas upozna sa brojnim pokretima za probuđenje u prošlosti, mi ipak verujemo da će se oni mnogo češće događati u budućnosti, posebno u dane posletka. Sveti Duh će delovati na naraštaje hrišćana koji su otkrili Njegovu volju u Njegovoj Reči, i koji će biti spremni i željni da je prenesu svetu.

Biće to ljudi koji su pronašli blagodat, snagu i nadu u Njegovoj Reči; ljudi koji su neposredno doživeli nenadmašnu Hristovu privlačnost otkrivenu u Bibliji. Bog će nagraditi njihovu odanost i predanje izlivajući na njih svoga Svetoga Duha u punoj meri i ceo svet će biti obasjan slavom poruka trojice anđela. Sveti Duh će se izlivati bez mere, a jevanđelje će se objavljivati sve do krajeva sveta i tada će doći Hristos (Matej 24,14).

U pouci za ovu sedmicu proučavaćemo ulogu Biblije u probuđenju, kao način na koji će Božja Reč dovesti do promene u nama ukoliko se u veri i poslušnosti budemo držali njenih pouka i istina.

OŽIVLJENI BOŽJOM REČJU

Proučite svaki od datih tekstova. U prvom redu napišite molbu, a u drugom okolnosti koje su navele Davida da se moli.

Psalam 119,25 – molba _____

Okolnosti: _____

Psalam 119,107 – molba _____

Okolnosti: _____

Psalam 119,153.154 – molba _____

Okolnosti: _____

U Psalmima David govori o blagoslovima koje je Božja Reč unela u njegov duhovni život. Čitajte sledeće tekstove iz psalma 119 i izaberite po jednu reč iz svakog stiha koja na najbolji način opisuje blagoslove koje je psalmista otkrio u tom tekstu. Psalam 119,50.74.116.130.160.169.170.

David je nalazio hrabrosti i snage u Božjoj Reči. On je otkrio nadu i Božje vođstvo u Njegovoj Reči. Božja Reč je donosila svetlost u njegov um kada je bio zbunjen (Psalam 119,130). Ona je hranila njegovo izgladnelo srce i ugasila žeđ njegove duše (Psalam 119,81). Kada je Saul zapretio da će ga ubiti, David se oslonio na Božje obećanje o izbavljenju (Psalam 34,4). Opterećen krivicom posle preljube sa Vitsavejom, uhvatio se za Božje obećanje o oprostjenju (Psalam 32,1.1). Nesiguran u svoju budućnost, našao je oslonac u Božjem obećanju da će ga voditi (Psalam 32,8). Pun ushićenja, David je uzviknuo: „Tješi me što me riječ tvoja oživljava!“ (Psalam 119,50) Temelj svakog probuđenja je novi život pronađen u Božjoj Reči.

RAZMISLITE: Kako da naučite da iz Božje Reči dobijate nadu, snagu, sigurnost i svetlost? Drugim rečima, kako da steknete dublje iskustvo sa Gospodom tako što ćete se upoznati s Njim preko Biblije?

STVARALAČKA SILA BOŽJE REČI

Čitajte tekst u Jevrejima 4,12. Tekst govori da je Božja Reč živa, moćna i oštija od dvoseklog mača i da prodire sve do unutrašnjeg bića. Na koji način je Božja Reč živa? Šta to znači?

Na koji način je Božja Reč drukčija od bilo kog razumnog saveta nekog učitelja, pastora ili savetnika? Šta sledeći tekstovi govore o Božjoj sili i sili Božje Reči? Psalam 33,6.9; Jevrejima 11,3; 2. Timotiju 3,16.17.

Mudri ljudski saveti imaju svoju vrednost. Svi smo mi već dobili pomoć putem saveta drugih. Problem je u tome što ljudski saveti nemaju u sebi snagu potrebnu da se postigne cilj. Božja Reč je živo, dinamično, moćno sredstvo promene ljudskog života. Sila sadržana u Božjoj Reči prilikom stvaranja nalazi se i u Njegovoj pisanoj Reči. Kada verom prihvatimo Božje naredbe i obećanja, dobijamo i snagu Svetoga Duha da izvršimo ono što nam je Hristos zapovedio.

„Stvaralačka sila koja je pokrenula svetove nalazi se u Božjoj Reči. Ta Reč daje silu; ona rađa život. Svaka zapovest je i obećanje. Prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona donosi život od Beskonačnoga. Ona preobražava prirodu i nanovo stvara dušu po Božjem obličju.“ (*Vaspitanje*, str. 126)

Površno čitanje Božje Reči vrlo retko dovodi do duhovnog probuđenja. Proučavati Bibliju da bismo dokazali svoje gledište ili da bismo osvedočili nekog drugog da greši unosi veoma malo dobra u naš duhovni život. Do promene dolazi kada uz molitvu proučavamo Božju Reč tražeći od Svetoga Duha da nam udeli dovoljno snage da budemo slični Hristu. Pravo preobraženje se događa kada tražimo od Boga Stvoritelja da nas nanovo stvori po svom obličju. Do promene dolazi kad Isusova učenja u Pismu postanu deo našeg života i kada počnemo da živimo „od svake riječi koja izlazi iz usta Božjih“ (Matej 4,4).

RAZMISLITE: Kako je sila Božje Reči promenila vaš život? Na kojim područjima vam je potrebno da vidite mnogo više promena?

Na koji način se uloge Božje Reči i Božjega Duha podudaraju? Čitajte tekst u Jovanu 5,39; 16,14.15.

Božja Reč svedoči o Isusu Hristu. I Sveti Duh svedoči o Isusu Hristu. Sveti Duh nas navodi na dublje iskustvo s Isusom preko Njegove Reči. Uloga Svetoga Duha u probuđenju nije prvenstveno u tome da sebe prikaže natprirodnim znacima i čudima, već da uzdigne Isusa preko Njegove Reči. Krštenje Svetim Duhom nema veze sa našom sposobnošću da činimo velika čuda. Radi se o Božjoj sili da preobrazi naš život – a probuđenje i reforma su upravo to.

Božja Reč osigurava temelj ili bazu istinskog probuđenja. Naše iskustvo proističe iz razumevanja Božje Reči. Naša hvala i obožavanje potiču iz uma koji je prožet Božjom Rečju. Preobražen život je najveće svedočanstvo da je došlo do istinskog probuđenja.

Positivna osećanja mogu da prate probuđenje, ali nikada ne predstavljaju temelj probuđenja. Sva takozvana „probuđenja“ utemeljena samo na osećanjima ili trenutnom doživljaju vrlo su plitka u najboljem slučaju, a prevarna u najgorem. Ona su samo privid duhovnosti, a ne istinska pobožnost. Kada je probuđenje ukorenjeno u Božjoj Reči, onda je to iskustvo koje traje i menja naš život i život ljudi oko nas.

Izveštaj o Hristovom javljanju dvojici učenika na putu za Emaus otkriva ulogu koju Biblija ima u pokretanju istinskog probuđenja. Ova dvojica Hristovih sledbenika bili su potpuno smeteni. Međutim, postepeno, „počevši od Mojsija i od svijuu proroka kazivaše im što je za Njega u svemu pismu“ (Luka 24,27). On je ponavljao starozavetna proročanstva o Mesiji. Isus je mogao da učini neko čudo da dokaže svoje poslanstvo ili je mogao da pokaže ožiljke na rukama. On to nije učinio. Umesto toga, On je sa njima proučavao Bibliju.

Zapazite njihovu reakciju dok su razmišljali o svemu što se događalo toga dana. „A oni govoraahu jedan drugome: ne goraše li srce naše u nama kada nam govoraše putem i kada nam kazivaše pismo?“ (Luka 24,32)

Kakvog li primera istinskog probuđenja!

RAZMISLITE: Zašto se ne možemo osloniti na svoja osećanja? Kako nas osećanja mogu prevariti? Koju ulogu osećanja imaju u našem hodu s Isusom, a koju nemaju?

PROBUĐENJE, VERA I BOŽJA REČ

Govoreći o vremenu neposredno pre svog Drugog dolaska, Isus je rekao: „Ali sin čovječiji kada dođe hoće li naći vjeru na zemlji?“ (Luka 18,8) Očigledno, vere će biti veoma malo u posljednje dane.

Kako da definišemo biblijsku veru? Da li je vera verovati da će nam Bog dati sve što želimo? Da li je vera usredsređena na naše želje? Da li je vera tražiti od Boga nešto što želimo i verovati da ćemo to i dobiti samo ako verujemo dovoljno čvrsto?

Trebalo bi da znamo odgovore na ova retorička pitanja, zar ne?

Vera, istinska vera, uvek se usredsređuje na Gospodnju volju, a ne na naše želje. To je oslanjanje na Boga, verovanje u Njegova obećanja, delovanje u skladu sa Njegovom Rečju. Naša vera raste dok slušamo Božju Reč i sprovodimo je u delo (Rimljanima 10,17; Jakov 2,17.18). Otvorenost uma za učenja Božje Reči gradi veru; činiti ono što Bog kaže – čak i kad je to protivno našim željama – priprema nas za primanje sile Svetoga Duha.

Zašto neki ljudi imaju malo koristi od čitanja Biblije? Jevrejima 4,1.2.

Naše duhovno iskustvo oživljava kada verom prihvatimo i držimo Božju Reč. Površno čitanje Božje Reči iz osećanja dužnosti i obaveze donosi malo koristi. Mi se menjamo kada unosimo u sebe ono što čitamo, kada dozvoljavamo učenjima Biblije da oblikuju naše misli i naš život.

Uporedite veru rimskog centuriona, uzetog čoveka iz Vitezde i učenika na burnom Galilejskom moru. (Matej 8,8-10; Jovan 5,6-9; Matej 14,29-33) Šta možemo naučiti iz svakog od tih izveštaja?

Vera ne raste samo čitanjem ili slušanjem Božje Reči. Ona se javlja kada se hvatamo za Njegova obećanja i kada verujemo da sve što je Bog rekao treba da primenimo na sebe lično. Bog je svakome od nas dao jednu meru vere. To je jedan od nebeskih darova (Rimljanima 12,3). Kada primenjujemo veru koju je Bog već stavio u naše srce, ta vera mora da raste.

BOŽJA REČ - ČUVAR I ZALOG PROBUĐENJA

Sveti Duh je moćno delovao preko učenja i propovedanja apostola Pavla dok se trudio da osnuje hrišćansku crkvu u Efesu. Efes je bio grad sa oko dve stotine i pedeset hiljada stanovnika. Smatrao se trgovačkim središtem provincije Azije. Pošto su brodovi dovozili robu iz bliza i daleka, ljudi su dolazili u Efes da kupe finu svilu, retke dragulje, mirisne začine, rukom tkane tepihe, izuzetno izrađene umetničke predmete, egzotičnu hranu. Bio je to i centar obožavanja boginje Dijane i budući dom poznate Kelseve biblioteke sa preko 12 hiljada svitaka. Grad je imao veličanstven amfiteatar sa oko petnaest hiljada sedišta, u kom su se održavali veliki koncerti i pozorišne predstave. Raskalašnost tog grada bila je poznata nadaleko. Ako je ikada postojalo mesto manje prikladno za osnivanje hrišćanske crkve, onda je to bio Efes.

Čitajte tekst u Delima 20,27-32. Koja briga je morila apostola Pavla u vezi sa vernicima u Efesu? Koji savet je uputio vernicima te mesne crkve? Koju ulogu je namenio Božjoj Reči?

Čitajte tekst u 1. Petrovoj poslanici 1,22.23; Jakovljevoj 1,21.22; 1. Jovanovoj 2,14. Šta kažu ova tri apostola o važnosti Biblije u životu svakog hrišćanina? Posebno naglasite učenje apostola o uticaju Biblije na duhovni život hrišćanina.

RAZMISLITE: Koje sličnosti vidite u svim navedenim tekstovima koji govore o ulozi Božje Reči? Zašto onda Božja Reč mora da bude u središtu svakog duhovnog probuđenja, i na ličnom i na zajedničkom planu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“ (Isaija 8,20) Božji narod je upućen na Sveto Pismo kao zaštitu protiv uticaja lažnih učitelja i zavodljivih sila duhova tame. Sotona primenjuje svako lukavstvo da ljude spreči da steknu znanje iz Biblije, jer njeno jasno učenje otkriva njegove obmane. Svako oživljavanje Božjeg dela podstiče kneza zla na veću aktivnost. On sad ulaže poslednje napore za završnu borbu protiv Hrista i Njegovih sledbenika. Uskoro će se pred nama pokazati poslednja velika prevara. Antihrist će pred našim očima činiti čudesa. Ono što će on imitirati biće toliko slično istinskom da će biti nemoguće razlikovati jedno od drugoga, osim pomoću Svetog pisma. Svedočanstvima Pisma mora da se ispita svako tvrđenje i svako učinjeno čudo.

Oni koji se trude da drže Božje zapovesti biće omrznuti i ismejavani. Oni mogu samo u Bogu da opstanu. Da bi mogli da izdrže iskušenja koja će doći, moraju da razumeju Božju volju onako kako je otkrivena u Njegovoj Reči. Oni mogu Boga da poštuju samo onda ako imaju pravilno shvatanje o Njegovom karakteru, o Njegovoj vladavini i o Njegovim namerama, i ako žive u saglasnosti sa njima. Samo oni koji su svoje duše ojačali istinama Biblije moći će da podnesu poslednju veliku borbu.“ (*Velika borba*, pogl. 37 „Biblija naša zaštita“, str. 479, 480)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Pažljivo pročitajte tekst Elen Vajt u delu pouke za petak. Koji ulogu ona pripisuje Božjoj Reči, naročito u kontekstu poslednjih dana i završnih prevara? Razmislite o važnosti rečenice: „Ono što će on imitirati biće toliko slično istinskom da će biti nemoguće razlikovati jedno od drugoga, osim pomoću Svetog pisma.“ Šta nam to govori o potrebi da svaku istinu ocenjujemo na temelju Bilbije, a ne na temelju naših ličnih doživljaja i osećanja?
2. U toku ove sedmice čitali smo tekst u Jakovu 1,22, koji nam preporučuje da budemo tvorci reči. Šta to znači, i zašto je to tako bitno za nas ukoliko želimo da u svom životu doživimo istinsko duhovno probuđenje? Zašto je čitanje o veri, učenje o veri i govorenje o veri mnogo lakše nego življenje po veri? Razmišljajte u toku sedmice koliko ste zaista tvorac reči?

SVEDOČENJE I SLUŽBA – ROD PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 28,19-20; Jovan 20,21; Dela 2; Dela 22,1-14; Jovan 6,1-11; Dela 8,26-38.

Tekst za pamćenje: „Nego ćete primiti silu kada siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“ (Dela 1,8)

Svrha je probuđenja da ispuni naša srca takvom ljubavlju prema Isusu da čeznemo da delimo Njegovu ljubav sa svim ljudima sa kojima se srećemo. Kod istinskog probuđenja, srce postaje svesno Božje dobrote, saučešća, spremnosti na opraštanje, Njegove moći. Njegova ljubav nas toliko privlači, Njegova blagodat toliko preobražava da ne možemo da čutimo.

Nasuprot tome, probuđenje koje se usredsređuje samo na lično duhovno iskustvo promašiće cilj. Ako se pojavi i kritičko držanje prema onima koji ne dostižu naša merila svetosti, tada je potpuno sigurno da takvo probuđenje ne može da bude nadahnuto sa Neba. Ukoliko je naglasak probuđenja na tome da se promeni samo spoljašnje, vidljivo ponašanje umesto da se promeni srce, nešto svakako nije kako treba.

Promenjeno srce navodi na promenjeno ponašanje. Istinsko probuđenje nikada ne navodi na samoisticanje, a naročito ne na samodovoljnost ili samouzdanje. Umesto toga, ono uvek vodi nesebičnom staranju o drugima. Kada se srca obnove Božjom blagodaću, mi čeznemo da blagosiljamo druge, da služimo drugima koji imaju neku potrebu. Svako istinsko probuđenje navodi na obnovljeno naglašavanje misije i službe.

HRISTOV ZAVRŠNI NALOG I OBEĆANJE

Hristos nije osnovao svoju Crkvu da se stara sama za sebe. Isusove oproštajne reči pre vaznesenja odnose se na misiju Crkve. Hristova je namera da Crkva prekorači svoje okvire. On ju je uspostavio da deli svetlost Njegove ljubavi i vest o Njegovom spasenju sa celim svetom.

Proučite i ukratko izrazite suštinu sledećih tekstova. Kako svaki od njih izražava šta Hristos želi od svoje Crkve?

Matej 28,19.20 _____

Marko 16,15 _____

Luka 24,45-49 _____

Jovan 20,21 _____

Pošto se Isus vazneo na Nebo, trebalo je da Njegova Crkva postane vidljivi prikaz Njegove ljubavi i blagodati ovome svetu. Učenici su imali misiju, zadatak koji su morali da završe. Trebalo je da nastave delo koje je Hristos započeo.

„Crkva je od Boga određeno sredstvo za spasenje čoveka. Ona je organizovana za službu i njena misija je da svetu objavi jevanđelje. Od samog početka Bog je želeo da Njegova Crkva pokaže svetu Njegovu puninu i Njegovu dovoljnost. Vernici Crkve, oni koje je pozvao iz tame ka čudesnom videlu svome, treba da odražavaju Njegovu slavu. Crkva je riznica bogatstva Hristove blagodati; preko Crkve će se konačno pokazati, čak i 'poglavarstvima i vlastima na Nebu', završni i potpuni prikaz Božje ljubavi (Efescima 3,10)“ (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 9)

Hristos na srcu nosi teret spasenja ljudskog roda. Apostol Pavle je pisao svome mladom prijatelju Timotiju da Spasitelj želi „da se svi ljudi spasu i da dođu u poznanje istine“ (1. Timotiju 2,4). Apostol Petar dodaje da nas Gospod trpi, „jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje“ (2. Petrova 3,9).

RAZMISLITE: Šta u vašem životu pokazuje da ste zainteresovani da jevanđelje dosegne i druge ljude? Ili ništa ne ukazuje na to? Šta vam vaš odgovor otkriva o vama samima i vašim prioritetima?

PRIMLJENO OBEĆANJE

Čini se da je misija upoznavanja celoga sveta sa Božjom ljubavlju i istinom bila duboko ukorenjena u misli i namere ove male grupe učenika. Izazov je bio neverovatan, zadatak ogroman. Njegovo ostvarenje za njihovog života moralo im je izgledati nemoguće, kao što i naš zadatak nama izgleda neostvarljiv. Prema najboljim procenama, može se uzeti da je stanovništvo Rimskog carstva u prvom veku posle Hrista brojalo oko 60-70 miliona ljudi, žena i dece. Prema prvom poglavlju Dela apostolskih, 120 učenika se okupljalo u gornjoj sobi na dan Pedesetnice. To znači da je na jednog hrišćanina dolazilo oko 500 - 580 hiljada ljudi. Ljudski gledano, Isusova zapovest da se jevanđelje objavi celome svetu izgledala je potpuno neostvarljiva.

Čitajte tekst u drugom poglavlju Dela. Kako je izlivanje Svetoga Duha uticalo na misiju cele Crkve?

Rezultati su bili zapanjujući. Broj hrišćana je neverovatno porastao. Obračale su se desetine hiljada ljudi i žena. Poruka o Isusovoj ljubavi bila je objavljena i u najudaljenijim delovima carstva.

Plinije Mlađi, upravitelj rimske provincije Vitinije na severnoj obali današnje Turske, pisao je imperatoru Trajanu oko 110. godine posle Hrista. Plinije opisuje sudske procese kojima je rukovodio kako bi se hrišćani pronašli i osudili: „Mnogi ljudi od svih uzrasta i iz svake društvene klase, čak i oba pola, pozivaju se i biće pozvani na suđenje. Ne samo gradovi, nego i sela, i to čak u poljoprivrednim područjima, zahvaćeni su zarazom ovog sujeverja.“ (*Pisma*, Knjiga X, pismo 97)

Ovaj navod je značajan. On nam pokazuje da je za nekoliko naraštaja hrišćanstvo prodrlo u svaki sloj društva, čak i u zabačenim provincijama Carstva.

Nekih devedeset godina posle toga, oko 200. godine posle Hrista, Tertulijan, rimski pravnik koji se obratio i prihvatio hrišćanstvo, napisao je poznato pismo rimskim vlastima u kom brani hrišćanstvo. On je tvrdio „da su skoro svi građani u svim gradovima hrišćani“.

Priča iz Dela apostolskih predstavlja priču o živoj Crkvi koja se posvetila svedočenju za svoga Gospoda. Duhovno probuđenje uvek navodi na vatreno svedočenje. Propovedanje je prirodna posledica preobraženog života. Isus je rekao svojim učenicima: „Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskijem.“ (Matej 4,19) Što odlučnije sledimo Isusa, to nam je više na srcu ono što je Njemu bilo na srcu. Ako ne pokazujemo zanimanje da o Njegovoj ljubavi govorimo drugima, onda je to zato što Ga sledimo na velikoj udaljenosti i što nam je samim potrebno duhovno probuđenje.

SILA LIČNOG SVEDOČANSTVA

Verski obredi nemaju silu da promene čovekov život. Verski formalizam ostavlja ljude duhovno prazne. Sama doktrina ne može da preobrazi srca. Sila novozavetnog svedočenja bila je ukorenjena u verodostojnosti života preobraženog jevanđeljem. Učenici nisu glumili. Oni nisu izvodili neki pozorišni komad. Oni nisu prikazivali nekakav oblik veštačke duhovnosti. Susret sa živim Hristom promenio ih je tako da niko od njih više nije mogao da čuti.

Koja zajednička nit se provlači kroz iskustvo Pavla i Jovana, nit koja ih čini tako moćnim svedocima za Hrista? Dela 22,1-14; Filibljanima 3,1-7; 1. Jovanova 1,1-4.

Na dan Pedesetnice učenici su bili promenjeni ljudi. Dogodilo im se nešto tako veliko da je Duh preko njih mogao da ostvari svoje namere. Sveti Duh je učinio nešto za njih kako bi mogao nešto da učini zajedno sa njima. Sveti Duh se širio preko njih, osvežavajući život onih koji su se sretali s njima.

Hristos je to ovako opisao: „Koji me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode.“ (Jovan 7,38) Grčka reč za veru je *pistis*. Ona označava nešto daleko veće od samo površnog pristajanja ili intelektualne saglasnosti. To je čvrsto verovanje ili oslanjanje. To je dinamična, preobražavajuća vera u Hrista, koji je dao svoj život na krstu za grehe ljudskog roda. Isus je hteo da kaže da Njegova ljubav, kada ugasi našu duhovnu žeđ, teče iz našega srca u srca ljudi oko nas.

„Naše priznanje Njegove vernosti izabrano je nebesko sredstvo za otkrivanje Hrista svetu. Mi treba da prepoznamo Njegovu milost onako kako su je obznanili sveti ljudi iz davnina, ali ono što je najdelotvornije jeste svedočanstvo na osnovu ličnog iskustva. Mi smo Božji svedoci dok u sebi otkrivamo delovanje božanske sile.“ (Čežnja vekova, str. 347)

Najmoćnije svedočanstvo potiče od hrišćanina koji lično poznaje Hrista. Nema zamene za svedočanstvo koje teče prirodno iz srca prožetog Hristovom ljubavlju.

RAZMISLITE: Na koji način vi svedočite o onome što je Gospod učinio za vas? Kako biste mogli naučiti da to činite mnogo bolje nego do sada?

VERA KOJA SVEDOČI JE VERA KOJA RASTE

Aktivnost je zakon života. Da bi bilo zdravo, našem telu je potrebno stalno kretanje. Vežbanje jača i osvežava svaki organ, mišić i tkivo. Kada zanemarimo vežbanje, naš odbrambeni sistem propada i mi postajemo prijemčivi za bolesti.

Nešto slično događa se i sa našom duhovnošću kada ne vežbamo svoju veru svedočenjem. Isusove reči da je „blagoslovenije davati nego li uzimati“ (Dela 20,35) ostvaruju se i u našem duhovnom životu. Što više volimo Isusa, to ćemo više želeti da svedočimo o Njegovoj ljubavi. Što više svedočimo o Njegovoj ljubavi, to ćemo Ga više voleti. Vera jača kad o njoj govorimo drugima.

Šta nas Isusovo čudo umnožavanja hlebova i riba uči o tome kako da govorimo o svojoj veri? Jovan 6,1-11.

Što više pokazujemo veru, to se više naša vera umnožava. Zakon umnožavanja je Božje načelo duhovnog života. Daj drugima i rasti, ili zadržavaj za sebe i suši se. Isus uvećava našu veru kada je delimo sa drugima, makar bila prilično mala. Kada dajemo Isusa („Hleb života“) duhovno gladnim ljudima oko nas, On se umnožava u našim rukama, i mi imamo više nego što smo imali u početku.

Kada je Isus krenuo da hrani ljude, imao je u rukama pet hlebova i dve ribe. Kada je toga dana nahranjeno pet hiljada ljudi, Isusu je preostalo mnogo više nego što je imao u početku. Ostalo mu je još dvanaest punih kotarica!

Isusove pouke upućene novozavetnoj Crkvi suviše su jasne da bi se mogle pogrešno razumeti. On je rekao: „Zabadava ste dobili, zabadava i dajte.“ (Matej 10,8) Svedočenje je nežni povetarac koji raspaljuje varnice probuđenja u oganj Pedesetnice. Kada svedočenje i služba ne prate probuđenje u molitvama i proučavanju Biblije, plamen probuđenja će se ugasiti i žeravica će se ohladiti.

RAZMISLITE: To je istina, zar ne? Što više svedočimo, to više raste naša vera. Kako izgleda vaše iskustvo s ovom važnom duhovnom istinom?

PROBUĐENJE, SVEDOČENJE I BOŽJE UČEŠĆE

Uzbudljiva priča o naglom rastu novozavetnog hrišćanstva u Delima apostolskim u stvari je priča o oživljenoj Crkvi koja je svedočila o Isusovoj ljubavi. To je priča o Crkvi koja je redovno sticala iskustvo sa Božjim učešćem u svom životu. Svedočenje je bilo način života tih prvih vernika.

„A svaki dan u crkvi i po kućama ne prestajahu učiti i propovijedati jevanđelje o Isusu Hristu.“ (Dela 5,42) Čak je i samo progonstvo ojačalo delo jevanđelja. Kada su se progonjeni vernici rasejali iz crkve u Jerusalimu, „prolažahu propovijedajući riječ“ (Dela 8,4).

Jedan od najizrazitijih primera Božjeg učešća u Delima je priča o Filipu i službeniku etiopske vlasti.

Čitajte izveštaj o tome kako Filip poučava Etiopljanina i kako se on odaziva na Filipov poziv u Delima 8,26-38. Šta iz tog izveštaja saznajemo o probuđenju i svedočenju?

„Anđeo je odveo Filipa čoveku koji je težio za svetlošću i koji je bio spreman da prihvati jevanđelje, ali i danas će anđeli usmeravati stope onih evanđeoskih radnika koji dozvoljavaju da Sveti Duh posveti njihov jezik i oplemeni njihovo srce. Anđeo koji je poslao Filipa mogao je i sam da obavi delo s Etiopljaninom, ali to nije Božji način postupanja. Po Njegovom planu ljudi treba da rade sa svojim bližnjima.“ (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 109)

Postoje tri bitna elementa u probuđenju, a to su molitva, proučavanje Božje Reči i svedočenje. Kada Božji narod iskreno traži Boga u zastupničkoj molitvi iz celog srca, i kada su mu misli prožete istinama Njegove Reči, kada vatreno svedoči drugima o Njegovoj ljubavi i istini – Bog će se umešati i na neočekivan način otvoriti vrata za objavljivanje istine.

RAZMISLITE: Budite poštteni prema samima sebi: šta činite kada vam se pruži prilika da svedočite? Da li svedočite ili nalazite izgovore da to ne činite? Šta vam vaš odgovor kazuje o sopstvenoj potrebi za probuđenjem i reformom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Gospod u svojoj mudrosti dovodi one koji čeznu za istinom u dodir sa ljudskim bićima koja poznaju istinu. Nebeski plan je da oni koji su primili istinu, tu istinu otkrivaju onima koji su još u tami. Ljudski rod, koji za svoju uspešnost zahvaljuje velikom Izvoru mudrosti, postao je tako oruđe, delotvorno sredstvo, preko kog jevanđelje prenosi svoju preobražavajuću silu na um i srce.“
(*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 134.)

„Bog bi mogao da postigne svoj cilj spasavanja grešnika bez naše pomoći, ali, da bismo razvili karakter sličan Hristovom, mi moramo da učestvujemo u Njegovom radu. Da bismo učestvovali u Njegovoj radosti – radosti da vidimo duše otkupljene Njegovom žrtvom – mi moramo učestvovati u Njegovim naporima za njihovo otkupljenje.“ (*Čežnja vekova*, str.142)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Šta je osnovna misao pouke za ovu sedmicu? Da li su to promene koje treba da preduzmete u svom životu? Da li možda treba da preispitate svoje prioritete? Na koja dela vas Bog poziva?**
- 2. Bavite se opširnije zadivljujućom duhovnom istinom da, što više svedočimo o svojoj veri, ona sve više raste i jača. Zašto mislite da je ova pretpostavka tačna? Zašto ovo načelo ima smisla?**
- 3. Koliko često svedočite za svoga Gospoda Isusa Hrista? Ako ne često, upitajte se zašto je tako? Da li se možda plašite odbijanja? Ako je tako, pomislite na Hrista i na to koliko često je On bio odbijan. Ako odbijanje nije zaustavilo Njega, ne treba ni nas da omete. Ili ne svedočite zato što ne znate šta da kažete? Ako je tako, šta vam to govori o potrebi da se približite Gospodu?**
- 4. U toku ove sedmice razgovarali smo malo i o tome kako verski obredi sami po sebi ne mogu dovesti do promene srca. To je zaista istina! U isto vreme, koje mesto imaju obredi i tradicija u našoj veri i u Crkvi? Na koje načine obredi i tradicije mogu da budu korisni u delu probuđenja i reforme?**

POSLUŠNOST – PLOD PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 26,69-74; Dela 5,28-32; 6,3-10; 9,1-9; Filibljanima 2,5-8.

Tekst za pamćenje: „Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“ (2. Korinćanima 10,4.5)

Kao ilustracija uticaja probuđenja na svakodnevni život mogu da posluže događaji prilikom probuđenja u Velsu, u Velikoj Britaniji, 1904. godine. Juan (Ewan) Roberts i neki njegovi prijatelji počeli su da se ozbiljno mole za izlivanje Svetoga Duha. Oni su se molili, proučavali Bibliju i propovedali svoju veru.

Sveti Duh se izlio kao odgovor na te molitve. Životi su se promenili. Za šest meseci u malom Velsu okupilo se preko sto hiljada obraćenika. Posledice ovog probuđenja videle su se po celoj zemlji. Po čitav dan su se hiljade ljudi okupljale po crkvama da se mole. Grubi velški kopači uglja preobrazili su se u ljubaznu, uslužnu gospodu. Čak su i mali poniji u rudnicima uglja naučili da se odazivaju na nove komande, jer ih rudari više nisu podsticali grubim psovkama. Preobraženi, poslušni vernici obraćenih srca živeli su hrišćanskim životom. Sve je to bio neoporivi dokaz istinskog probuđenja.

Probudjenje ne dovodi samo do nežnih, ljubaznih osećanja i do navodnog približavanja Isusu. Ono dovodi do promene života. Nekada su pisci Biblije osećali da su mu izuzetno blizu, ali su ponekad smatrali da su daleko od Njega. U nekim trenucima njihov duh je blistao u zanosu, i oni su se radovali Njegovoj prisutnosti. U drugim prilikama, nisu osećali da im je blizu.

Posledice probuđenja ne moraju da budu samo pozitivna osećanja. Prava posledica je promenjen život. Naša osećanja nisu rod probuđenja. I ponovo, poslušnost Božjim zapovestima jeste! To se može videti u životu učenika posle dana Pedesetnice.

Proučite Petrove reakcije pre krsta, posle vaskrsenja i posle Pedesetnice. Šta zapazate? Do kakve promene su doveli krst, zatim vaskrsenje i na kraju Pedesetnica?

Pročitajte tekst u Jovanu 21,15-19. Kakva je bila Petrova reakcija posle vaskrsenja?

Čitajte tekst u Delima 5,28-32. Kako se Petar ponašao posle Pedesetnice?

Izlivanje Svetoga Duha na dan Pedesetnice unelo je dramatičnu promenu u Petrov život. Preobrazilo ga je od slabog, kolebljivog vernika u poslušnog učenika punog vere. Nekada pun praznih reči i samouverenih obećanja, Petar je sada postao pun vere, hrabrosti i revnosti da svedoči. To je moćan primer onoga što Sveti Duh može da učini za svakog ko se preda Gospodu u veri i poslušnosti.

VISOKA CENA POSLUŠNOSTI

Jedan od ranih primera vere i cene kojom se ona plaća pruža nam život đakona i mučenika Stefana.

Kako sledeći tekstovi opisuju đakona Stefana? Dela 6,3-10; 7,55.

Dar Svetog Duha naveo je učenike da žive nesebičnim, pobožnim životom. Vera ih je navela na poslušnost, ali je poslušnost bila plaćena neobično visokom cenom. Svi apostoli osim jednog pretrpeli su mučeničku smrt. Bili su kamenovani, zatvarani, spaljivani na lomačama, doživljavali su brodolome. Ponekad je njihova duhovna borba bila surova, ali je Isus, njihov Spasitelj i Gospod, bio na njihovoj strani i jačao njihovu veru.

U sedmom poglavlju Dela apostolskih, Stefan je održao veličanstvenu propoved o istoriji Izrailja. Opisao je iskustvo Avraama, Isaaka, Jakova, Josifa, Mojsija, Davida i Solomuna. Kroz čitavu propoved Stefan naglašava Božju vernost nasuprot nevernosti Izrailjaca. Svoju propoved je završio optužujući verske vođe Izrailja da krše zavet sa Bogom i da se odupiru uticaju Božjega Svetoga Duha (Dela 7,51.52).

Šta se dogodilo Stefanu zbog njegovog svedočenja za Isusa? Šta nas to uči o tome kakvom cenom se ponekad mora platiti vernost? Dela 7,54-60.

Stefan je bio poslušan Božjem pozivu i veran misiji koju je dobio od Boga, čak i po cenu smrti. Iako mi ne moramo biti pozvani da umremo za svoju veru, ipak moramo biti tako odani Bogu da, ako i budemo pozvani da platimo tu cenu, ipak ne ustuknemo i, kao Stefan, ostanemo verni sve do kraja. Nije nere-alno da će neko od onih koji čitaju ove redove biti pozvan da prinese najveću žrtvu da bi ostao veran Gospodu i Njegovom delu.

RAZMISLITE: Šta bi se dogodilo da se jednoga dana suočimo sa smrtnom opasnošću zato što svedočimo za Hrista? Svakako da danas niko nije u stanju da predvidi svoje ponašanje, ali kako vam vaše dosadašnje ponašanje otkriva kako ćete se ponašati u budućnosti?

KADA NAS DUH IZHENADI

Iako je bio na pogrešnom putu kada je surovo gonio hrišćane, Savle je mislio da ispunjava Božju volju kada se protivio tim, po svom uverenju, fanatičnim otpadnicima od otačke vere. I dok je Savle putovao prema Damasku u nameri da pohvata hrišćane i da ih pošalje u Jerusalem na suđenje, Hristos ga je iznenadio na dramatičan način. Pavlov doživljaj na putu za Damask promenio je ne samo njegov život, već i ceo svet.

Čitajte izveštaj o Pavlovom obraćenju u Delima 9,1-9. Zašto ga je Gospod smesta poslao Ananiji? Koju važnu pouku učimo iz tog iskustva?

„Mnogi misle da svetlost istine i iskustvo duguju jedino Hristu, i da su nezavisni od Njegovih priznatih sledbenika na Zemlji. Isus je Prijatelj grešnika; Njegovo srce dirnuto je njihovim nevoljama. On ima svu silu i na Nebu i na Zemlji, ali poštuje sredstva koja je odredio za prosvetljenje i spasenje ljudi. On grešnike usmerava ka Crkvi, koju je učinio kanalom svetlosti svetu.

Kada je Savle, zaslepljen zabludama i predrasudama, dobio otkrivenje od Hrista koga je progonio, došao je u neposredni dodir sa Crkvom, koja je svetlost svetu.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 122)

Kako je Isus iznenadio Ananiju? Na koji način je Ananija morao da promeni svoje ponašanje da bi poslušao Isusov nalog? Dela 9,10-16.

RAZMISLITE: Pokušajte da se stavite u Pavlov položaj posle susreta s Isusom na putu za Damask. Kakvog li udarca za njegov ponos! Osim toga, pokušajte da se stavite i u položaj Ananije. Kakav je udarac predstavljalo ovo za njegova predubedenja? Kako nam ti događaji pokazuju da Gospod može da nas pozove da se suočimo sa činjenicama koje smo sasvim drukčije tumačili? Zašto treba da po svaku cenu poslušamo Gospodnji nalog?

OSETLJIVOST NA POZIVE SVETOGA DUHA

Pavla je kroz celu njegovu službu vodio, osvedočavao, poučavao i jačao Sveti Duh. U svojoj odbrani pred carem Agripom, Pavle je opisao nebesko viđenje na putu prema Damasku. Posvedočio je zatim da je svrha njegove službe i Jevrejima i neznabošcima „da im otvori oči da se obrate od tame k vidjelu i od oblasti sotonine k Bogu, da prime oprostjenje grijeha i dostojanje među osvećenima vjerom“ (Dela 26,18).

U pogledu vođstva Svetog Duha, šta je značajno u reakciji apostola Pavla na viđenje na putu za Damask? Uporedite Pavlovu reakciju sa reakcijom cara Agripe na poziv Svetoga Duha. U čemu je razlika? Dela 26,19-32.

Potpuno suprotno Pavlu, car Agripa se nije pokorio osvedočavajućoj sili Svetoga Duha. Njegova umišljenost i sebične želje bile su u sukobu sa pozivima Svetoga Duha na novi život u Isusu Hristu.

Isus je to jasno opisao: „Još je malo vremena vidjelo s vama; hodite dok vidjelo imate da vas tama ne obuzme; jer ko hodi po tami ne zna kuda ide. Dok vidjelo imate vjerujte vidjelo, da budete sinovi vidjela.“ (Jovan 12,35.36)

Dok budemo poslušno sledili vođstvo Svetoga Duha i dok budemo hodili u svetlosti Božje istine, Bog će nam neprestano otkrivati više svetlosti i istine. Istovremeno, što više budemo odbacivali pozive Svetoga Duha, što Mu se više budemo odupirali, to će tvrđe postajati naše srce.

RAZMISLITE: „Još malo pa ćeš me nagovoriti da postanem hrišćanin.“ (Dela 26,28) Ove reči spadaju u najpotresnije, najsnažnije i najžalosnije reči u celoj Bibliji. Na koji način i mi možemo biti u opasnosti da postupimo na sličan način? Na primer, kako kompromisi na našem putu sa Gospodom otkrivaju ista načela koja se zapažaju u Agripinim rečima?

POSLUŠNOST VOĐENA DUHOM SVETIM

Sveti Duh je imao glavnu ulogu u svakom delu Isusovog života. On je bio „začet Svetim Duhom“ prilikom svoga utelovljenja i „pomazan (...) Svetim Duhom i silom“ prilikom krštenja – početka svoje misije (Matej 1,20; 3,16.17; Dela 10,34-38). Tokom celog svog života, Isus je bio poslušan Očevoj volji (Jovan 8,29; Jevrejima 10,7).

Čitajte tekst u Filibljanima 2,5-8. Koji se aspekt života nadahnutog Svetim Duhom iznosi u ovom posebnom opisu Isusa Hrista?

On, koji je bio „u obličju“ ili po samoj suštini Bog, „ponizio [je] sam sebe“, odnosno, kako kaže originalni grčki tekst, „ispraznio je sebe“ odričući se prednosti i prava koja je imao kao jednak Bogu, uzevši umesto toga „obličje sluge“.

Isus je bio odan Očevoj volji. On je „ponizio sebe“ i postao „poslušan do same smrti, a smrti na krstu“ (Filibljanima 2,8). Hristos nam pruža primer kako treba da izgleda život nadahnut Svetim Duhom. To je život dobrovoljne i ponižne poslušnosti Očevoj volji. To je život molitve posvećen službi i jevanđelju, život ispunjen vatrenom željom da se drugi spasu i dovedu u Očevo carstvo.

Apostol Pavle kaže da su novozavetni vernici, nadahnuti Svetim Duhom, „primili blagodat i apostolstvo, da pokore sve neznabošce vjeri imena njegova“ (Rimljanima 1,5). Neznabošci se, s druge strane, „uz prkos suprote istini a pokoravaju se nepravdi“, pa će dobiti „nemilost i gnjev“ (Rimljanima 2,8).

RAZMISLITE: U Rimljanima 6,15-23 Pavle upotrebljava dva suprotna izraza, „ robovi greha“ i „sluge pravednosti“. U Rimljanima 8,12-17 opisuje „duh ropstva“ i „duh posinaštva“. Šta vam vaša sopstvena iskustva sa Gospodom, vaša vera, vaša borba protiv greha i borba da vas Bog prihvati govore o značenju ova dva naziva?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Na početku puta koji vodi u večni život Bog je stavio veru, i On nas vodi celim putem svetlošću, mirom i radošću koje pruža dobrovoljna poslušnost. Putnik na taj način uvek ima pred sobom znak svoga visokog zvanja u Hristu. Nagrada je uvek na vidiku. Njemu su Božje zapovesti pravednost i radost i mir u Duhu Svetome.“ (Elen Vajt, *In Heavenly Places*, str. 183)

„Obećanje o Svetome Duhu nije ograničeno ni na doba ni na rasu. Hristos je izjavio da će uticaj Njegovog Duha biti sa Njegovim sledbenicima sve do kraja. Od dana Pedesetnice do današnjeg vremena, Utešitelj je poslan svima koji su se potpuno predali Gospodu i Njegovoj službi. Svima koji su prihvatili Hrista za svoga Spasitelja Sveti Duh je dolazio kao Savetnik, kao Onaj koji ih posvećuje, kao Vodič i Svedok. Što su učenici pažljivije sledili Isusa, to su jasnije i snažnije svedočili o ljubavi svoga Otkupitelja i o Njegovoj spasonosnoj blagodati. Ljudi i žene koji su tokom dugih stoleća progonstva i nevolja u velikoj meri uživali prisutnost Svetoga Duha u svom životu stajali su kao znak, kao čudo u svetu. Pred anđelima i ljudima otkrivali su preobražavajuću moć otkupiteljske ljubavi.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 49)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Čitajte tekst u Delima 5,1-11. Šta možemo da naučimo iz ove potresne i u izvesnoj meri i zastrašujuće priče? Šta mislite zašto su Ananija i Sapphira morali da pretrpe tako strašne posledice svojih postupaka?**
- 2. Razmislite malo više o delu pouke za četvrtak, koja govori o tome kako je Isus „ispraznio sebe“ da bi mogao da ispuni ono što je došao da učini. Kako bismo mogli da to načelo primenimo na sebe, na naš put sa Gospodom? Zašto je, posebno dok tražimo probuđenje i reformu u svom životu i u Crkvi, ova vrsta samoodricanja i umiranja sebi tako važna?**
- 3. „Još malo pa ćeš me nagovoriti da postanem hrišćanin.“ (Dela 26,28) U razredu razgovarajte malo više o značenju ovih sudbonosnih reči.**

PRIZNANJE I POKAJANJE – USLOVI PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 5,30-32; 2. Korinćanima 7,9-11; 3. Mojsijeva 5,5; 1. Jovanova 1,9; Jevrejima 12,17; Psalam 32,1-8.

Tekst za pamćenje: „Ko krije prijestupe svoje neće biti srećan, a ko priznaje i ostavlja dobiće milost.“ (Priče 28,13)

Celo Pismo pokazuje da pokajanje i priznanje pripremaju put za duhovno probuđenje. Bog je uvek pripremao svoj narod da učini velika dela za Njega navodeći ga na pokajanje zbog svojih greha. Kada jednom prepoznamo svoje grehe i priznamo ih, nalazimo se na sigurnom putu da ih i pobedimo.

„Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.“ (2. Petrova 3,9) Pokajanje i priznanje su dva preduslova koja moramo ispuniti da bismo primili silu Duha u obilnoj meri.

U pouci za ovu sedmicu istraživaćemo važnost istinskog pokajanja za izlivanje Svetoga Duha, kao što je to predstavljeno u Delima apostolskim. Osim toga, upoređićemo pravo pokajanje sa lažnim pokajanjem. Iznad svega, otkrićemo da je pokajanje dar koji nam daje Sveti Duh kako bi nam pomogao da odražavamo Hristovu ljubav prema onima oko nas.

POKAJANJE - DAR OD BOGA

U toku sedmica koje su prethodile prazniku Pedesetnice, učenici su ozbiljno tražili Boga u molitvi. Tekst u Delima 1,14 kaže da su bili „jednodušno u molitvama i u moljenju“. Ovo iskustvo „jednodušnosti“ pokazuje snažno jedinstvo i sklad među Hristovim sledbenicima što ne bi bilo moguće bez pokajanja i priznanja. Molitva i priznanje pripremaju put za ono što treba da dođe.

Čitajte tekst u Delima 5,30-32. Koju važnu tačku treba da naglasimo na osnovu svega što je Petar ovde rekao?

Petar je naglasio dve kritične tačke: prvo, pokajanje je dar. Kada otvaramo svoje srce pozivima Svetoga Duha, Isus nam daje dar pokajanja. Drugo, sami učenici su bili svedoci stvarnosti pokajanja u svom životu. Oni nisu samo propovedali pokajanje, oni sami su ga doživeli.

„Dok su čekali ispunjenje obećanja, učenici su ponizili svoje srce u pravom pokajanju i priznavali svoje neverovanje. Kada su prizvali u sećanje reči koje im je Isus uputio pre svoje smrti, potpuni su shvatili njihovo značenje. (...) Dok su razmišljali o Njegovom svetom, čistom životu, osećali su da nikakav napor ne bi bio prevelik, nijedna žrtva preterana, kada bi svojim životom mogli da posvedoče o blagosti Hristovog karaktera.“ (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 36)

Pokajanje i priznanje su teme o kojima se raspravlja u celoj knjizi Dela apostolskih (Dela 17,30.31; 26,19.20). Upravo nas „dobrota Božja“ navodi na pokajanje; osvedočavajuća sila Svetoga Duha ukazuje nam na potrebu za Spasiteljem koji oprašta grehe. U isto vreme, moramo imati na umu da Sveti Duh nikada ne stanuje u nepokajanom srcu (Rimljanima 2,8; Dela 2,38.39; 3,19). Sveti Duh ispunjava srca koja su se ispraznila od sebičnih želja, od težnje za ličnim priznanjem, čežnje za ličnom slavom.

RAZMISLITE: Zašto je tako teško priznati svoje grehe i pokajati se za njih? Zašto je tako lako dozvoliti svome „ja“ da stane na put istinskom pokajanju?

DEFINICIJA ISTINSKOG POKAJANJA

Kako je apostol Pavle opisao istinsko pokajanje? 2. Korinćanima 7,9-11.

Pokajanje je žalost zbog učinjenih greha koju u nama pokreće Bog. Ona obuhvata i odluku da odbacimo svaki posebni greh na koji nas upozori Sveti Duh (Jezekilj 14,6; Zaharija 1,4). Istinsko pokajanje ne navodi hrišćane na duboku depresiju zbog grešne prirode njihovih dela. „Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje.“ (2. Korinćanima 7,10) Ona nas usmerava na Hristovu pravednost, a ne na našu grešnost. Ona nas navodi na revnost u „gledanju na Isusa, začetnika i svršitelja naše vjere“ (2. Korinćanima 7,11; Jevrejima 12,2).

U celom Novom zavetu, veličina našeg greha nikada nije veća od Njegove neizmerne blagodati. „Jer gdje se umnoži grijeh, još većma će se umnožiti blagodat.“ (Rimljanima 5,20) To se svakako ostvarilo u iskustvu apostola Pavla.

Čitajte tekst u 1. Timotiju 1,14-17 i u Delima 26,10-16. Šta nam ti tekstovi govore o Pavlovoj grešnosti i o Isusovoj pravednosti?

Kada je apostol Pavle shvatio da je progonio Gospoda slave, pao je na kolena u istinskom pokajanju i priznanju. Celog svog života neumorno je iznosio priču o svojoj grešnosti i o Božjoj blagodati. Pokajanje ga nije ostavilo u stanju depresije; umesto toga, odvelo ga je u naručje Spasitelja koji sve oprašta i svakoga voli. Priznanje greha nije ga navelo da se oseća krivljim nego ranije. Nije se usredsređivao na svoju nekadašnju nepravednost, već na to koliko je Isus pravedan i dobar.

RAZMISLITE: Da li ste se ikada osećali kao najveći od svih grešnika? Ako ne najveći, onda bar tako grešni da se ne možete spasti? Kako da naučite da se oslonite na Isusa i na Njegovo obećanje da će nam Njegova pravednost biti dovoljna?

ISTINSKO POKAJANJE I PRIZNANJE

Koja duhovna načela nalazimo u 3. Mojsijevoj 5,5; 1. Jovanovoj 1,9; Knjizi proroka Isaije 1,16-1 i u Delima 26,19.20 o prirodi istinskog pokajanja i priznanja?

Istinsko pokajanje uvek je praćeno priznanjem poznatih greha. Sveti Duh nam ne daje maglovito osećanje krivice. On nas osvedoćava u određene nedostatke koje imamo.

„Istinsko priznanje uvek ima tačno određen karakter i podrazumeva isповедanje ličnih greha. Oni mogu biti takve prirode da ih treba izneti samo pred Boga; to mogu biti i nepravde koje treba priznati pojedincima koji su zbog njih pretrpeli uvredu; mogu biti javnog karaktera, i zato moraju da budu javno priznati. Međutim, celokupno priznanje treba da bude jasno i tačno, jer priznajete grehe za koje snosite krivicu.“ (*Put Hristu*, str. 38)

Sveti Duh nas snažno osvedoćava otkrivajući nam našu potrebu za spasnosnom blagodaću Isusa Hrista. Pokajanje ne navodi Boga da nas još više voli; umesto toga, ono nas osposobljava da još više cenimo Njegovu ljubav. Priznanjem se ne zarađuje Božje oprostjenje; priznanje u stvari osposobljava nas da primimo Njegovu oprostjenje. Bog nas ne voli više zato što smo se pokajali, niti nas voli manje kada propustimo da to učinimo. Njegova ljubav prema nama je stalna. Jedina promenljiva veličina jeste naš odgovor na delovanje Svetoga Duha u našem životu.

Istina je da su naša srca onemogućena da prime obilje blagoslova koje je Bog pripremio za nas zato što su naše duhovne arterije začepljene naslagama greha. Greh nas čini mrtvima za pozive Svetoga Duha i otežava nam da se odazovemo na njih. Pokajanje i priznanje otvaraju zapušene duhovne arterije koje vode prema našem srcu tako da možemo da primimo prisutnost i silu Svetoga Duha.

RAZMISLITE: Koliko god da čeznemo za oprostjenjem kada priznajemo svoje grehe i kada se kajemo, moramo imati na umu da je to dvosmerni proces. Kako postupamo prema onima koji su nas povredili i traže naše oprostjenje? Iako takvi mogu biti potpuno nedostojni našeg oprostjenja, da li ipak treba da im oprostimo, i zašto je tako važno za nas da im oprostimo?

UPOREĐENJE ISTINSKOG I LAŽNOG POKAJANJA

U Bibliji ima nekih naročitih primera ljudi koji su težili za pokajanjem, ali kojima Bog ipak nije oprostio. Ti ljudi su bili žalosni, priznali su svoje grehe, ali nisu dobili oprostjenje. Čitajte izveštaje o Faraonu, Valaamu, Isavu, i Judi u 2. Mojsijevoj 12,29-32; 4. Mojsijevoj 22,32-35; Jevrejima 12,17; Jevanđelju po Mateju 27,4.

Koja zajednička nit se provlači kroz sve ove priče u odnosu na pokajanje i priznanje?

Jedan izraz u Jevrejima 12,17 sažima sve ove tekstove. Govoreći o Isavu, tekst kaže da se kajao samo kada je želeo da nasledi blagoslov. Slično Faraonu, Valaamu i Judi, i Isavovo srce se nije slomilo zbog bola koji je njegov greh naneo njegovoj porodici ili Bogu. Njemu je bilo žao što nije primio ono što je mislio da mu s pravom pripada. Njegove pobude nisu bile neporočne i čiste. Njegova žalost je bila sebične prirode. Lažno pokajanje se usredsređuje na posledice greha, a ne na sam greh.

Zakon sejanja i sabiranja ploda Božji je zakon. Istina je da greh donosi žalosne posledice, ali pokajanje nije zaokupljenost negativnim posledicama greha. Umesto toga, pokajnika muči sramota i žalost koju naš greh nanosi Bogu.

Istinsko pokajanje uvek ima tri obeležja: prvo, žalost zato što je naš greh slomio Božje srce. Mi smo ranjeni zato što smo ranili Onoga koji nas toliko voli! Drugo, mi smo pošteno priznali određene grehe koje smo učinili. Istinsko pokajanje ne nastoji da pronađe izgovore. Ono ne prebacuje krivicu na nekog drugog. Ono preuzima odgovornost za svoja dela. Treće, istinsko pokajanje uvek sadrži i odluku da se okrenemo od greha. Ne može biti nikakvog istinskog pokajanja ukoliko nema i odgovarajuće reforme u životu.

Lažno pokajanje, s druge strane, usredsređeno je na sebe. Ono se brine zbog posledica greha. To je emocionalno stanje žalosti zbog greha zato što on povlači za sobom negativne posledice. Ono traži izgovore i okrivljuje nekog drugog. Ono nije zainteresovano za promenu ponašanja ukoliko ta promena ne donosi neku ličnu korist.

ISCELJUJUĆA SILA PRIZNANJA

Priznanje probija čir krivice i dozvoljava otrovnom gnoju da istekne. Priznanje predstavlja izlečenje na mnogo načina. Ono otvara naše srce da primi Božju blagodat. Putem priznanja mi prihvatamo oprostjenje koje nam Hristos besplatno nudi na krstu. Priznanje je isceljenje jer nam omogućava da primimo blagodat. Priznanje, osim toga, uklanja smetnje između nas i drugih ljudi. Ono leči odnose.

Čitajte tekst u Psalmu 32,1-8. Šta nas ovi redovi uče o priznanju i pokajanju?

Čitajte tekst u Delima 24,16. Apostol se trudi da ima čistu savest pred Bogom i pred ljudima. Šta to znači?

Da li je svest o krivici dobra ili loša? To zavisi od mnogo čega. Ukoliko nas Sveti Duh osvedočava u greh, i ako nas krivica zbog greha vodi Isusu, svest o krivici je dobra. Ako smo, opet, već priznali svoje grehe, a nastavljamo da se osećamo krivima, takva svest o krivici može da postane razorna. „Takvo osećanje krivice mora da se ostavi u podnožju krsta na Golgoti. Svest o grešnosti otrovala je izvore života i istinske sreće. Isus kaže: 'Stavite sve to na mene. Ja ću preuzeti vaše grehe. Ja ću vam dati mir. Ne odbacujte više svoje samopoštovanje, jer sam vas otkupio po cenu svoje krvi. Vi ste moji. Ja ću ojačati vašu oslabljenu volju, ukloniću vašu grižu savesti zbog greha.'“ (Elen Vajt, *Manuscript Release*, 9. knjiga, str. 305) Isus je odgovor na krivicu. Njegova blagodat uklanja razornu krivicu koju greh tovari na naša pleća.

Ponekad, iako ste priznali svoje grehe, i dalje se osećate krivima. Zašto? Jedan od razloga bi moglo biti i to što đavo pokušava da vam oduzme sigurnost u spasenje. On voli da potkopava radosnu vest o sigurnosti oprostjenja i spasenja koje imamo u Isusu. Drugo, možda vam Sveti Duh ukazuje na neku prepreku između vas i drugih ljudi. Ako smo nekoga povredili, naša uznemirena savest će se umiriti kada priznamo svoju krivicu osobi koju smo povredili.

RAZMISLITE: Na koji način je svest o krivici uticala na vaš odnos sa Gospodom i bližnjima? Šta biste mogli da učinite da uklonite teret krivice koji nosite? Iako ste činili zlo, što teret krivice čini opravdanim, koja obećanja vam mogu pomoći da ga uklonite?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Bog neće prihvatiti priznanje bez iskrenog pokajanja i promene. U životu treba da postoje odlučne promene; sve što vređa Boga treba napustiti. Ovo će biti rezultat istinske žalosti zbog greha. Posao koji moramo da obavimo jasno je opisan: 'Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu.' (Isaija 1,16.17) 'I vrati bezbožnik zalag, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim, ne čineći bezakonje, doista će biti živ, neće umrijeti.' (Jezekilj 33,15)“ (*Put Hristu*, str. 39)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Koju ključnu pouku o oproštenju možemo izvući iz Isusove spremnosti da oprost onima koji su Ga prikivali na krst? Ako je On bio spreman da to učini, koliko više bi trebalo da mi budemo spremni da oprostimo onima koji su nas povredili?**
- 2. Kako je za vas lično priznanje greha postalo blagoslov? Na koji način vam je pomoglo u odnosima, ne samo sa Gospodom, nego i sa bližnjima?**
- 3. Iako smo ove sedmice čitali o potrebi da ponekad priznamo drugima svoje greške kojima smo ih povredili, zašto uvek moramo biti vrlo pažljivi kako razgovaramo sa drugima?**
- 4. Istinsko pokajanje, kao što smo čitali, obuhvata i odbacivanje greha. Međutim, šta se događa ako, boreći se sa grehom, ponovo pogrešimo? Da li to znači da naše pokajanje nije bilo iskreno? Da li to znači da ne možemo da ponovo dobijemo oproštenje? Kada bi to bilo istina, kakvu nadu bi imao bilo ko od nas? Kako da shvatimo prirodu biblijskog pokajanja, ali i da uvek imamo na umu stvarnost svoje grešne prirode?**
- 5. Na osnovu onoga što smo proučavali u toku ove sedmice, zašto je pokajanje tako važan deo celokupnog probuđenja i reforme? Na koji način pojmovi „probuđenje“ i „reforma“ sadrže u sebi ideju da nam je zaista neophodno da se pokajemo?**

JEDINSTVO - JEMSTVO PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 17,9-11. 20-24; 1. Korinćanima 12,12-18; Dela 4,32.33; 1,8; 15,1-31; Matej 18,16-20.

Tekst za pamćenje: „Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani. Sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira.“ (Efescima 4,1-3)

Jedinstvo je bitan sastavni deo probuđenja. Sukobi, podele i svađe ne stvaraju atmosferu koja je pogodna za probuđenje. Na dan Pedesetnice, Sveti Duh se izlio na Crkvu koja se ujedinila oko Hristove misije u svetu. Njihove beznačajne razlike bile su podređene Hristovom pozivu da se proširi misija. Borba za prvenstvo je prestala u svetlosti Hristovog naloga da se dostignu izgubljeni i da im se objavi poruka jevanđelja. Da su se prvi Hristovi sledbenici bavili nastojanjem da prigrabe moć, delo bi bilo osujećeno od samog početka. Umesto toga, osvedočeni Svetim Duhom da treba da umru sebi, oni su se ujedinili u namerama i u misiji.

Ukratko, tamo gde nema jedinstva ne može biti ni probuđenja. Tamo gde vladaju ljubomora, zavist i borba za prvenstvo ne može biti ni sile Svetoga Duha. Prema tome, koliko je važno da naučimo da rušimo prepreke koje nas ponekad razdvajaju tako da možemo da ostvarimo jedinstvo koje je Hristos želeo da stvori u svojoj Crkvi!

ODGOVORI NA ISUSOVU MOLITVU ZA JEDINSTVO

Tekst u 17. poglavlju Jevandjelja po Jovanu sadrži Isusovu veliku posredničku molitvu. On otkriva šta je zaokupljalo Njegove misli u tom značajnom trenutku istorije ove planete.

Čitajte tekst u Jovanu 17,9-11.20-24. Šta je predstavljalo želju i težnju Hristovog srca? Zašto je to Njemu bilo tako važno? Na koji način su međusobni odnosi učenika prikazivali istinsku hrišćansku veru? Vidi Dela 4,32.33.

Jedinstvo je pripremio srca učenika da prime puninu sile Svetoga Duha. Hristova molitva za Njegovu Crkvu bila je uslišena. Oni su uklonili svoje nesporazume. Ljubav je pobedila. Sukobi su prestali.

„A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bješe zajedničko. I apostoli s velikom silom svjedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika bješe na svima njima.“ (Dela 4,32.33)

Ovaj tekst povezuje „jedno srce i jednu dušu“ učenika sa „velikom silom“ svedočenja. U izazovnim okolnostima prvog veka u Jerusalimu, u vreme kada je hrišćanstvo bilo neomiljeno, ovi posvećeni hrišćani delili su svoja sredstva. Podupirali su jedni druge. Odbacili su svoje lične ambicije. Njihovo nesebično držanje i velikodušnost duha pripremili su ih da prime puninu sile Svetoga Duha neophodnu za svedočenje.

„Zapazite da je Duh bio izliven kada su učenici postigli savršeno jedinstvo, kada više nisu težili za prvim mestima. Bili su jednodušni. Svi nesporazumi su bili uklonjeni.“ (Elen Vajt, *Counsels for the Church*, str. 98)

RAZMISLITE: Zašto je ispunjenje Isusove molitve u Jovanu 17 tako važno za našu Crkvu? Šta Isusova želja za jedinstvom u Crkvi prvoga veka otkriva o Njegovoj želji za Njegovu Crkvu danas?

NOVOZAVETNI OPISI JEDINSTVA

Novozavetni svet u prvom veku bio je podeljen po klasama, društvenom položaju i polu. Bilo je to društvo ispunjeno društvenim nemirima. Zamisao o jednakim pravima, slobodi i ljudskom dostojanstvu nije bila ni prihvaćena ni primenjena.

Onda se pojavilo hrišćanstvo i izazvalo pravu društvenu revoluciju. Isusova učenja o jednakosti, pravdi, staranju o siromašnima, poštovanju potisnutih i odbačenih delovala su radikalno. U isto vreme, novozavetni vernici su se sjedinili oko suštinskih vrednosti Božjeg stvaranja i otkupljenja. Propovedali su da je Bog stvorio sva ljudska bića i da je otkupljenje dostupno svima zahvaljujući Hristovom krstu. Krst je pokazivao da je svaki čovek, bez obzira na svoj položaj u svetu, neizmerno važan u Božjim očima.

Na koji način sledeće slike opisuju sistem u kom se različiti vernici, bez obzira na svoj društveni položaj, stapaju u jednu skladnu celinu? 1. Korinćanima 12,12-18; 1. Petrova 2,4,5.

Koje slike bi bile uspešnije u opisivanju jedinstva u Crkvi? Apostol Pavle se služi slikom tela da opiše Crkvu i njene vernike. Telo je čvrsto povezana celina. Vernici Crkve su, kao i telo, međusobno povezani i zavise jedan od drugoga. Svaki deo ima svoju ulogu. Ako jedan deo tela strada, i celo telo trpi (1. Korinćanima 12,18-26).

Petar dodaje sliku duhovne građevine, sa vernicima kao kamenjem koje se savršeno uklapa u celinu slavne crkve, koja svojim jedinstvom proslavlja Hristovo ime. Prema ovim slikama, svaki vernik je duboko povezan sa svima ostalima. Upravo je ova veza kroz zajednicu ljubavi, u svetu poremećenih odnosa, borbe za vlast i podeljenih interesa, morala predstavljati snažan dokaz u prilog hrišćanstva. Isus je jasno izrazio tu sveopštu istinu ovim rečima: „Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.“ (Jovan 13,34,35)

RAZMISLITE: Na koji način vaša mesna crkva odražava jedinstvo o kom je ovde reč? Upitajte i sami sebe: da li doprinosite uspostavljanju jedinstva među vernicima? Da li možda svojim ponašanjem otežavate probleme sa kojima se suočava vaša mesna crkva?

ELEMENTI JEDINSTVA: NAŠA MISIJA I VEST

Jedinstvo koje su uspostavili novozavetni vernici imalo je mnogo šire temelje nego što je samo emocionalna povezanost među vernicima.

Čitajte tekstove u Delima 1,8; 4,33; 5,42; 9,31; 28,28-31. Koja revnost je prožimala celokupnu novozavetnu Crkvu? Na koji način je ta revnost sjedinjavala sve vernike?

Učenici su bili obuzeti nečim što je bilo daleko veće od njih samih. Hristov nalog da se jevanđelje odnese u ceo svet kao da je uklonilo sve njihove lične ambicije. Crkva ne može da odnese jevanđelje ljudima ukoliko nije sjedinjena, a ona nikada neće biti sjedinjena sve dok ne bude obuzeta revnošću da propoveda jevanđelje.

Zajednička misija je veliki ujedinitelj. Prvi vernici su se okupljali oko misije. Život, smrt, vaskrsenje, sveštenička služba, povratak Gospoda Isusa, sve ih je to povezivalo u jednu celinu. Novi zavet je bio ukorenjen u „apostolskoj nauci“ (Dela 2,41.42). Učenja Isusa Hrista predstavljala su temelj njihovog jedinstva.

Apostol Petar prvi je upotrebio pojam „sadašnja istina“ ili „istina za sadašnje vreme“ (2. Petrova 1,12). Poruka sadašnje istine za Petrove dane ujedinjavala je Crkvu i vodila je napred: Isus Hristos iz Nazareta predstavlja ispunjenje mesijanskih proročanstava Staroga zaveta. Crkva je bila ujedinjena oko jedne hitne istine za „sadašnje vreme“ koja je objavljivala ispunjenje proročanstava.

Sada, u ovim završnim danima istorije ove Zemlje, Bog je svome narodu poverio hitnu vest istine za sadašnje vreme (Otkrivenje 14,6-12). To je poruka „večnog jevanđelja“ u kontekstu suda, poslušnosti i povratka našega Gospoda. To je poruka koja treba da nas sjedini kao članove globalne porodice. Ukoliko ta poruka bude razvodnjena, ako bude potisnuta na drugo mesto ili bude smatrana tragom prošlosti, jedinstvo Crkve će biti razbijeno, a njena misija će izgubiti svoju hitnost. Ukoliko poruka Crkve bude pogrešno shvaćena ili izopačena, i njena misija će postati neodređena. Samo objavljivanje proročke poruke trojice anđela iz Otkrivenja 14 predstavlja razlog postojanja ove Crkve.

RAZMISLITE: Na koji način i koliko ste povezani sa našom porukom i misijom? Ili, zašto ste vernik ove Crkve, a ne neke druge?

CRKVENA ORGANIZACIJA – STRUKTURA KOJA UJEDINJUJE

Novi zavet otkriva da je prva Crkva imala određenu organizacionu strukturu. Ta struktura je pomagala da se održi doktrinarno jedinstvo Crkve i da se sačuva njena usmerenost na misiju.

U šestom poglavlju Dela apostolskih, mala grupa učenika se okupila da reši problem raspodele hrane udovicama i grčkim obraćenicima. Izabrali su đakone, službenike Crkve koji će se baviti tim poslom. Vernici su poštovali autoritet ovih starešina.

Kada se apostol Pavle obratio pred vratima Damaska, bio je upućen Ananiji, predstavniku crkve u tom gradu (Dela 9,10-17). Posle krštenja koje je obavio Ananija, Pavle se po uputstvu Svetoga Duha sastao sa starešinama crkve u Jerusalimu da potvrdi svoju misiju (Dela 9,26-30).

U dvadesetom poglavlju Dela apostolskih, Pavle se sastaje sa starešinama crkve u Efesu i poziva ih da budu budni i da se čuvaju lažnih učitelja i njihovih lažnih nauka (Dela 20,17.27-32).

Kako je novozavetna Crkva rešila problem obrezanja? Dela 15,1-31.

Jerusalimski sabor je spasao Crkvu prvog veka od ozbiljnog raskola. Crkvena organizacija s upravnom vlašću bila je bitna za čuvanje čistote učenja novozavetne Crkve. U ovom slučaju, predstavnici mesnih crkava bili su poslani u Jerusalim da učestvuju u raspravama o nauci koje su imale ozbiljan uticaj na budućnost Crkve. Kada su ovi predstavnici postigli sporazum, napisali su svoje zaključke i poslali su ih svim mesnim crkvama u kojima se pojavljivao ovaj problem: u Antiohiju, Siriju i u Kilikiju (Dela 15,23).

Vernici su prihvatili zaključke sabora u Jerusalimu i radovali se što ih je Sveti Duh vodio da nađu odgovor na svoja pitanja (Dela 15,30-35).

RAZMISLITE: Ako ste vernik Crkve, onda ste svakako uključeni i u njenu strukturu. Kakva je vaša uloga u toj strukturi? Kako biste mogli da budete aktivnije uključeni u delovanje svoje mesne crkve?

POSTIZANJE JEDINSTVA

Što smo bliže Isusu, to smo bliže i jedni drugima i u stanju da jasnije sagledavamo duhovne probleme. Hristov Duh nas osposobljava da drukčije i pristupamo jedni drugima. Sitnice koje su nam nekada tako smetale sada su svedene na svoju pravu meru Hristovom blagodaću. Neprijateljstva koja smo nekada gajili sada su razrešena u svetlosti Njegove veličanstvene blagodati. Stari sukobi i rasprave su nam postali nevažni. Prepreke koje su nas razdvajale sada su uklonjene. Jevanđelje je izlečilo poremećene odnose.

Kada se Sveti Duh izlio u punini na dan Pedesetnice, međusobno ponašanje učenika se dramatično promenilo. U svetlosti koja je blistala sa krsta, drukčije su sagledavali jedni druge.

„Svaki hrišćanin je u svom bratu gledao otkrivenje božanske ljubavi i dobroćinstva. Jedan interes je preovladavao; jedna vrsta takmičenja zamenila je sva ostala; vernici su čeznuli da po karakteru postanu slični Hristu i da rade na širenju Njegovog carstva.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 48)

Nabrojte neke običaje koji su unapređivali jedinstvo među hrišćanima prvog veka. Zašto ti običaji tako snažno sjedinjuju vernike? Matej 18,16-20; Dela 1,14; 12,5.12; 6,7; Matej 28,16-20.

Želja za jedinstvom ne znači da je jedinstvo već i dostignuto. Novozavetna Crkva se zajednički molila i razgovarala. Zajednički je proučavala i Božju Reč, zajednički je radila na širenju evanđeoskih istina. Molitva, proučavanje Božje Reči i svedočenje predstavljaju moćne elemente koji stvaraju, unapređuju i čuvaju jedinstvo Crkve. Kada se molimo jedni za druge, mi se približavamo jedni drugima. Učestvovanje u evanđeoskim delatnostima razvija svest o jedinstvu i zajedništvu. Živa, dinamična, sjedinjena i revnosna crkva jeste crkva čiji se vernici mole zajedno, proučavaju zajedno Božju Reč i zajedno se trude da zadovolje duhovne i ostale potrebe svoje okoline.

RAZMISLITE: Koje sile ugrožavaju jedinstvo vaše mesne crkve ili čak Crkve kao celine? Zašto je tako važno da shvatimo koje su to sile i da se pripremimo kako bismo se uhvatili u koštac s njima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Među ovim prvim učenicima videle su se izrazite razlike. Trebalo je da postanu učitelji svetu iako su predstavljali veoma različite tipove karaktera. Da bi uspešno obavili delo na koje su bili pozvani, ovi ljudi, koji su se toliko razlikovali po prirodnim osobinama i životnim navikama, trebalo je da postignu jedinstvo osećanja, misli i postupaka. Isusov cilj je bio da im pomogne da ostvare to jedinstvo. Da bi u tome uspeo, uložio je napore da ih ujedini sa sobom.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 20)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Zašto je sjedinjena struktura Crkve tako važna za sve nas? Šta bi se dogodilo sa našom misijom, sa našom veću i sa našom Crkvom kao celinom kada bi mesne crkve, oblasti, unije i divizije krenule svaka svojim posebnim putem?
2. Pokušajte u razredu da odgovorite na pitanje: zašto sam prihvatio poziv da se priključim Crkvi?
3. Koliko god da je jedinstvo važno za Crkvu, postoji li i nešto što je još važnije? Ako je tako, šta je to? Na primer, kada se bavio onima koji su širili nauke sa kojima se nije slagao, apostol Pavle je napisao ove reči: „Ali, ako i mi ili anđeo s neba javi vam jevanđelje drukčije nego što vam javismo, proklet da bude. Kao što prije rekosmo i sada opet velim: ako vam ko javi jevanđelje drukčije nego što primiste, proklet da bude!“ (*Galatima 1,8.9*) Šta bi se dogodilo sa jedinstvom kada bi se pojavile teološke razlike?
4. Razmotrite pitanje koliko su naša vest i misija ključne za naš celokupni identitet kao Crkve? Uostalom, koja bi bila svrha našeg postojanja bez vesti koju jedino mi objavljujemo svetu? U isto vreme, koji su to drugi činioци koji nas sjedinjuju kao Crkvu? Drugim rečima, šta bismo mogli da ponudimo svetu osim naše misije i poruke da bismo opravdali svoje postojanje kao Crkve? Zašto je i to tako važno?
5. Zašto je jedinstvo tako ključno u svakom probuđenju i reformi među nama?

RAZBORITOST - ZAŠTITA PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 17,3; 1. Jovanova 2,3-6; Matej 23,27.28; 2. Solunjanima 2,9-12; 1. Korinćanima 12,4-7.

Tekst za pamćenje: „Gledaj kako ljubim zapovijesti tvoje, Gospode, po milosti svojoj oživi me. Osnova je riječi tvoje istina, i vječan je svaki sud pravde tvoje.“ (Psalam 119,159.160)

U toku prvih dana svoje službe, proučavao sam Bibliju sa jednom porodicom u poljoprivrednom kraju na severu zemlje. Jednoga dana čovek visokog rasta ušao je u sobu u kojoj smo proučavali, sa velikom cigarom u ustima. Uključivši se u naš razgovor, pokušao je da nam objasni da ga je Gospod izlečio od raka na plućima!

Često sam razmišljao o tom događaju. Taj čovek je iskreno verovao da ga je Sveti Duh na čudesan način izlečio. Međutim, da li je njegovo verovanje da je izlečen činilo tu tvrdnju istinitom? Da li su znaci i čudesa uvek dokaz da se radi o delovanju Svetoga Duha? Da li možemo da temeljimo svoju veru jedino na znacima i čudesima? Koju ulogu znaci i čudesa imaju u lažnim probuđenjima?

Kada razmišljamo o probuđenju, moramo da se upitamo: da li je moguće da đavo pokrene lažni verski pokret i ostavi utisak da se radi o istinskom duhovnom probuđenju?

U toku ove sedmice proučaćemo duhovne znake istinskog probuđenja i uporediti ih s očiglednim znacima lažnog probuđenja. Poznavanje razlike između jednog i drugog probuđenja može nam pomoći da ne padnemo kao žrtve neprijateljeve prevare.

Svaka prava duhovnost usmerena je na poznavanje Boga i na ispunjavanje Njegove volje (Jovan 17,3; Jevrejima 10,7). Svako takozvano probuđenje koje se usredsređuje na doživljaj, umesto na trud da se poslušna Božja Reč, potpuno promašuje svoj cilj. Sveti Duh nas nikada neće voditi tamo kuda nas Božja Reč ne bi povela. Sveti Duh nas navodi na poslušnost Božjoj Reči (2. Timotiju 3,15.16). Božja Reč je temelj i suština svakog istinskog probuđenja.

Šta nam sledeće reči Psalma 119 otkrivaju o probuđenju i o Božjoj Reči? Koje duhovne vrline Božja Reč razvija u našem životu? (Psalam 119,25. 28.49.50.67.81.105.116.130.154) Šta ova obećanja praktično znače u našem iskustvu sa Gospodom?

U svojoj propovedi o Hlebu života, Isus je izložio suštinu svakog probuđenja i temelj svakog duhovnog života. „Duh je ono što oživljava, tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam ja rekoh duh su i život su.“ (Jovan 6,63) Isusova izjava je izuzetno važna. Sveti Duh, koji je izvor svakog duhovnog probuđenja, govori preko Božje Reči da bi onima koji je shvate verom dao istinski duhovni život. Probuđenje se događa kada Sveti Duh usadi Hristove reči u naše misli. „Ne živi čovjek o samome hljebu, no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.“ (Matej 4,4)

„U mnogim pokretima za oživljavanje vere koji su se pojavili u razdoblju od pedesetak poslednjih godina, bio je na delu isti uticaj, u većoj ili manjoj meri, koji će se pokazivati i u budućim mnogo većim pokretima. Bilo je vidljivo pokretanje osećanja, mešanje istinitog sa lažnim, što je sve bilo dobro smišljeno da zavede s pravog puta. Ipak, niko ne treba da bude prevaren. U svetlosti Božje Reči nije teško odrediti prirodu tih pokreta. Gde god su ljudi zanemarili svedočanstvo Svetoga pisma, gde god su odbacili njegove jasne istine, koje ispituju dušu i pozivaju na samoodricanje i odvrćanje od sveta, možemo biti sigurni da im Bog neće dati svoj blagoslov. Prema pravilu koje je dao sam Isus – 'Po rodovima njihovijem poznaćete ih.' (Matej 7,16) – potpuno je jasno da ti pokreti nisu delo Božjega Duha.“ (Velika borba, str. 451,452)

Sušтина istinskog probuđenja jeste otkrivanje Božje volje kao što je pokazana u Božjoj Reči. Isus je živeo životom koji je bio pod uticajem Svetoga Duha. Od rođenja pa sve do smrti, Sveti Duh Ga je vodio i davao Mu snagu.

BOŽJA LJUBAV I NJEGOV ZAKON

Sušтина probuđenja je upoznavanje Isusa. To je oživljavanje duhovnih sposobnosti duše. To je lično i životno važno iskustvo sa Spasiteljem. Upoznati Isusa – stvarno Ga upoznati kao Prijatelja – to je srž svakog probuđenja. Iz dubine svog ličnog iskustva s Isusom, apostol Pavle kaže da se moli za vernike u Efesu da „poznaju pretežniju od razuma ljubav Hristovu i da se ispune svakom puninom Božjom“. (Efescima 3,19)

To je nešto sasvim suprotno priči o deset devojaka poslednjeg vremena, od kojih su pet imale samo spoljašnji oblik pobožnosti i religije, dok im je nedostajalo blisko iskustvo s Isusom. Govoreći o njihovoj velikoj potrebi, Isus je dodao: „Zaista vam kažem, ne poznajem vas!“ (Matej 25,12)

Poznavanje Boga nas uvek navodi na poslušnost. Božji zakon pokazuje Njegovu ljubav. Duboki odnos sa Hristom budi u nama i dublju želju da Mu ugodimo. Poslušnost je rod ljubavi. Što više volimo Hrista, to ćemo osećati i dublju želju da Ga slušamo. Takozvano probuđenje koje ne naglašava pokajanje zbog vremena kada smo namerno kršili Njegov zakon ne može uživati naše poverenje. Verska revnost može dovesti do uzleta verskih osećanja, ali će joj nedostajati trajna promena.

Za apostola Jovana, šta je dokaz da stvarno poznajemo Boga? 1. Jovanova 2,3-6; 4,7.8.20.21.

U ovim tekstovima Jovan ističe dve ključne činjenice. Prvo, poznavanje Boga navodi na držanje Njegovih zapovesti. Drugo, ljubav prema Bogu navodi i na ljubav prema bližnjima. Jovanov naglasak je vrlo jasan. Istinska duhovnost dovodi do promene života. Suština probuđenja nije neko toplo osećanje Isusove blizine. To je preobražen život pun radosti zbog služenja Isusu. Božji veliki cilj sa svim probuđenjima jeste da nas privuče sebi, da produbi našu posvećenost Njegovom planu za naš život i da nas pokrene na svedočenje i službu u Njegovom delu.

RAZMISLITE: Kako izgledaju vaši odnosi sa bližnjima? Šta vam svi ti odnosi govore o vašem odnosu sa Bogom? Na koje načine biste mogli da napredujete u svom odnosu sa Bogom i u odnosu sa bližnjima?

FORMALIZAM, FANATIZAM I VERA

Jedan od izazova svakog istinskog probuđenja predstavlja probijanje ledene površine hladnog formalizma, uz istovremeno izbegavanje plamena fanatizma. Formalizam je dosledna pomirenost sa postojećim stanjem, koja se zadovoljava spoljašnjim iskazivanjem religije, iako zanemaruje živu stvarnost vere. Fanatizam je sklon krajnostima.

Često je neuravnotežen, jer se usredsređuje na jedan vid vere, dok zanemaruje sve ostale. Fanatizam je sklon samopravednosti i osuđivanju onih koji se ne slažu sa njegovim gledištima. Apostol Pavle je čeznuo da hrišćanska Crkva više ne bude kao „mala djeca koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži čovječjoj, putem prijevera“ (Efescima 4,14)

Šta smo naučili o onima koji misle da znaci i čudesa potvrđuju da su verni Isusovi sledbenici? Matej 7,21-23.

U pogledu ovih iskustava, suština je u predanju srca. Znaci i čudesa nikada ne mogu da zauzmu mesto autentične biblijske vere. Oni nisu zamena za pokoravanje Božjoj volji i Njegovoj Reči. Suština stvarnog probuđenja je vera tako duboka da vodi ka poslušnosti, ka životu pokornosti Božjoj volji. Probuđenje utemeljeno na Bibliji predstavlja odjek Jovanovih reči: „Jer svaki koji je rođen od Boga pobjeđuje svijet; i vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet.“ (1. Jovanova 5,4)

„Koja vrsta vere je u stanju da pobjedi svet? To je vera u Hrista kao ličnog Spasitelja – to je vera koja se, prepoznavši svoju bespomoćnost, svoju krajnju nesposobnost da spase sebe, hvata za Pomoćnika koji je moćan da spase, kao za svoju jedinu nadu.“ (Elen Vajt, Reflecting Christ, str. 21)

RAZMISLITE: Čemu ste vi skloni: formalizmu i tradiciji ili traganju za doživljajima i uzbuđenjem? Međutim, ako ste suviše skloni jednom ili drugom, kako da pronađete ravnotežu?

SLUŽBA I ČUDA

Lažna probuđenja često stavljaju najveći naglasak na čuda. Istinsko probuđenje se usredsređuje na službu. Lažna probuđenja naglašavaju spektakularne znake i čuda; istinsko probuđenje prepoznaje da je najveće čudo preporođen život.

Isusova čuda izlečenja svedočila su da je On Mesija. Kao naš Otkupitelj pun sažaljenja, Spasitelj se starao da ublaži patnje ljudskih bića. Međutim, Njemu je još više stalo do spasenja svih ljudi, koje će dodirnuti svojom blagodatnom isceljenja. Svrha Isusove službe otkupljenja bila je da „nade i spase“ izgubljene (Luka 19,10). Obraćajući se verskim poglavarima posle isceljenja uzetoga, Isus je rekao: „Ali da znate da vlast ima sin čovječiji na zemlji opraštati grijehe (tada reče uzetome): ustani, uzmi svoj odar i idi doma.“ (Matej 9,6) Odgovor mnoštva na ovo čudo bilo je slavljenje Boga.

Čuda su bila deo Isusove otkupiteljske službe, ali nisu bila osnovni razlog Njegovog dolaska na Zemlju.

Šta možemo da naučimo iz sledećih tekstova, koji govore o tome kako ljudi mogu da budu prevareni u poslednje dane? 2. Solunjanima 2,9-12; Matej 24,11-13.24; Otkrivenje 19,20.

Ovi ljudi će biti prevareni lažnim čudesima „jer ljubavi istine ne primiše“. Kada želja za spektakularnim doživljajima postane daleko jača od želje za novim životom u Hristu, um postaje podložan prevarama. Parabola o bogatašu i Lazaru završava se Isusovim pronicljivim rečima: „A Avraam im reče: ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće vjerovati.“ (Luka 16,31) Drugim rečima, spektakularni znaci i čudesna dela nikada ne mogu da zamene razumevanje i pridržavanje uputstava Božje Reči. Poslušnost Bogu je na prvom mestu; znaci i čuda, ako i kada se dese, dolaze na drugo mesto.

RAZMISLITE: Koju vrstu čuda ste doživeli na svom putu sa Gospodom? Šta ste naučili iz njih? Koliko su čuda važna za vašu veru?

RODI DAROVI

**Iz kojih osnovnih razloga Bog daje darove Svetoga Duha svojoj Crkvi?
1. Korinćanima 12,4-7; Rimljanima 12,4-8; Efescima 4,11-16.**

Darovi Svetog Duha se mogu podeliti u dve osnovne kategorije: neki darovi odgovaraju sposobnostima, ostali darovi predstavljaju Božji poziv. Na primer, darovi pomaganja, gostoprimstva, opominjanja i poučavanja jesu sposobnosti koje Bog daje nekim vernicima (Rimljanima 12,6-8). Darovi apostolstva, proroštva, evangelizma, pastorstva i učiteljstva označavaju pozive upućene određenim vernicima (Efescima 4,11.12). Obe kategorije služe istoj svrsi. Sve njih daje Duh da bi ojačao duhovni život Crkve i da bi je opremio za njenu misiju. Duhovni darovi nisu sami sebi svrha. Bog ih daje na korist svoje Crkve.

Šta je apostol Pavle hteo da kaže kada se poslužio izrazom „hodite u Duhu“ u Galatima 5,16? Čitajte tekst u Galatima 5,22-25 i navedite svaki dar koji se stiče hodanjem u Duhu? Vidite i Jovan 15,1-7.

Svako takozvano probuđenje koje nije usmereno na rod Duha, već je obuzeto dobijanjem darova Duha, predstavlja opasnost. Kada bi Bog obilno darovao darove Duha vernicima koji ne pokazuju rod Duha, Crkva bi postala mesto sebičnog razmetanja darovima. U Božjim očima, obratiti se Bogu tražeći nebesku silu, dok su istovremeno kanali duše zatvoreni za njen uticaj, može da izazove samo razorne posledice. Čuvajte se pokreta koji se usredsređuju na darove i silu Svetoga Duha umesto na poslušnost Božjoj volji i na preobražaj karaktera koji pokazuje rod Duha.

RAZMISLITE: Šta biste rekli nekom ko je iskusio nešto što smatra natprirodnim Božjim otkrivenjem? Kako biste mu pomogli da prepozna da li mu se zaista Bog javio, ili se radilo o delovanju suprotne sile? Kako nam razumevanje stvarnosti velike borbe između dobra i zla pomaže da nađemo pravi odgovor kada se trudimo da ustanovimo ko se ili šta se krije iza nekog navodnog čuda?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Obećanje Duha ne ceni se kako bi trebalo. Ispunjenje tog obećanja ne ostvaruje se onako kako bi moglo. Evangeoska služba, upravo zato što joj nedostaje uticaj Svetoga Duha, izgubila je snagu. Obrazovanje, talenti, rečitost, i svaka prirodna i stečena sposobnost mogu da nam budu na raspolaganju; bez prisustva Svetoga Duha nijedno srce neće biti dirnuto, nijedan grešnik zadobijen za Hrista. S druge strane, kada bi se povezali sa Hristom, kada bi primili darove Svetoga Duha, i Njegovi najsiromašniji i najneukiji učenici imali bi silu da utiču na srca. Bog bi ih učinio kanalima preko kojih bi širio najsnažniji uticaj u svemiru.“ (*Hristove očigledne pouke*, str. 328)

„Pavlove usrdne reči nisu ostale bez ploda. Sveti Duh je delovao moćnom silom i mnogi čije noge su odlutale na tuđe staze sada su se vratili nekadašnjoj veri u jevanđelje. Od tada su ostali čvrsti u slobodi kojom ih je Hristos darovao. U njihovom životu pokazali su se rodovi Duha: 'ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje.' (Galatima 5,22.23) Božje ime se proslavilo, a mnogi su se priključili broju vernika u toj oblasti.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 388)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Razmislite o suprotnosti između hladnog formalizma i neobuzdanog fanatizma. Ili, da li su oni uvek suprotstavljeni? Drugim rečima, može li crkva da bude fanatična i u isto vreme hladno formalistična? Ako je tako, kako se to pokazuje? Zašto obe krajnosti ili svaka od njih mogu da deluju razorno na probuđenje i reformu? Kakvo je stanje u vašoj mesnoj crkvi? Gde se ona nalazi u ovom pogledu? Kako biste mogli da joj pomognete da pronade pravu ravnotežu u svojim shvatanjima?

2. Koje dokaze vidimo da se u svetu događaju lažna probuđenja? Kako bismo mogli da prepoznamo da su lažna? S druge strane, da li je pogrešno verovati da Bog može da pokrene probuđenje i među onima koji vole Gospoda, iako ne znaju sve istine koje su nama poznate?

3. U razredu razmotrite odgovor na pitanje u delu pouke za četvrtak o osobi koja misli da je doživela natprirodno iskustvo sa Bogom. Šta biste mogli naučiti iz svojih odgovora na to pitanje?

REFORMA – PROIZVOD PROBUĐENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Dnevnika 20,17-20; 1. Korinćanima 6,19,20; Otkrivenje 2,1-6; Rimljanima 1,16.17; Otkrivenje 14,6.7.12.

Tekst za pamćenje: „Jer i onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“ (Jevrejima 2,11)

Probuđenje je trajan proces. Svakoga dana naš Gospod nas poziva da iskusimo radost Njegovog prisustva. Kao što se Izrailj hranio manom koja je padala sa neba, i Isus nam pruža duhovnu gozbu svakoga dana. Svakodnevno se naša duša hrani, naš duh osvežava, i naša srca oživljavaju dok klečimo tiho pred Njegovim prestolom, razmišljajući o Njegovoj Reči. Istinsko duhovno obnobljenje dovodi i do promene u našim planovima, običajima i načinu života; to je ono što nazivamo reformom.

„A vi dakle ljubazni, znajući naprijed, čuvajte se da prijevarom bezakonika ne budete odvedeni s njima, i da ne otpadnete od svoje tvrđe.“ (2. Petrova 3,17) Pojam reforma jednostavno se odnosi na „rastenje u blagodat“; to je dozvoljavanje Svetome Duhu da uskladi svaki aspekt našeg života sa Božjom voljom. Na onim područjima na kojima smo se udaljili od poslušnosti, probuđenje budi našu težnju da ugodimo Bogu. Reforma nas navodi da donosimo izazovne odluke, da se odrekemo svega što stoji između nas i Njega.

PROROKOV POZIV NA REFORMU

Bog je često slao svoje proroke da pozovu Izrailj na probuđenje. Reforma je redovno pratila ta vremena probuđenja. Važno je da zapazimo da je, čak i onda kada bi se udaljio od Boga, Izrailj i dalje ostajao Božji izabrani narod. Bog je stalno slao svoje vesnike da vraćaju narod Bogu. Primeri probuđenja i reforme, zabeleženi u Starom zavetu, često imaju slične karakteristike.

Probuđenje i reforma nastajali su u Starom zavetu kada god je dolazilo do obnovljene poslušnosti Božjoj volji. Kad bi se Izrailj „okrenuo da ide svojim putevima“ i kad „svaki činjaše što mu bješe drago“ (Sudije 21,25), Bog mu je uskraćivao svoje blagoslove i narod se suočavao sa propašću i porazom.

Kad se jednom prilikom Božji narod suočavao sa jednim od svojih najvećih izazova – prilikom bitke s Amoncima i Moavcima – car Josafat je postupio kao izuzetno duhovan čovek. Tokom cele krize, car se trudio da oči celoga Izrailja usmeri na Božju silu (2. Dnevnika 20,12).

Car je prepoznao kritičnu tačku u procesu održavanja sveukupnog probuđenja i reforme. Koji ozbiljni savet je dao svome narodu? Kakav duhovni uzor mi ovde otkrivamo za unapređivanje procesa probuđenja i reforme?

Čitajte tekst u 2. Dnevnika 20,1-20. Ponovite ukratko savet koji je car Josafat dao narodu u Judi.

“Bog je bio snaga Jude u ovoj krizi, i On je snaga svoga naroda i danas. Mi se ne smemo oslanjati na knezove ili postavljati ljude na Božje mesto. Moramo se sećati da su ljudska bića pogrešiva i da mogu da budu u zabludi, a da Onaj koji ima svu moć predstavlja našu kulu odbrane. U svakoj nevolji treba da znamo da je bitka Njegova. Njegove rezerve su neiscrpne, a prividne nemogućnosti će pobedu učiniti još većom.“ (Elen Vajt, *Conflict and Courage*, str. 217)

Josafatovo iskustvo opisuje suštinu probuđenja i reforme. On je predvodio Izrailj u zajedničkom postu, molitvama, uzdanju u Boga i poslušnosti Bogu.

RAZMISLITE: Kako biste mogli da naučite da u vreme stresa i izazova primenite duhovna načela koja su ovde otkrivena? Na koji jedini način se vera zaista može pokazati?

PAVLOV POZIV NA REFORMU U KORINTU

U Pavlovoj poslanici Korinćanima, apostol izražava veliku zabrinutost zbog duhovnog stanja vernika. Mnogi vernici su odlutali od Gospodnjeg ideala. Stanje je bilo ozbiljno, uključujući i seksualni nemoral, za koji Pavle kaže da je neviđen čak i među neznabošcima (1. Korinćanima 5,1). Pojavilo se veliko mnoštvo problema, i Pavle je morao da se pozabavi njima. Usred ovakvih okolnosti, nije teško razumeti zašto su korintskoj crkvi bili potrebni probuđenje i reforma.

Koji savet je Pavle uputio Korinćanima u vezi sa njihovim duhovnim stanjem? Koja je osnovna ideja sledećih tekstova? 1. Korinćanima 6,19.20; 9,24-27; 13,13; 15,1.2.27.28.

Apostol Pavle poziva vernike da se čvrsto drže svoje vere i da im Božja slava bude na prvom mestu u životu. On uverava Korinćane u svoju ljubav i govori im da je Božja moć daleko veća od iskušenja s kojima se suočavaju (1. Korinćanima 10,13).

Kako je korintska crkva odgovorila na Pavlov savet? 2. Korinćanima 7,8-12.

Pavle je bio pun radosti zbog odgovora Korinćana. Iako je i dalje imao razloga da se brine, napisao im je: „Radujem se dakle što se u svemu smijem osloniti na vas!“ (2. Korinćanima 7,16) Kakve li promene! U svom prvom pismu Korinćanima, Pavle ih ukorava kao „telesne“. U drugom pismu izražava potpuno poverenje u njihovo novo iskustvo sa Bogom. Sveti Duh je pokrenuo duhovno obnovenje Korinćana. Ovo probuđenje je dovelo i do odgovarajuće reforme. Reforma je dovela do promene običaja, života i odnosa. Korinćani su se i dalje suočavali sa duhovnim izazovima. I oni su imali svoj deo nevolja, ali su značajno napredovali u svojoj hrišćanskoj veri. Probuđenje i reforma nisu neki sveopšti lek kojim ćemo rešiti sve svoje duhovne probleme. Oni su samo deo trajnog napredovanja u veri.

OTKRIVENJE: POZIV NA REFORMU U EFESU

Šedam crkava opisanih u drugom i trećem poglavlju Otkrivenja predstavljaju hrišćanske crkve u toku svih vekova. To je gledište koje su zauzimali proučavaoci Biblije u istoriji. I naša Crkva prihvata to isto gledište.

Anđeo je poučio Jovana da napiše „šta si vidio, i šta je, i šta će biti potom“ (Otkrivenje 1,19). Viđenje o sedam crkava govori o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Ono beleži pobeđe Božje Crkve, ali i njene poraze. Iako sedam crkava mogu da predstavljaju istorijski kontinuitet hrišćanske vere kroz stoleća, ipak se iz njihove istorije mogu izvući važne pouke korisne i za Božji narod danas. Tako Efes upečatljivo prikazuje nebeski poziv na probuđenje i reformu.

Čitajte tekst u Otkrivenju 2,1-6. Koje dobre osobine crkve su naglašene? Međutim, koji se problemi pominju?

Efes se ovde upoređuje sa novozavetnom Crkvom od oko 31. godine posle Hrista do 100. godine posle Hrista. Ovi prvi hrišćani bili su vrlo revnosni u svojoj veri. Radili su neprekidno na širenju jevanđelja. Učenici su marljivo čuvali čistotu crkvenih učenja. Nisu trpeli jeres i vatreno su branili istinu.

Međutim, kako je vreme prolazilo, vernici su počeli da gube svoju „prvu ljubav“. Ođanost je zamenjena dužnošću. Obavljati Hristovo delo postalo je važnije od uspostavljanja odnosa sa Njim. Postepeno i skoro neprimetno, počelo je da nestaje njihovo stvarno iskustvo s Isusom. Naporno su se trudili da odbrane svoju veru, ali je nešto životno važno počelo da nedostaje u njihovom duhovnom iskustvu. Ljubav prema Isusu i prema bližnjima postala je strahovito retka.

RAZMISLITE: Kako je izgledao vaš prvi susret sa Hristom? Kako biste mogli da očuvate tu svoju „prvu ljubav“? Zašto je tako važno da to učinite? Šta bi moglo da ugrozi taj zadatak i da vam oduzme tu ljubav?

LUTEROV POZIV NA REFORMU

Kada razmišljamo o reformi, naše misli se sasvim prirodno okreću protestantskoj reformaciji i Martinu Luteru. Sve do tada je hrišćanstvo na Zapadu robovalo tradiciji. Pravila Crkve su bila važnija od Hristovog učenja. Ljudi su se više pozivali na tradiciju nego na Bibliju. Mnoštvo je bilo opterećeno strahom od Boga, pakla i od čistilišta. Nisu imali skoro nikakve sigurnosti u spasenje. Zbunjeni i uplašeni, ljudi su se borili da veruju da je Bogu zaista stalo do njihovog spasenja.

U tom ključnom trenutku crkvene istorije, Bog je, pored ostalih, podigao i Martina Lutera da povede Njegov narod u temeljnu reformu. Luter se dugo borio sa krivicom zbog svojih greha sve dok svetlost jevanđelja nije zasijala i u njegovom srcu.

Čitajte sledeće tekstove iz Poslanice Rimljanima. Zašto su oni imali tako snažan uticaj na Luterov život? Zašto su tako važni da bi nas povelili ka duhovnom probuđenju i reformi? Rimljanima 1,16.17; 3,21-25; 5, 6-11; 8, 1-4.

„Grešnici se mogu opravdati pred Bogom jedino kada im On oprosti grehe, kada iskupi kaznu koju su zaslužili i kada postupa prema njima kao da su stvarno pravedni i kao da nisu ni zgrešili, primajući ih u naručje svoje naklonosti i postupajući prema njima kao da su pravedni. Oni se opravdavaju jedino uračunatom pravednošću Isusa Hrista. Otac prihvata Sina, i žrtvom pomirenja svoga Sina prihvata i grešnika.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, 3. tom, str. 194)

Razumevanje blagodati preobražava život. To je prava suština hrišćanstva. Božja nezaslužena, nestečena blagodat predstavlja ugaoni kamen naše vere. Preko života, smrti, vaskrsenja i sveštenečke službe Isusa Hrista, dar večnog života postaje naš. Primajući ga verom, imamo sigurnost u spasenje.

Probuđenje znači da svakoga dana otkrivamo vrednost Božjeg dara blagodati. Ništa nas tako duhovno ne uzdiže kao svakodnevno radovanje Božjoj dobroti i blagodati. Reforma je jednostavno život po blagodati u svemu što činimo.

RAZMISLITE: Razmišljajte o velikoj nadi u spasenje koje se može naći u Isusu Hristu i u onome što je On učinio za nas. Zašto upravo ta istina mora da predstavlja temelj svakog probuđenja i reforme u vašem životu?

NEBESKI POZIV NA REFORMU U VREME POSLETKA

Crkva adventista sedmog dana predstavlja reformni pokret. Bog ga je pokrenuo da obnovi poznanje biblijskih istina koje su vekovima bile zanemarene. Iako je Sveti Duh delovao snažno preko reformatora, bilo je i nekih ključnih istina koje oni nisu razumeli u potpunosti. Bog i dalje mnoštvo istina treba da otkrije svom narodu.

Bogu nije stalo da mi upoznamo istinu samo zato da bi nam um obogatio dodatnim religijskim činjenicama. Biblijske istine su prozori koji omogućuju pogled u dubinu Božjeg srca. One nam otkrivaju ponešto o Njegovom karakteru. Što jasnije budemo razumeli istine Njegove Reči, to ćemo potpunije razumeti dubinu Njegove ljubavi. Lažne nauke izopačuju sliku o Božjem karakteru. Istina razobličuje sotonine laži i otkriva nam ko je sotona uistinu (pomislite na zabludu o večnim mukama u paklu kao najbolju sliku onoga što se krije u sotoninom srcu).

Od početka velike borbe na Nebu, sotona je pokušao da ocrni Božji karakter. Lagao je o Božjim namerama prema Njegovim stvorenjima. Isus je, međutim, životom kojim je živio, istinama koje je propovedao i smrću kojom je umro prikazao kakav je uistinu naš nebeski Otac.

Pročitajte Božju poruku o probuđenju i reformi u poslednje vreme. (Otkrivenje 14,6.7.12) Čitajte pažljivo šta u njoj piše. Šta nas ti tekstovi uče o Božjem karakteru?

Božja poruka o „večnom jevanđelju“ namenjena poslednjem vremenu sadrži i poziv na poslušnost Božjoj volji u svetlosti vremena suda. Sud otkriva celom svemiru i pravednost i milost našega Boga. U eri evolucije, Isusova poruka o reformi poziva Njegov narod da se vrati obožavanju Stvoritelja i svetkovanju pravog biblijskog dana odmora. Subota je oštar prekor zabludama darvinističke teorije evolucije i njenoj predstavi o Bogu kao nasilnom i grubom.

RAZMISLITE: Šta to znači da je istinski temelj ovih poruka „večno jevanđelje“? Kako svakoga dana možemo da budemo sigurni da je evanđeoska poruka namenjena i nama, bez obzira na pogreške koje smo činili? Zašto je tako važno da svakoga dana primenjujemo poruku jevanđelja na sebe?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Probuđenje i reforma moraju se dogoditi pod upravom Svetoga Duha. Probuđenje i reforma su dve razne pojave. Probuđenje označava obnavljanje duhovnog života, oživljavanje sila uma i srca, uskrsavanje iz duhovne smrti. Reforma označava reorganizaciju, promenu ideja i teorija, navika i običaja. Reforma neće doneti dobre rodove pravednosti ukoliko nije povezana s oživljavanjem Duha. Probuđenje i reforma moraju da obave delo koje im je određeno i prilikom obavljanja toga posla moraju se sjediniti.“ (Elen Vajt, *Review and Herald*, 25. februar 1902.)

„Ma kakvo bilo njihovo verovanje, sluge su sveta oni koji postupaju u verskim stvarima po svetskoj mudrosti a ne po pravim načelima. Mi treba da biramo ono što je pravo zato što je pravo, a posledice prepustimo Bogu. Za svoje velike reforme svet ima da zahvali ljudima od načela, vere i hrabrosti. I u naše vreme će delo reforme voditi ovakvi ljudi.“ (*Velika borba*, pogl. 26, str. 374)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. U pozivu na probuđenje i reformu, šta dolazi prvo, probuđenje ili reforma, i zašto?**
- 2. Zašto probuđenje i reforma predstavljaju u prvom redu pitanje srca više nego išta drugo? Zašto moraju da počnu pojedinačno, tako da svaki od nas donosi svesnu odluku da sledi Gospoda, da se približi Njemu, i da se trudi ozbiljnije nego ikada da uvek ispunjava Njegovu volju? Zašto je opasno čekati da neka osoba pored vas donese tu odluku ili da pastor uputi poziv na probuđenje i na reformu? Zašto je potrebno da baš vi odlučite da ćete se potpunije predati Bogu i onome što On želi da učini u tebi?**
- 3. Ništa ne može poništiti poziv na probuđenje i reformu više od grubog i osuđivačkog duha pokazanog prema onima za koje smatramo da ne žive po našim merilima. Kako bismo mogli da naučimo da izbegnemo tu opasnu provaliju dok se u isto vreme čvrsto držimo istine koja nam je poverena?**

REFORMA – SPREMNOST ZA RAST I PROMENU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Jovanova 2,1-9; Filibljanima 2,12-14; Matej 26,31-35; Jovan 20,24-29; Luka 15,11-21; Jovan 5,1-14.

Tekst za pamćenje: „A on daje veću blagodat. Jer govori: Gospod suproti se ponositima, a poniženima daje blagodat. Pokorite se, dakle, Bogu, a protivite se đavolu i pobjeći će od vas.“ (Jakov 4,6.7)

Pre dana Pedesetnice, učenici su imali značajne duhovne nedostatke. Nisu sasvim jasno shvatali Božji plan. Nisu uspevali da shvate Isusovu misiju. Kad ih je dodirnula Božja blagodat, Hristova ljubav je osvojila njihovo srce. Iskusili su probuđenje i reformu.

Probuđenje je, jednostavno rečeno, ponovno buđenje dubokih duhovnih čežnji. To je jačanje naših duhovnih težnji kad delovanje Svetog Duha privuče srce Bogu. Probuđenje ne znači da nemamo nikakvog prethodnog iskustva s Isusom, već nas poziva da doživimo dublje i bogatije iskustvo. Reforma nas poziva da rastemo i da se menjamo. Poziva nas da se pokrenemo iz sadašnjeg duhovnog stanja. Poziva nas da preispitamo svoj život u svetlosti biblijskih vrednosti i da dozvolimo Svetome Duhu da nas osposobi da preduzmemo svaku promenu neophodnu da bismo bili poslušni Božjoj volji.

U toku ove sedmice proučavamo život novozavetnih vernika koji su doživeli rast i promenu u svom duhovnom iskustvu.

BLAGODAT I RAST

Život učenika pokazuje da su neprekidno duhovno rasli dok su se družili s Isusom. Kada je Isus pozvao svoje učenike, njihovo držanje i ponašanje svakako da nije odražavalo lepotu Njegovog karaktera.

Čitajte tekst u Luki 9,51-56 i u Mateju 20,20-28. Na koji način ovi tekstovi pokazuju način razmišljanja ovih učenika?

Jakov i Jovan su imali neke ozbiljne karakterne mane. Nisu bili spremni da predstavljaju Hristovu ljubav prema ljudima u svetu. Nisu bili osposobljeni da objavljuju poruku blagodati onima koji još nisu promenili svoj način života.

Uprkos ozbiljnim karakternim nedostacima, Jakov i Jovan su čeznuli da potpunije pokazuju osobine Hristovog karaktera. Čeznuli su za preobraženjem i reformom svog ponašanja. Rast i promena su deo našeg hrišćanskog iskustva.

Čitajte tekst u 1. Jovanovoj 2,1-9. Šta ovi tekstovi otkrivaju o velikoj promeni koja se dogodila u Jovanu tokom godina posle Hristove smrti? Šta nas oni uče o tome šta znači biti sledbenik Isusa Hrista?

Tako je lako da se obeshrabrimo što nismo dovoljno duhovno uzrasli, posebno ako iskreno želimo da doživimo probuđenje i reformu. Kada se obeshrabrimo, kada osećamo da smo duhovni gubitnici i da ćemo biti izgubljeni, za koja obećanja se možemo uhvatiti, obećanja koja će nam pokazati zašto nikada ne smemo odustajati i zašto, uprkos svojim manama, možemo biti sigurni u svoje spasenje?

MOĆ IZBORA I ODLUČIVANJA

Promena dolazi u trenutku odluke. Do reforme dolazi kad odlučimo da se pokorimo osvedočavajućoj sili Svetoga Duha i da svoju volju podredimo Gospodnjoj volji. Bog nas nikad neće primoravati ili gaziti našu volju. On poštuje našu slobodu. Njegov Duh utiče na naš um, osvedočava naše srce i navodi nas da činimo dobro, ali odluka da se odazovemo pozivima Svetoga Duha pripada uvek samo nama.

Čitajte tekst u Filibljanima 2,12-14. Kako ovaj tekst pokazuje da je neophodno da saradujemo sa Bogom da bismo mogli da rastemo u blagodati? Šta je Pavle želeo da kaže pozivajući nas da „gradimo svoje spasenje“? Šta je mislio kada je dodao da je „Bog koji radi u nama“?

Nama nije moguće da u sebi izgradimo ono što Bog već nije ugradio u nas. I dok On deluje u nama svojom natprirodnom silom, mi postajemo sposobni da donosimo odluke kojima ćemo pretvoriti u stvarnost blagodati i snagu koju je On uneo u naš život.

„Dok smrtni, grešni čovek izgrađuje svoje spasenje sa strahom i drhtanjem, Bog deluje u njemu da želi i da čini ono što je Njemu ugodno. Međutim, Bog ne želi da deluje bez saradnje čoveka. On sam mora da da sve od sebe; mora da po sopstvenoj odluci postane pažljivi učenik u Hristovoj školi. Dok čovek prihvata blagodati koja mu je obilno ponuđena, Hristovo prisustvo u mislima i u srcu daće mu odlučnost namere da odbaci svaki teret greha da bi se srce moglo ispuniti svakom puninom Božjom i Njegovom ljubavlju.“ (Elen Vajt, *Fundamentals of Christian Education*, str. 134)

Reforma se odvija dok mi saradujemo sa Bogom odlučivši da predamo Njemu sve što Sveti Duh označi kao neusklađeno sa Njegovom voljom. Ukoliko ne donesemo takvu odluku (ponekad vrlo bolnu), onda se pozitivna duhovna promena neće dogoditi.

Bog neće lično istrgnuti neku sebičnu misao iz našeg uma; neće na neki tajanstveni način ukloniti nezdrave navike ili tajne grehe. On nas osvedočava o grehu. On nas osvedočava o onome što je pravo, ali odluku donosimo mi sami. Kada tako postupimo, On daje snagu našim odlukama; ipak, potrebno je da takve odluke svakodnevno donosimo mi sami, čak i svakog trenutka.

RAZMISLITE: Šta znači saradivati sa Bogom u izgradnji svog spasenja? Šta to ne znači? Kada ste se poslednji put osetili duboko osvedočenim u neki svoj greh i kada ste ga uz pomoć Božje blagodati savladali, bez obzira na to koliko vam je to bilo teško?

POVERENJE I SUMNJA

Šta je bilo pogrešno u Petrovom držanju pre krsta? Matej 26,31-35.

Petar nije bio dorastao lukavstvima Neprijatelja. On je pokušavao da se suoči s iskušenjima u svojoj snazi. Ispunjen dubokim poverenjem u samoga sebe i u svoju snagu, nije ni slutio kolika je kriza bila pred njim. Sam u dvorištu prvosveštenika, drhteći od pitanja koja mu je postavljala sluškinja, Petar se odrekao svoga Gospoda (Matej 26,69-75). Isus je već mnogo ranije upozorio Petra da će se to dogoditi: „Simone, Simone, evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vjera ne prestane; i ti kad god obrativši se utvrdi braću svoju.“ (Luka 22,31.32) Isusova izjava predstavlja zadivljujuću analizu Petrovog duhovnog stanja. Oslonivši se na svoju snagu, Petar je odlutao od svoga Gospoda. Upravo zato se Isus poslužio rečima „A ti kad god obrativši se“, tj. „kada se budeš vratio meni“. Petru je bilo neophodno duhovno probuđenje. Njemu je bila potrebna promena ponašanja. Bila mu je potrebna reforma.

Čitajte tekst u Jevanđelju po Jovanu 20,24-29. Šta ovi tekstovi otkrivaju o apostolu Tomi? Koje pouke iz njih možemo uzeti za sebe?

Petar i Toma delili su jednu veoma izrazitu osobinu: oni su pristupali veri iz čisto ljudskog ugla posmatranja. Petar se oslanjao na ono što je mislio da sam može da učini, a Toma na ono što sam može da vidi. Oni su se oslanjali na svoje pogrešivo ljudsko rasuđivanje. Međutim, dan Pedesetnice doneo je promenu u tom pogledu. Preobraženi Petar je neustrašivo propovedao i tri hiljade ljudi se krstilo na taj dan (Dela 2,41). Petar je shvatio da u sebi nema dovoljno snage da izleči uzetog čoveka, ali da Isus ima tu moć i čudo se dogodilo (Dela 3,2-9). Kada su vlasti pokušale da učutkaju njegov glas, Petar je objavio: „Jer mi ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo.“ (Dela 4,20) Petar je bio potpuno promenjen. I Toma je bio promenjen. Smatra se da je stigao čak do Indije da tamo propoveda Jjevanđelje. Iako se više ne govori mnogo o njemu, možemo biti sigurni da je postao novi čovek posle dana Pedesetnice.

RAZMISLITE: Kome ste sličniji po temperamentu, Petru ili Tomi? Šta biste mogli da naučite iz njihovog iskustva, tako da ne učinite iste greške?

POVRATAK IZGUBLJENOG SINA

Čitajte tekst u Luki 15,11-21. Koji su stavovi i postupci ubedili izgubljenog sina da se vrati kući? Koja načela probuđenja i reforme možemo otkriti u ovim tekstovima?

Probuđenje se može definisati na razne načine. Bez obzira na definicije, jedan se činilac ne sme izostaviti: probuđenje je povratak kući! To je težnja srca da na mnogo bliskiji način upozna Očevu ljubav. Reforma je odluka da se odazovemo pozivima Svetoga Duha da se menjamo i rastemo. To je odluka da odbacimo sve što stoji na putu tom bliskom odnosu sa Bogom. Izgubljeni sin je postao svestan da ne može istovremeno imati i obor za svinje i Očev bogato postavljeni sto.

Jednostavno rečeno, mladić je isuviše čeznuo za domom da bi mogao da ostane tamo gde je bio. U njegovom srcu gorela je želja da se vrati. Upravo ta ista težnja za Božjim prisustvom navodi nas da čeznemo za probuđenjem i reformom. Upravo nas ta težnja za čvrstim Očevim zagrljajem pokreće da pokrenemo neophodne promene u svom životu.

Dok se mladić pripremao za povratak kući, unapred je planirao svoje izvinjenje. Verovatno ga je ponavljao mnogo puta tokom povratka. Čitajte šta je sin rekao (Luka 15,18.19) i kojim rečima ga je Otac prekinuo (Luka 15,20-24). Šta nam činjenica da otac nije sačekao kraj sinovljevog govora otkriva o očevom odnosu prema sinu i o Božjem odnosu prema nama?

Iako je sin bio svom ocu daleko od očiju, nije mu bio daleko od srca. Otac je pogledom pretraživao horizont u nadi da će naći sina. Na promene nas naj-snažnije pokreće želja da više ne nanosimo bol srcu Onoga koji nas toliko voli. Dok se mladić sa svinjama valjao u blatu, otac je patio mnogo više nego sin. Probuđenje se događa kada Božja ljubav osvoji naše srce. Reforma nastupa kad odlučimo da odgovorimo na tu ljubav koja nas se ne odriče. Promena nastupa kada donesemo tešku odluku da odbacimo ponašanja, navike, misli i osećanja koja nas razdvajaju od Njega.

RAZMISLITE: Na koji način je izjava „Ovaj moj sin bješe mrtav i oživje!“ prava definicija istinskog probuđenja? Šta to znači biti mrtav i ponovo oživeti?

Hristos je otkrivao Očevo saosećanje i ljubav čudima koja je činio. On je lečio paralizu tela kako bi pokazao da još uspješnije može da izleči paralizu duše. On je lečio bolesne ruke i noge da bi pokazao svoju silnu želju da leći bolesno srce i um. Isusova čuda nas uče kako treba da pokazujemo svoju veru. Ona nam prenose dragocenu pouku o rastu i promenama.

Jedan od najsnažnijih prikaza sile vere predstavlja čudo izlečenja patnika u banji Vitezdi. Nesrećnik je ležao u banji trideset i osam godina. Izgledalo je kao da je osuđen na bedu i patnje. Onda mu se približio Isus.

Čitajte tekst u Jovanovom jevanđelju 5,1-14. Zašto je Isus upitao čoveka: „Hoćeš li da budeš zdrav?“ (Jovan 5,6) Zar nije bilo očigledno da svako ko je pretrpeo tolike patnje želi da se izleči? Sa kojom je namerom Hristos postavio ovo pitanje? Šta je čovek odgovorio? (Jovan 5,7)

Isus nije hteo da sluša čovekove izgovore. Nije ih ni pobijao nekim svojim dokazima. Jednostavno je rekao: „Ustani, uzmi odar svoj i hodi!“ (Jovan 5,8) Suštinsko pitanje je glasilo: hoće li ovaj jadni čovek poverovati Isusovim rečima i postupiti onako kako mu je bilo rečeno, iako je prošao kroz tako teška iskustva? Čim je čovek odlučio da postupi prema Isusovim rečima, postao je zdrav! Isusov dar isceljenja bio je u Njegovim rečima. Hristove reči su imale u sebi snagu Svetoga Duha da postignu ono što je Isus izjavio.

„Ako verujete u obećanje – verujete da vam je oprosteno i da ste očišćeni – Bog ispunjava obećanje, vi ozdravljate, isto kao što je i Hristos oduzetom dao snage da hoda, kada je ovaj čovek poverovao da je izlečen. To je tako ako u to poverujete.

Nemojte čekati da osetite da ste ozdravili, nego kažite: 'Verujem u to; to je tako ne zato što ja to osećam, već zato što je tako Bog obećao.' “ (Put Hristu, str. 51)

RAZMISLITE: Zašto je tako važno da verujemo Božjim obećanjima o oproštenju, posebno onda kada osećamo da smo krivi i osuđeni za svoje grehe? Zašto oprostjenje mora da prethodi reformi života? Zašto je važno da verujemo da u životu možemo pobediti Hristovom snagom, upravo sada?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Neka niko ne iznosi shvatanje po kome čovek ne treba da čini ništa ili ima da učini tek malo u velikom delu pobeđe nad svojim gresima, jer Bog ništa ne čini za čoveka bez njegove saradnje. Nemojte, međutim, reći ni to da će vam Isus pomoći kad sa svoje strane učinite sve što ste mogli. Hristos je rekao: 'Jer bez mene ne možete činiti ništa.' (Jovan 15,5) Od prvog do poslednjeg koraka, čovek mora da bude Božji saradnik. Ukoliko Sveti Duh ne deluje na čovekovo srce, mi ćemo se spoticati i padati na svakom koraku. Sami čovekovi naponi su bezvredni, ali saradnja sa Hristom znači pobeđu ... Nikada i nikoga nemojte navesti da pomisli kako čovek treba da učini samo malo ili ništa; umesto toga, učite ljude da saraduju sa Bogom kako bi uspešno pobedili svoje grehe.“ (Elen Vajt, *Selected Messages, book 1*, str. 381)

„Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom da ćemo slušajući Njega u stvari postupati po svojim prirodnim podsticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. Kada upoznamo Boga onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Hristovog karaktera i zajednicom s Bogom, greh će nam postati mrzak.“ (*Čežnja vekova*, str. 668)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Do hrišćanskog rasta dolazi kada se verom uhvatimo za Božja obećanja, verujući da će On učiniti upravo onako kao što je rekao. Koja obećanja smo dobili u ovim tekstovima? 1. Jovanova 1,7-9; Filibljanima 4,13; Jakov 1,5-8; Rimljanima 8,31-39. Kako da naučite da verujete da se ta obećanja odnose na vas? Što je još važnije, koje odluke treba da donesete kako bi ta obećanja postala vaša stvarnost?**
- 2. Razmišljajte više o shvatanju da svoje spasenje treba graditi sa strahom i drhtanjem. U razredu razgovarajte o tome šta to znači, posebno u okviru nauke o opravdanju verom. Čega treba da se plašimo, i zašto da drhtimo?**
- 3. Kada ste poslednji put, slično Petru, dali Bogu obećanje koje, uz svu iskrenost, niste ispunili? Šta ste naučili iz te svoje greške? Koja načela pronalazimo u Bibliji o tome kako da postignemo pobeđe koje nam je Bog obećao?**

REFORMA – NOVI NAČIN RAZMIŠLJANJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Kološanima 3,1-4; 2. Korinćanima 3,17.18; 10,3-5; Rimljanima 12,2.3; Jovan 10,10; Matej 5,13-15.

Tekst za pamćenje: „Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.“ (Kološanima 3,1.2)

Ajzaku Votsu pripisuje se više od sedam stotina i pedeset duhovnih pesama, od kojih mnoge i danas pevaju hiljade i hiljade hrišćana. Jednom prilikom je u Londonu održana parada u Votsovu čast. Ljudi su se tiskali na ulicama da bi dobili priliku da ugledaju poznatog čoveka. Kada je njegova kočija prošla ispod jednog balkona punog posmatrača, neka dama se iznenadila kako je taj postariji čovek niskoga rasta mogao da napiše tako snažne pesme. Doviknula mu je: „Šta, zar ste vi Ajzak Vots?“ Vots je zaustavio kočiju. Ispravio se do svoje pune visine i uzviknuo: „Gospođo, kada bih mogao da u mašti dosegnem zemljine polove, i da svojim rukama obuhvatim sve što je Bog stvorio, ipak bih bio vrednovan po svom umu, jer je um mera svakog čoveka!“

Vots je bio u pravu. Um je mera svakog čoveka, a reforma se odnosi na um. Ako se reforma odvija u čovekovim mislima, ona će se preneti i na dela. Reforma nastaje kada Sveti Duh dovede naše misli u sklad sa Hristovim mislima. Kada se to bude dogodilo, dela će pratiti misli.

U krajnjoj liniji, misli određuju ponašanje. Način na koji razmišljamo utiče na način na koji se ponašamo. I obrnuto je istina. Ponavljanje istih postupaka utiče na misli. Hrišćanin je „novo stvorenje“. Stare obrasce ponašanja zamenjuju novi (2. Korinćanima 5,17).

Kada neki jedrenjak kreće na svoje pomorsko putovanje, mora da podigne jedra. Podignuta jedra moraju se podešavati prema vetru da bi brod išao napred. Mnogo puta u toku putovanja jedra se moraju savijati da bi brod išao napred. Ako se jedra zanemare, brod vrlo brzo može da skrene sa kursa. Slično jedrima, i naše misli utiču na naš duhovni život. Kada apostol Pavle poziva hrišćane „da traže ono što je gore“ (Kološanima 3,1-4), on uistinu traži od nas da svoje misli zaokupimo onim što je nebesko. Ono što unosimo u glavu oblikuje našu ličnost. Čovekov um se formira prema sadržaju njegovih misli.

Kakvo čudo blagodati doživljavamo u životu kada posmatramo Božju slavu u Njegovoj Reči? 2. Korinćanima 3,17.18.

Kada otkrivamo Isusa kroz Njegovu Reč, mi se menjamo. Gledajući Njega, postajemo Mu slični. „Zakon je naše intelektualne i duhovne prirode da se menjamo onim što posmatramo. Naš um je prožet onim čime se bavi. Mi postajemo slični onome što smo navikli da volimo i poštujemo. Čovek se nikada neće uzdići iznad sopstvenog shvatanja o čistoti, dobroti i istini. Ako je njegovo 'ja' njegov najviši ideal, on neće nikada postići nešto uzvišenije. Naprotiv, on će padati sve niže i niže. Samo Božja milost ima silu da čoveka uzdigne. Prepušten sam sebi, on će neminovno padati sve dublje.“ (*Velika borba*, poglavlje 34, str. 450)

Reforma je u stvari ugledanje na Isusa. Njen je cilj da Isus Hristos ispuni naš um, da Hristos usmerava naše postupke. Dok gledamo Isusa, On će nas uzdizati ka sve uzvišenijim merilima, umesto da se grčevito držimo već usvojenih pravila. Ne možemo gledati Isusa i ostati isti. Kada mislimo kao On, imamo samo jednu želju – da ispunjavamo Božju volju.

RAZMISLITE: Koji savet biste dali nekoj osobi koja se trudi da Hristu osigura prvo mesto u svojim mislima? Šta Biblija želi da kaže kada traži od nas da „gledamo na Isusa“?

FILTERI ZA UM

Ima roditelja koji se brinu što njihova deca provode suviše vremena pretražujući Internet, pa su u kompjutere ugradili filtere koji blokiraju izvesne stranice. Drugi su to isto učinili i sa televizorom. Svrha ovih elektronskih „filtera“ je u tome da neke sadržaje propuštaju, a druge isključuju. Bog se postarao da postavi i neke svoje „filtere“ za naš um. Oni su vrlo pažljivo konstruisani da bi omogućili da u um ulazi samo ono što će izgrađivati naše duhovno iskustvo s Isusom.

Koja praktična uputstva Pavle daje hrišćanima kao filter koji će njihov um zaštititi od otrovnog uticaja zla? Kako bi se taj savet danas mogao primeniti na naše navike u gledanju televizije, Interneta i DVD-a? Filibljanima 4,7.8; Rimljanima 12,2.

Ovde je predstavljena jedna jednostavna istina. Nama je nemoguće da razvijamo duhovno razmišljanje ukoliko hranimo svoj um nasiljem, nemoralom, pohlepom, materijalizmom. Naša čula su vrata našega uma. Ukoliko nam je um bombardovan stalnim podsticajima holivudske zabavne industrije, on će se oblikovati pod uticajem tih čulnih iskustava umesto pod uticajem načela Božje Reči. Mnogo miliona dolara troše medijski magnati da bi manipulirali našim osećanjima i oblikovali naš sistem vrednosti. Možemo biti sigurni da osnovno pitanje koje nam postavljaju ti medijski manipulatori nije kako da uz pomoć emisija pripreme ljude za Drugi Hristov dolazak. Osnovne pobude koje ih pokreću su novac i lični interes. Ako želimo da se pripremimo za Drugi Hristov dolazak, moramo dobro da razmislimo pre nego što prinesemo svoju dušu na oltar svetovne zabave.

RAZMISLITE: U Milanu se nalazi velika katedrala na čijem su ulazu troja velika vrata. Iznad levih vrata uklesane su reči: „Sve što je ugodno traje samo trenutak“. Iznad desnih vrata ispisano je krupnim slovima: „Sve što nas muči traje tek trenutak“. Iznad srednjih vrata je grb s urezanim devizom: „Samo ono što je večno ostaje“. Upitajte sami sebe: koliko često razmišljate o onome što je večno? Kako vaše odluke odražavaju vaše misli?

ZAŠTITA UMA

„I mir Božji, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu.“ (Filibljanima 4,7) Ovo je i prekrasno obećanje, kome, međutim, moramo stalno težiti da bi ono postalo naša stvarnost.

Mnogo je načina da nam budnost popusti. Može se desiti da upadnemo u vrtlog svetovnih zabava. Neke će savladati gnev, ogorčenost, odbojnost. Neki mogu da utonu u okean opojnih zadovoljstava ili budu zarobljeni okovima navika. Radosna je vest da je Hristos obećao da će nam zaštititi um – ukoliko Mu budemo dozvolili.

Čitajte tekst u 2. Korinćanima 10,3-5. Kad Pavle tvrdi da „oružje našega vojevanja nije tjelesno“, već duhovno, šta time misli da kaže? Kakvo je to telesno oružje? Šta se smatra duhovnim oružjem? Apostol govori da „zarobljava svaki um na pokornost Hristu“ (2. Korinćanima 10,5). Na šta misli i kako se to može postići?

Kaže se da je Martin Luter jednom rekao: „Ne možete zabraniti pticama da vam lete iznad glave, ali ih možete sprečiti da vam na glavi saviju gnezdo.“ Drugim rečima, misli će se rojiti u umu. Razni prizori, zvukovi i mirisi podstiču u nama razne misli. Različita iskustva bude različita osećanja. Mi nismo uvek u stanju da biramo o čemu ćemo razmišljati. Međutim, možemo da biramo da li ćemo se prepustiti nekim mislima, da li ćemo im dozvoliti da zavladaju našim umom. Dovedi svaku misao u pokornost Hristu znači predati svoj um Njemu. Telesne misli ne možemo da sprečimo samo time što želimo da ih se rešimo. One se isteruju tako što se um zaokuplja drugim mislima. Um usredsređen na pozitivna načela Božje Reči, to je um „zaštićen“ i „čuvan“ Božjom blagodaću od lukavstava neprijatelja.

RAZMISLITE: Kada Pavle kaže „Jer da se ovo misli među vama što je u Hristu Isusu!“ (Filibljanima 2,5), šta time želi da nam prenese? Kako bismo mi mogli da steknemo Hristov um? Kome glagoli dozvoliti i dopustiti pripisuju odlučujuću ulogu u promenama?

ODNOS IZMEĐU UMA I TELA

Stari su Grci verovali u jednu vrstu dualizma koja pravi veliku razliku između tela i duše. Suprotno tome, Biblija govori da su ljudska bića jedinstvo telesne, intelektualne, emocionalne i duhovne dimenzije. Što utiče na jedan deo ljudskog bića deluje i na sve ostale njegove delove. Hristovi učenici govore da su fizičko, intelektualno, emocionalno i duhovno zdravlje jedna celina, i da se jedno ne može odvojiti od drugoga.

Kako se ova zamisao izražava u 1. Solunjanima 5,23?

Za novozavetne vernike, fizičko, mentalno i emocionalno blagostanje nedeljivo je povezano sa duhovnim. Apostol Pavle je pozivao vernike da „proslave Boga u telesima svojim“. On je verovao da je celo čovečanstvo otkupljeno visokom cenom i da mi ne pripadamo sebi (1. Korinćanima 6,19.20). Staranje o svome telu time što ćemo prihvatiti zdraviji način života, to znači mnogo više od pukog produžetka života za nekoliko godina; ako vodimo računa o zdravlju iz pravih pobuda, time se na izvestan način klanjamo Stvoritelju.

Na koji način Rimljanima 12,2, Jovan 10,10 i 1. Korinćanima 10,31 pokazuju da postoji bliska povezanost između našeg telesnog i duhovnog zdravlja?

Sveti Duh ne ograničava svoje delovanje samo na jedno područje našeg života kada nas osvedoči da treba da rastemo. Reforma nije jednodimenzionalna. Sveti Duh želi da dovede naš život u potpun sklad sa Hristovom voljom. Ako u fizičkom pogledu postoje neke navike koje nisu u skladu sa Njegovom voljom, Bog nas poziva da ih podredimo Njegovoj slavi. Sotona želi da zavlada našim umom preko tela; Isus želi da upravlja našim telom preko uma. Naše telo je hram, a ne zabavni park. Primenjujući nebeska načela, mi možemo da živimo radosnijim, produktivnijim, obilnijim, zdravijim životom.

RAZMISLITE: Koja lična iskustva su vam pokazala da postoji nerazdruživa veza između naše telesne i duhovne prirode? Koje odluke možete da donesete kako biste uskladili ove dve strane našeg bića?

SLIKOVITA UPOREĐENJA

Postoje mnogobrojna upoređenja ili simboli kojima se Isus služio da opiše sebe i svoju Crkvu. Jedno je poređenje sa svetlošću. On je „svjetlost svijetu“ (Jovan 8,12). On je i „vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet“ (Jovan 1,9). On nas poziva da „hodimo dok vidjelo imamo“ i da „vjerujemo u vidjelo“ (Jovan 12,35.36).

Uporedite tekst u Mateju 5,13-15 sa tekstem u Filibljanima 2,14-16. Koji cilj je Gospod postavio svome narodu u ovom svetu? Šta to praktično znači za nas? Kako da postanemo ono što smo pozvani da budemo?

Cilj je svakog probuđenja i svake reforme da svetlost Hristove ljubavi, blagodati i istine zasija preko našeg života. Svetlost sija kao suprotnost tami. Isus je pozvao svoje sledbenike da žive životom koji će se potpuno razlikovati od života ljudi u svetu, kako bi se pokazala nadmoćnost Njegovog načina života. On nas poziva da budemo puni samilosti, staranja i brige u svetu punom sebičnosti, pohlepe i samoživosti. On nas poziva da postavimo visoka merila na području zabave i razonode, u društvu koje je opijeno zadovoljstvima (Kološanima 3,1.2). On traži od nas da živimo zdravim načinom života u vreme kada milioni ljudi umiru veoma mladi od degenerativnih bolesti za koje su sami odgovorni (Jovan 10,10). Usred neumerenog pokolenja opsednutog seksualnošću i gladnog zadovoljstava, Isus nas poziva da budemo potpuno drukčiji. On traži od nas da budemo umereni, skromni i moralni.

Više od sedam stotina godina pre Hrista, starozavetni prorok Isaija objavio je glasni poziv Izrailju da prihvati reformu. Njegove reči se obraćaju i Crkvi koja čeka Drugi dolazak svoga Gospoda. „Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi, veli Gospod. Nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli“ (Isaija 55,8.9). Božji ideal za Njegovu Crkvu i za nas kao pojedince mnogo je viši nego što možemo i zamisliti. Celo Nebo čezne da se Njegov karakter pun ljubavi pokaže preko Njegove dece.

RAZMISLITE: Proučite merila kojima se rukovodite u životu. Na koji način se po njima vidi da ste sledbenik Isusa Hrista i da je vaš život drukčiji od života ljudi u svetu oko vas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Mnogi tvrde da se nalaze na Gospodnjoj strani, iako to nisu jer njihova dela pretežu na sotoninu stranu. Na koji način ćemo odrediti na čijoj smo strani? Kome pripada naše srce? Kim se bave naše misli? O kome volimo da razgovaramo? Kome su posvećena naša najsnažnija osećanja i naše najbolje snage? Ako smo na Gospodnjoj strani, On će nam biti na umu; upravo o Njemu ćemo najradije razmišljati. Mi ne gajimo nikakvo prijateljstvo sa svetom; sve što imamo i što jesmo mi smo posvetili Njemu. Mi čeznemo da nosimo Njegovo obličje, da dišemo Njegovim Duhom, da činimo Njegovu volju, da Mu ugodimo u svemu.“ (Elen Vajt, *The Faith I Live By*, str. 220)

„Prednost je svake duše da postane živi kanal preko kog će Bog izlupati na svet blago svoje blagodati, neizmerno bogatstvo Hristovo. Hristos ni za čim toliko ne čezne koliko za ljudskim pomagačima koji će svetu predstaviti Njegov karakter i Njegov Duh. Svetu ništa nije potrebnije od Spasiteljeve ljubavi koja će zablistati preko ljudi. Celo Nebo čeka na žive kanale preko kojih će sveto ulje donositi radost i blagoslov ljudskom srcu.“ (*Hristove očigledne pouke*, str. 419)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Koje izraze upotrebljava Pavle da opiše visoki poziv Božjeg naroda? (2. Korinćanima 5,18-20; 6,17,18) Šta ti simboli znače u praktičnom smislu? Na koji način naš život pokazuje da je ovde reč o nama?
2. Budimo iskreni: možemo čitati i primenjivati na sebe sva obećanja Biblije koja hoćemo, ali, ukoliko u trenutku iskušenja svesno ne odlučimo da svoje misli usmerimo prema Nebu, mi ćemo podleći iskušenju. Koja načela ili navike vam pomažu da upravljate svojim mislima kada se nađete u iskušenju?
3. Kako biste odgovorili nekome ko kaže: „Da, misli mi nisu uvek kakve treba da budu, ali moja dela i moj način života su besprekorni“?
4. Pored prekrasnih duhovnih istina koje su deo učenja naše Crkve, mi imamo i zdravstvenu vest. Kako da naučimo da ova načela bolje uključimo u svoj život, propovedanje i svedočenje? Koju ulogu zdravstvena vest treba da ima u probuđenju i reformi?

REFORMA – ISCELJENJE POREMEĆENIH ODNOSA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Timotiju 4,11; Filimonu 1-25; 2. Korinćanima 10,12-15; Rimljanima 5,8-11; Matej 18,15-17.

Tekst za pamćenje: „Jer kada smo se pomirili sa Bogom smrću sina njegova dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasiti u životu njegovu kad smo se pomirili.“ (Rimljanima 5,10)

I posle Pedesetnice odnosi među vernicima ponekad su bivali napeti. Novozavetni izveštaj nekoliko puta opisuje kako su crkvene vođe i pojedinci u Crkvi rešavali takve slučajeve. Načela kojima su se rukovodili izuzetno su važna i za današnju Crkvu. Pozitivni rezultati koje su postizali pokazuju šta bi se događalo i kod nas kad bismo se u rešavanju sukoba služili biblijskim načelima.

U pouci za ovu sedmicu, usredsredićemo se na obnavljanje poremećenih odnosa. Velika duhovna probuđenja u prošlosti unapređivala su međusobne odnose. Sveti Duh privlači ljude sebi i zbližava ih. Ono uklanja prepreke među ljudima, kao i između Boga i ljudi. Ukratko, sila jevanđelja najizrazitije se pokazuje ne u onome što Crkva govori, već u onome što Crkva čini i kako živi.

„Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.“ (Jovan 13,35) Bez te ljubavi, svi naši govori o probuđenju i reformi neće dovesti ni do čega.

Pavle i Varnava zajedno su svedočili za Isusa Hrista. Međutim, došlo je do neke vrste sukoba među njima (Dela 15,36-39). Moguće opasnosti prilikom propovedanja jevanđelja navele su Jovana Marka da u jednom trenutku napusti Pavla i Varnavu i da se vrati kući. Pavle nije mogao da ima poverenja u nekog tako plašljivog kao što je Jovan Marko.

„Ovo napuštanje dužnosti navelo je Pavla da vrlo nepovoljno, čak i oštro oceni mladog Marka, bar u tom trenutku. Varnava je, s druge strane, bio sklon da ga opravda zbog njegovog neiskustva. Brinuo se da Marko sasvim ne napusti propovedničku službu jer je u njemu video osobine koje su ga mogle učiniti korisnim radnikom u Hristovoj službi.“ (*Apostolska crkva – Hristovim putem*, str. 170)

Iako su svi ti ljudi bili korisni Bogu, njihovi međusobni sukobi su zahtevali rešenje. Trebalo je da apostol koji propoveda blagodat raširi tu blagodat i na mladog propovednika koji ga je razočarao. Apostol praštanja morao je da oprosti. Jovan Marko se razvio zahvaljujući ohrabrujućoj podršci Varnave, i Pavlovo srce je na kraju bilo dirnuto tom promenom.

Kako Pavlova pisma Timotiju i crkvi u Kolosi otkrivaju da je obnovio dobre odnose sa Jovanom Markom i da ima poverenja u tog mladog propovednika? Kološanima 4,10.11: 2. Timotiju 4,11.

Iako su pojedinosti o Pavlovom izmirenju sa Jovanom Markom prilično oskudne, biblijski izveštaj je jasan. Jovan Marko je postao jedan od apostolovih poverljivih saradnika. Pavle toplo preporučuje Jovana Marka za saradnika crkvi u Kolosi. Pred kraj života, Pavle poziva Timotija da povede Jovana Marka sa sobom u Rim jer je „dobar za službu“. Ovaj mladi propovednik je doprineo Pavlovoj službi, i sve mu je, očigledno, bilo oprošteno. Prepreke između njih bile su uklonjene i oni su mogli da rade zajedno u delu jevanđelja.

RAZMISLITE: Kako da naučimo da opraštamo onima koji su nas ranili ili razočarali? U isto vreme, zašto oproštenje ne mora uvek da obuhvata i potpuno obnavljanje prethodnih odnosa? Zašto to nije uvek ni potrebno?

OD ROBA DO SINA

Dok je bio u tamnici u Rimu, Pavle se sreo s odbeglim robom Onisimom, koji je iz Kolose pobjegao u Rim. Pavle je lično poznao Onisimovog gospodara. Poslanica Filimonu predstavlja Pavlov lični poziv upućen prijatelju da se obnove odnosi između roba i gospodara, ali ovaj put na hrišćanskoj osnovi.

Međusobni odnosi su Pavlu bili veoma važni. Apostol je znao da poremećeni odnosi razorno deluju na duhovno zdravlje i rasteenje. Filimon je bio starešina crkve u Kolosi. Ukoliko bude gajio ogorčenje prema Onisimu, njegovo hrišćansko svedočanstvo biće oslabljeno.

Čitajte tekst u Filimonu 1-25. Koja važna načela o obnavljanju međusobnih odnosa nalazimo u ovom tekstu? Ne zaboravite, načela su ključna reč.

Na prvi pogled iznenađuje što se Pavle snažnije ne izjašnjava protiv zla robovanja. Međutim, Pavlova je strategija daleko uspešnija. Jevanđelje, u idealnom slučaju, uklanja sve društvene razlike među ljudima (Galatima 3,28). Apostol upućuje Onisima Filimonu, ali ne kao roba, već kao svoga sina u Isusu Hristu i Filimonovog „voljenog brata“ u Gospodu (Filimon 16).

Pavle je znao da odbegli rob nema nikakve budućnosti. Mogao je da bude uhvaćen u svakom trenutku. Bio je osuđen na život odricanja i siromaštva. Međutim sada, kao Filimonov brat u Hristu i kao vredan radnik, Onisim je mogao da ima sjajnu budućnost. Njegova ishrana, stan i posao bili su osigurani kod Filimona. Obnavljanje poremećenih odnosa može dovesti do dramatičnih promena u životu. Onisim je postao „verni i voljeni brat“ i saradnik u radu na propovedanju jevanđelja (Kološanima 4,9).

RAZMISLITE: Koja biste od ovde iznesenih načela jevanđelja mogli da primenite na sebe kako biste prevazišli stres i napetost, ali i sukobe koji vas razdvajaju od drugih ljudi?

OD SUPARNIŠTVA DO DOPUNJAVANJA

Kao što smo videli u jednoj od prethodnih pouka, crkva u Korintu se suočavala s ozbiljnim problemima. Koja načela Pavle iznosi u 1. Korinćanima 3,5-11; 12,1-11; i u 2. Korinćanima 10,12-15 za sređivanje i obnavljanje međusobnih odnosa, što je sve veoma važno i u probuđenju i reformi Crkve?

U ovim tekstovima Pavle iznosi ključna načela jedinstva u Crkvi. On ističe da Isus upotrebljava razne saradnike da obavi razne službe u svojoj Crkvi, iako svi oni saraduju u izgrađivanju Božjeg carstva (1. Korinćanima 3,9).

Bog nas poziva da saradujemo, a ne da se takmičimo. Svaki vernik ima neki dar od Boga kojim služi Telu Hristovom i široj društvenoj zajednici (1. Korinćanima 12,11). Nema većih i manjih darova. Svi su neophodni Hristovoj Crkvi (1. Korinćanima 12,18-23). Darovi koje smo dobili od Boga nisu namenjeni sebičnom isticanju. Oni su preko Svetoga Duha dati za službu.

Sva upoređivanja sa drugima su nerazumna, jer će nas navesti ili da se obeshrabrimo ili uzoholimo. Ako mislimo da su drugi daleko iznad nas, osećaćemo se razočarano u poređenju s njima. Ako mislimo da je naš rad za Hrista mnogo uspešniji od rada drugih, postaćemo oholi. I jedno i drugo će umanjiti rezultate našeg rada za Hrista. Ako radimo u okviru područja uticaja koji nam je Bog dao, naći ćemo radosti i zadovoljstva u svom svedočenju. Naš rad će nadopunjavati napore ostalih vernika i Hristova Crkva će krenuti ubrzano prema svome cilju.

RAZMISLITE: Možete li se setiti nekoga čiji su vas darovi za službu učinili zavidnim? U isto vreme, koliko puta ste osećali ponos zbog svojih darova, posebno u poređenju sa drugima? Pavle ovde govori o stvarnosti svojstvenoj grešnim bićima. Kojoj god od ove dve krajnosti da smo skloni, na koji način bismo mogli da naučimo da je nesebično ponašanje neophodno da bismo izbegli zamke koje nam sotona postavlja u međusobnim odnosima i u radu za Gospoda?

OD SUKOBA DO OPRAŠTANJA

Šta je to opraštanje? Da li opraštanje opravdava nečije ponašanje koje nas je duboko povredilo? Da li moje opraštanje zavisi od pokajanja onoga ko me je povredio? Šta da činim ako onaj ko me je povredio ne zaslužuje moje opraštanje?

Kako nam sledeći tekstovi pomažu da shvatimo biblijsku osnovu opraštanja? Rimljanima 5,8-11; Luka 23,31-34; 2. Korinćanima 5,20.21; Efescima 4,26-30.

Hristos je preduzeo prvi korak da se pomirimo sa Njim. Upravo nas „dobra Božja navodi na pokajanje“ (Rimljanima 2,4). U Hristu nas je Bog pomirio sa sobom dok smo još bili grešnici. Naše pokajanje i priznanje nisu ostvarili pomirenje. Hristova smrt na krstu je to učinila; naš udeo je samo u tome da prihvatimo ono što je učinjeno za nas.

Istina je da ne možemo da dobijemo blagoslov opraštenja ako ne priznamo svoje grehe. To ne znači da naše priznanje podstiče Božje opraštanje. Opraštanje je stalno prisutno u Njegovom srcu. Naprotiv, priznanje nas osposobljava da primimo opraštanje (1. Jovanova 1,9). Priznanje je životno važno, ne zato što bi promenilo Božje držanje prema nama, već zato što menja naše držanje prema Njemu. Kada se pokorimo osvedočavajućoj sili Svetoga Duha i kada se pokajemo i priznamo svoje grehe, mi se menjamo.

Opraštanje je takođe veoma bitno za naše duhovno blagostanje. Kada propustimo da oprostimo nekom ko nas je povredio, to može da nam naudi mnogo više nego njemu, čak i da takva osoba ne zaslužuje opraštanje. Ako vas je neko povredio i bol vas razdire zato što mu niste oprostili, vi mu dozvoljavate da svakog dana ranjava ispočetka.

Opraštanje je oslobađanje našeg blišnjega od naše osude zato što je Hristos nas oslobodio od svoje osude. Opraštanje nikako ne odobrava njegovo ponašanje prema nama. Mi se možemo pomiriti sa nekim ko nas je povredio zato što nas je Hristos pomirio sa sobom kad smo mi Njega povredili. Mi možemo da oprostimo zato što smo dobili opraštanje. Možemo da volimo zato što smo sigurni u Njegovu ljubav. Opraštanje je odluka, izbor. Mi možemo odlučiti da oprostimo uprkos ponašanju i delima druge osobe. To je onda pravi duh Isusa Hrista.

RAZMISLITE: Kako nam usredsređivanje na opraštanje koje smo dobili od Isusa Hrista može pomoći da oprostimo drugima?

OD OGORČENOSTI DO OBNAVLJANJA ODNOSA

Čitajte tekst u Mateju 18,15-17. Koja tri koraka nam je Isus preporučio kao pomoć u rešavanju sukoba ukoliko nas povredi drugi vernik Crkve? Kako da primenimo te reči u trenutnim okolnostima?

Hristos je objavio svoj savet u Jevanđelju po Mateju 18 sa namerom da se sukob ograniči na što manji broj učesnika. Njegova namera je bila da dve osobe između kojih postoji sukob same razreše problem. Zato je Isus i rekao: „Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem; ako te poslušaj, dobio si brata svojega.“ (Matej 18,15) Kad se povećava broj osoba koje su umešane u sukob između dva pojedinca, stvara se još veći problem. Ljudi se opredeljuju na jednu ili na drugu stranu i povlači se linija razdvajanja. Međutim, kada hrišćanin pokuša da sredi problem u četiri oka, u duhu hrišćanske ljubavi i međusobnog razumevanja, nastaje atmosfera pomirenja. Takva atmosfera je pozitivna i omogućuje Svetome Duhu da deluje na ljude dok se trude da razreše sukob.

Ima i trenutaka kada lična nastojanja da se sukob razreši ostaju bez rezultata. U takvom slučaju, Isus nam savetuje da uzmemo sa sobom jednoga ili dvojicu pomoćnika. Ovaj drugi korak u razrešavanju problema mora da dođe posle prvoga. Svrha je da se ljudi sastanu, a ne da se još više udalje jedan od drugoga. Jedan ili dvojica koji su se pridružili onome koji je povređen nisu došla da ga podupru ili da dokažu da je on u pravu. Oni dolaze u hrišćanskoj ljubavi i saučešću kao savetnici i učesnici u molitvama da bi učestvovali u procesu približavanja dveju osoba koje su se udaljile jedna od druge.

Ima i slučajeva kada svi pokušaji da se problem razreši na ovaj način ostaju bez uspeha. U takvom slučaju, Isus nam kaže da problem iznesemo pred crkvu. On svakako ne govori o tome da treba da prekinemo subotno jutarnje bogoslužje i zatražimo da crkva zajednički razreši problem. Odgovarajuće mesto da se iznese problem, ukoliko prethodni koraci nisu doveli do njegovog rešenja, jeste odbor mesne crkve. I ovaj put je Hristov cilj pomirenje. To nije trenutak da se jedna strana osudi a druga uzdigne.

„Nemoj dozvoliti da se odbojnost pretvori u zlobu. Nemoj dozvoliti rani da se zagnoji i da pukne u otrovnim rečima koje zagađuju misli onih koji ih slušaju. Nemoj dozvoliti ogorčenim mislima da nastave da ispunjavaju tvoj um i um tvog bližnjeg. Idi svome bratu i u poniznosti i iskrenosti razgovaraj s njim o problemu.“ (*Evandeoski radnici*, str. 498)

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Kada se Hristos bude trajno nastanio u srcima radnika, kada bude nestala svaka sebičnost, kad prestane svako suparništvo, kada više ne bude sukoba oko prvenstva, kada se uspostavi jedinstvo, kada se svi posvete Bogu tako da se njihova međusobna ljubav može videti i osetiti, tada će se pljuskovski blagodati Svetoga Duha izliti na njih; to je isto tako sigurno kao i ispunjenje Božjih obećanja, koja nikada ne izostaju ni za jotu ni za titlu.“ (Elen Vajt, *Selected Messages*, knjiga 1, str. 175)

„Ako želimo da u onaj veliki dan Gospodnji stanemo uz Hrista kao svoje utočište, svoju visoku kulu, moramo odbaciti svaku zavist, svaki sukob oko prvenstva. Moramo potpuno uništiti svaki koren svih tih nesvetih pojava tako da više ne mogu ponovo iznići. Moramo da u potpunosti stanemo na Gospodnju stranu.“ (Elen Vajt, *Događaji poslednjih dana*, str. 190)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Čitajte tekst iz Kološanima 3,12-17 u razredu. Razgovarajte o hrišćanskim vrlinama koje, prema savetima apostola Pavla, treba da izgrađuje crkva u Kolosi. Zašto su te vrline temelj svih naših dobrih odluka? Kako nas one vode u primeni svih načela koja nam je Isus dao u Mateju 18,15-18?
2. Pregledajte ponovo tekst u Kološanima 2,12-17 i učenja koja su istaknuta u tim tekstovima. Zašto su te vrline u tolikoj meri bitne za svako probuđenje i reformu koje su nam tako očajnički neophodne u Crkvi?
3. Ako uzmemo našu Crkvu kao celinu, šta je najviše sprečava da doživi probuđenje i reformu – promene koje bi joj omogućile da jevanđelje objavi svetu? Da li su za to kriva naša učenja? Svakako da nisu. Naša učenja su upravo ono što nam je Bog dao da objavimo svetu. Problem je isključivo u nama, u našim međusobnim odnosima, u našim sitnim ljubomorama, ogovaranjima, našoj sebičnosti, našoj želji za prvenstvom i u celom nizu drugih pitanja. Zašto je potrebno da se vi, vi lično, a ne neko pored vas, ne pastor, već vi sami, molite da se promena pokaže u vama tako da možemo svi zajednički doživeti probuđenje i reformu, kao Crkva i kao pojedinci?

OBEĆANO PROBUĐENJE – DOVRŠENJE BOŽJE MISIJE

Tekstovi za proučavaje u toku sedmice: Matej 28,18-20; Jakov 5,7,8; Zaharija 10,1; Matej 3,11; Otkrivenje 18,1; 19, 11-16.

Tekst za pamćenje: „Trpите dakle, braćo moja do dolaska Gospodnjega. Gle, težak čeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni. Trpите dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi.“ (Jakov 5,7,8)

Možda nam se čini nemogućim da jevanđelje objavimo celom svetu u kontekstu poruke trojice anđela. Iako se naša Crkva brzo umnožava, mi ipak ne možemo da držimo korak s eksplozijom stanovništva. Postoje mnogobrojna područja u svetu u kojima ni naše ime ni naša poruka još nisu poznati ljudima.

Stvarnost ovih surovih činjenica navodi nas na ozbiljna pitanja. Da li je moguće da se jevanđelje objavi po celome svetu u ovom naraštaju? Hoće li doći do nekih dramatičnih promena koje će ubrzati objavljivanje poruke trojice anđela iz Otkrivenja 14? Jedno uvek moramo imati na umu dok razmatramo ovu tematiku: misija je Božja i On će je dovršiti kada On bude hteo da je dovrši. U isto vreme, međutim, moramo imati na umu da smo svi mi pozvani da odigramo ključnu ulogu u tom konačnom delu.

OBEĆANA SNAGA

Hristov veliki evandeoski nalog u Mateju 28,18-20 sadrži i jedno veliko obećanje. Kakvo je to obećanje i šta znači u praktičnom smislu? Kako da u njemu nađemo ohrabrenje? Zašto je ono tako važno za nas?

Učenici nisu propovedali u svojoj, već u Hristovoj sili. Štaviše, jevanđelje se, prema Pavlu, ispropovedalo svakom stvorenju pod nebom za nekoliko kratkih godina (Kološanima 1,23). Iako neki mogu da se pitaju šta tačno znače Pavlove reči, nesumnjivo je da je jevanđelje ostavilo snažan utisak na ljude prvog veka. Ono je promenilo svet. Hristos je obećao svojim učenicima da će poslati „obećanje očevo“ i da će primiti „silu s visine“ (Luka 24,49). Spasitelj je dodao: „Nego ćete primiti silu kada siđe Duh Sveti na vas i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“ (Dela 1,8)

Bez obzira na to koliko je izazovan sam zadatak, Božja obećanja su sigurna. Isusova izjava da će se „propovijediti ovo jevanđelje o carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima. I tada će doći posljedak“ (Matej 24,14) u stvari je obećanje. Objavljivanje jevanđelja celom svetu možda izgleda nemoguće, ali će Božja sila savladati svaku prepreku. Svaka osoba na planeti Zemlji imaće dovoljno prilike da čuje i shvati Božju poruku ljubavi i istine pre Drugog dolaska našeg Gospoda (Otkrivenje 18,1).

„Videla sam anđele kako žure tamo-amo po Nebu, kako se spuštaju na Zemlju i ponovo uzdižu na Nebo, pripremajući ispunjenje nekog važnog događaja. Onda sam videla drugog moćnog anđela koji je dobio nalog da se spusti na Zemlju da bi sjedinio svoj glas sa trećim anđelom i dao silu i snagu njegovoj vesti. Velika sila i slava bili su dani tom anđelu i, dok se spuštao, zemlja je zablistala njegovom slavom. Svetlost koja je pratila tog anđela prodirala je posvuda.“ (Elen Vajt, *Rani spisi*, str. 277)

RANI I POZNI DAŽD

I Stari i Novi zavet služe se simbolikom vode da predstavje Svetoga Duha. Prorok Isaija navodi Gospodnje reči: „Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliću duh svoj na sjeme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje.“ (Isaija 44,3) Isaija se služi uobičajenim jevrejskim književnim sredstvom koje se zove paralelizam. Druga polovina rečenice objašnjava prvu. I prorok Joilo se služi simbolizmom vode. Bog je obećao da će navodnjavati polja Izrailjaca, a onda dodao: „I poslije ću izliti duh svoj na svako tijelo“ (Joilo 2,28). Hristos se služi simbolom vode da predstavi Svetoga Duha (Jovan 7,37-39).

Kojim dvama simbolima svaki od sledeća dva teksta predstavlja izlivanje Svetoga Duha? Joilo 2,21-24. 28-32; Jakov 5,7.8. Kako treba da razumemo te reči?

U biblijska vremena, oranje i setva počinjali su sredinom oktobra, neposredno posle ranih kiša, ili, kako ih Biblija naziva, „ranog dažda“. Ove rane kiše omogućavale su da seme proklija i da žito klasa. Kasnija kiša ili „pozni dažd“ padala je u kasno proleće da omogući sazrevanje ploda i prikupljanje roda. Žetva ječma i pšenice dospevala je u proleće, praćena prikupljanjem voća u leto i u jesen.

Bog se služi simbolizmom ranog i poznog dažda na dva načina. Rani dažd Svetoga Duha izlio se na učenike na dan Pedesetnice da bi pokrenuo hrišćansku misiju. Pozni dažd će se izliti na Božju Crkvu na kraju vremena da bi dovršila Božju misiju na Zemlji. Naziv „rani dažd“ se odnosi i na svakodnevno delovanje Svetoga Duha na osvedočavanje, poučavanje, usmeravanje i ojačavanje svakog vernika. „Pozni dažd“ je naziv koji se upotrebljava da označi posebno izlivanje sile Božjega Svetoga Duha na Hristovu Crkvu neposredno pre Hristovog drugog dolaska.

„Pod simbolom ranoga i poznoga dažda, koji u zemljama na Istoku padaju u vreme sejanja i žetve, jevrejski proroci su prorekli izlivanje duhovne blagodati na Božju Crkvu u naročitoj meri. Izlivanje Svetoga Duha u dane apostola predstavljalo je početak ranoga dažda, a rezultati su bili slavni (...)

Međutim, pred kraj žetve zemaljske obećano je posebno izlivanje duhovne blagodati da pripremi Crkvu za dolazak Sina čovečjega. Ovo izlivanje Svetoga Duha upoređeno je sa padanjem poznoga dažda; i upravo za tu dodatnu snagu hrišćani treba da se mole Gospodaru žetve u 'vreme poznoga dažda'. Odgovor će doći, 'Gospod će pustiti munje i daće vam izobila dažda.' Jer će vam dati dažd na vrijeme i spustiće vam dažd rani i pozni' (Zaharija 10,1; Joilo 2,23).“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 54,55)

PREDUSLOVI ZA POZNI DAŽD

Šta nam sledeći tekstovi govore o pripremi koja je neophodna za primanje sile Svetoga Duha u punoj meri? Dela 1,14; Zaharija 10,1; Dela 3,18-20; 4,31; Psalam 119.25; Jovan 6,63.

Pismo nas poziva da tražimo Svetoga Duha od Gospoda (Luka 11,13). Učenici su verovali Hristovim obećanjima, čekali su zajednički i molili se za izlivanje Svetoga Duha (Dela 1,8.14). Razlog zašto Bog zahteva od nas da se molimo za Svetoga Duha nije u tome što je On nespreman da nam ga da, već u tome što smo mi nespremni da ga primimo. Dok se molimo za izlivanje Svetoga Duha, Bog deluje na naša srca da bi nas naveo na dublje pokajanje. Moliti se u malim grupama vernika povezuje nas užim vezama jedinstva i zajedništva. I molitva i proučavanje Biblije pomažu nam da prepoznamo delovanje Svetog Duha u svom životu.

Koji su prirodni rezultati duhovnog obnovenja u našem životu? Kuda nas vodi svako duhovno probuđenje i svaka reforma? Psalam 51,10-13; Dela 4,13.20; 5,33; 8,4.

Svako duhovno probuđenje i svaka istinska reforma bude u nama vatrenu želju da svedočimo. Kada u svom srcu budemo visoko cenili sve što je Hristos učinio za nas, tada, slično Petru i Jovanu, nećemo moći da „ne govorimo što vidjesmo i čusmo“ (Dela 4,20). Izlivanje Svetoga Duha za vreme ranoga dažda na dan Pedesetnice osposobilo je učenike da uspešno svedoče za Hrista. Njihovo svedočenje je bilo tako snažno da je buntovna svetina u Solunu povikala od straha, jer su „ovi što zamutiše vasoni svijet“ (Dela 17,6) došli i u njihovo mesto.

Upravo onako kao što je izlivanje Svetoga Duha na dan Pedesetnice osposobilo učenike da budu izvanredni svedoci svom naraštaju, tako će i izlivanje Svetoga Duha u vreme poznog dažda osposobiti Crkvu da dosegne pripadnike poslednjeg naraštaja. Ništa manje od sile poznoga dažda neće biti potrebno da se dovrši Božja misija na Zemlji, a Bog nam neće ni ponuditi ništa manje od toga. Najdragoceniji dar Neba je ponuđen u neograničenoj meri da bi se dovršio najhitniji i najvažniji zadatak koji je ikada bio poveren Crkvi.

RAZMISLITE: Prvi učenici su preokrenuli svet svojim propovedanjem i svedočenjem. Zašto to isto nije bilo prorečeno i za nas?

KRŠTENJE OGNJEM

I Stari i Novi zavet služe se mnoštvom simbola poput vode, vetra i ulja da bi opisali delovanje Svetoga Duha. Jovan Krstitelj povezuje još jedan simbol, simbol ognja, sa delovanjem Svetoga Duha (Matej 3,11; Luka 3,16).

Mnogi su pogrešno razumeli ovu Jovanovu izjavu. Tekst ne glasi: „On će ih krstiti Duhom Svetijem ili ognjem.“ Umesto toga, stoji napisano: „On će ih krstiti Duhom Svetijem i ognjem.“ Drugi izraz „i ognjem“ objašnjava prvi izraz „krstiti Duhom Svetijem“. Krštenje Svetim Duhom je u stvari krštenje ognjem. Reč „krštenje“ u Novom se zavetu pojavljuje 80 puta i uvek se odnosi na potpuno uronjavanje.

Čitajte sledeće tekstove i opišite šta simbol ognja znači u Bibliji. 2. Mojsijeva 3,2-4; 24,17; 1. Carevima 18,24; Malahija 3,2,3; Dela 2,1-4; Jevrejima 12,29.

Oganj simbolički predstavlja Božju slavu, prisutnost i silu koja se pokazuje u službi Svetoga Duha. Biti kršten ognjem znači biti uronjen u slavu Božjeg prisustva delovanjem Svetoga Duha kako bi se čovek osposobio da svedoči u Njegovoj sili. Mojsije se sreo sa Bogom kod razgorelog grma, a onda je napustio slavu Njegove prisutnosti da bi svedočio pred faraonom. Ilija je svedočio Izrailju u slavi Božje ognjene prisutnosti na brdu Karmilu. Kada su se ognjeni jezici pokazali na dan Pedesetnice, učenici su svedočili na jezicima kojima nikada pre toga nisu govorili. Krštenje Svetim Duhom predstavlja uronjavanje u Božju prisutnost i silu da bismo mogli uspešno svedočiti o Njegovoj slavi. I u poslednje dane istorije ovoga sveta, Božji narod će ponovo biti prožet Njegovom prisutnošću, ispunjen Njegovom silom, i poslan da svedoči ovome svetu o Njegovoj slavi.

Zemlja će se ispuniti slavom Gospodnjom. „Jer će se zemlja napuniti poznajna slave Gospodnje kao što je more puno vode.“ (Avakum 2,14) U proročkom viđenju, Jovan je video anđeoskog vesnika kako se spušta s neba i „zemlja se zasvijetli od slave njegove“ (Otkrivenje 18,1).

Božja slava, Njegov karakter pun ljubavi, otkriće se silom Svetoga Duha svetu koji čeka i svemiru koji posmatra. Svaki pojedinac na planeti Zemlji dobiće priliku i da čuje i da razume Božju poruku poslednjeg vremena.

RAZMISLITE: Božja slava – Njegov karakter pun ljubavi – otkriće se svetu. Kako biste vi mogli da u svojoj sferi prikazete Njegovu slavu u svom životu? Šta bi to od vas zahtevalo?

ZAVRŠETAK VELIKE BORBE

Celokupna knjiga Otkrivenja mogla bi se svesti na samo nekoliko reči: Hristos pobeđuje, sotona gubi.

Čitajte tekstove u Otkrivenju 12,17; 17,13.14; 19,11-16. Koja je osnovna i najvažnija misao sadržana u svim ovim tekstovima?

Ovo je radosna vest: isti Isus koji je pobedio sotonu na krstu ponovo će doći, poraziti sile tame i učiniti kraj zlu (Otkrivenje 19,19-21; Jezekilj 28,18.19). Zlo neće imati poslednju reč. Siromaštvo i bolesti neće imati poslednju reč. Patnje i stradanja neće imati poslednju reč. Haos i zločin neće imati poslednju reč. Slabosti i smrt neće imati poslednju reč.

Međutim, Bog će imati poslednju reč.

Sve do tada, Otac, Sin i Sveti Duh čine sve što se može učiniti da se približe svakom pojedincu. Božje srce plače nad izgubljenim svetom. Uskoro će Njegov narod, putem svedočanstva svojih reči i dela, pokazati svetu Isusovu zadivljujuću blagodat i istinu.

Naravno, sotona će učiniti sve što je u njegovoj moći da spreči ovo svedočenje. Konačna kriza će izbiti u svetu. Isus će izliti svog Svetog Duha u sili poznog dažda i Božje delo na Zemlji će biti završeno.

„Božje sluge, lica ozarenih svetim posvećenjem, žuriće od mesta do mesta da objave vest sa Neba. Hiljade glasova širom cele Zemlje nosiće opomenu. Činiće se čudesa, bolesni će ozdravljati, a znaci i čudesa pratiće verne. I sotona će činiti lažna čudesa; učiniće da i oganj s neba padne na zemlju pred ljudima (Otkrivenje 13,13). Na ovaj način će stanovnici Zemlje biti prinuđeni da se odluče za koga će se opredeliti.“ (*Velika borba*, 38. poglavlje, str. 612 orig.)

Božje delo na Zemlji biće dovršeno. Isus će doći. Celo Nebo i sva Zemlja će se radovati. Ništa u našem životu nije važnije od toga da iskusimo buđenje Božje blagodati u svom srcu svakoga dana i da pozovemo Njegovog Svetog Duha da nas preobrazi u Njegovo obličje (1. Jovanova 3,1-3)

RAZMISLITE: Naš svet se raspada. Ko to ne vidi? Ima li ičega što bi bilo važnije nego da otvorimo srce Isusu i da Ga molimo za probuđenje i za reformu, za obnovljenje Svetim Duhom koje je tako potrebno ne samo nama kao pojedincima, već i celoj Crkvi? Šta bi se moglo dogoditi kada bismo svoje srce potpuno predali Bogu i sebe potpuno posvetili širenju ove poruke svetu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Vest će se širiti ne toliko dokazivanjem koliko dubokim osvedočenjem Božjeg Duha. Dokazi su izneseni. Seme je posejano, a sad će niknuti i doneti roda. Spisi koje su evanđeoski radnici rasprostranili izvršili su svoj uticaj, ali mnogi na koje je evanđeoska istina imala dubok utisak, bili su sprečeni da istinu potpuno razumeju ili da je poslušaju. Ali sada zraci svetlosti svuda prodiru, i istina se vidi u svoj svojoj jasnoći, a iskrena Božja deca kidaju veze koje su ih do sada zadržavale. Porodične i crkvene veze sada su nemoćne da ih zadrže. Istina im je dragocenija od svega drugog. Uprkos sotoninim silama koje su se udružile protiv istine, velik je broj onih koji će stati na Gospodnju stranu.“ (*Velika borba*, 38. poglavlje, str. 612)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. U gornjem navodu Elen Vajt kaže: „Vest će se širiti ne toliko dokazivanjem koliko dubokim osvedočenjem Božjeg Duha“. Razgovarajte u razredu o tome šta to znači. Šta to ne znači? Uostalom, naša poruka je duboko logična, razumna, i oslanja se na veoma snažne dokaze. Kako onda da razumemo ono što nam Duh proroštva govori?
2. Koju duhovnu primenu u današnjoj Crkvi imaju obećanja koja je Bog dao svom narodu u Starom zavetu? (5. Mojsijeva 11,13-18; Osija 6,1-3; 10,12)
3. Jedan od najvećih naučnika današnjice dr Stiven Hoking naziva zamisao o životu posle smrti „bajkom za ljude koji se plaše mraka“. Zašto izjave slične ovoj pokazuju koliko je naša poruka važna i ohrabrujuća za ovaj svet koji ne poznaje ni Boga ni Njegovu ljubav?
4. Iako ne znamo kada će Isus doći, mi ipak znamo da želimo da se to dogodi, da želimo da već jednom dođe kraj ovom svetu punom greha i zla, i da započne novi svet u kojem pravda živi. Zato i verujemo da su probuđenje i reforma ključne za nas kao Crkvu, i zato nas vodeći glasovi Crkve i pozivaju da ih ostvarimo. Na kraju će se to ipak ostvariti samo delovanjem Svetoga Duha u našim srcima i tek kada mi, kao pojedinci, donesemo svesnu odluku da se predamo Gospodu celim srcem i dušom i umom. Kako bismo mogli, ne osuđujući druge i ne upoređujući sebe sa drugima, da obavimo svoj deo posla i ohrabrimo jedni druge da se spremimo za delo koje Sveti Duh želi da obavi u našem životu?

JUL

LEPOTA U RAZNOLIKOSTI

Božje sluge

1. P 1. Korinćanima 12,1-6	Lepota u raznolikosti
2. U 1. Korinćanima 3,5	Božje sluge
3. S 2. Korinćanima 4,6	Saradnici u delu spasenja
4. Č 1. Korinćanima 12,7.8	Upotrebljeni za Boga
5. P 1. Korinćanima 12,9	Vera darovana od Boga
6. S Jevrejima 11,32-34	Delotvorna vera

Veliki lekar i sila isceljenja

7. N 2. Timotiju 4,2	Dar govora
8. P 1. Korinćanima 14,15	Dar pevanja
9. U Jakov 5,14.15	Dar isceljivanja
10. S Marko 1,32-34	Veliki lekar i sila isceljenja
11. Č Luka 5,13.14	Dar isceljivanja ne zamenjuje zdravstvene ustanove
12. P Matej 7,22.23	Svako isceljenje ne potiče od Duha
13. S Otkrivenje 14,12	Prava čuda opet će se događati

U potrazi za boljim putem

14. N Dela 2,5-8	Dar jezika: tečno izražavanje na stranim jezicima
15. P 1. Korinćanima 14,9-11	Jezici: za propovedanje jevanđelja
16. U 1. Korinćanima 14,26	Propovedanje Hrista: važnije od čuda i jezika
17. S 1. Korinćanima 12,31	U potrazi za boljim putem
18. Č 2. Mojsijeva 35,30.31	Bog može da upotrebi i obične veštine
19. P 1. Samuilova 16,7	Svi ljudi su nadareni da služe
20. S Marko 13,34	Ne postoje veći i manji darovi

Više darova – više odgovornosti

21. N Matej 25,14.15	Više darova – više odgovornosti
22. P 1. Timotiju 4,12-14	Daroviti mladi kao živi kanali
23. U Jovan 4,39-42	Obdarene žene blagoslov čovečanstvu
24. S 2. Timotiju 1,5	Majke imaju dar za odgajanje dece
25. Č 2. Timotiju 2,15	Učenici kao obdareni svedoci
26. P Dela 20,19.20	Kolporteri obdareni da svedoče
27. S Efescima 4,11-13	Propovednici i učitelji neka teže jedinstvu

Svi su odgovorni

28. N Matej 25,20.21	Svi su odgovorni
29. P Jakov 1,5	U molitvi za darove
30. U 1. Korinćanima 12,11	Obećano vođstvo za prepoznavanje ličnog dara
31. S 1. Timotiju 1,12-14	Potreba za duhovnim darovima

AVGUST

NADAHNUTI DUHOM

Raznolikost stilova

1. Č 2. Timotiju 3,16 Biblija – od Boga nadahnuti
2. P 2. Petrova 1,19 Raznolikost stilova
3. S 2. Petrova 1,21 Različiti uticaji na pisce

Prorok koji prima viđenja

4. N Jevrejima 1,1,2 Božanska poruka izrečena ljudskim jezikom
5. P 2. Mojsijeva 3,2 Božje prisustvo među ljudima
6. U 2. Korinćanima 12,1,2 Prorok koji prima viđenja
7. S Luka 1,1-3 Istoričar – koristi svetovne izvore
8. Č 1. Jovanova 1,3 Svedok – nadahnut da svedoči
9. P 2. Korinćanima 2,4 Savetnik – nadahnuo savetuje
10. S Isus Navin 24,15 Vođa – poziv na predanje

Otkrivanje biblijske istine

11. N Otkrivenje 21,5 Pisac – objavljuje po Božjoj naredbi
12. P Danilo 9,23 Objašnjenje istine
13. U Efescima 1,17 Otkrivanje biblijske istine
14. S Efescima 2,20 Graditi na temelju
15. Č 2. Petrova 1,16 Suočavanje s fanatizmom
16. P Dela 20,28-30 Sprečavanje fanatizma
17. S 2. Petrova 3,15,16 Prepoznavanje doktrinarnih grešaka

Savet vođama

18. N 2. Petrova 2,1 O budućim obmanama
19. P Priče 9,10 Božji planovi za rad crkve – vaspitni rad
20. U Dela 10,38 Medicinska služba
21. S Otkrivenje 10,11 Izdavačka delatnost
22. Č Matej 9,35,36 Dobročinstvo
23. P Matej 14,15,16 Rad sa zdravom hranom
24. S 1. Timotiju 6,18,19 Podrška misijama

Uputstva za mlade

25. N 1. Petrova 5,2,3 Savet vođama
26. P 1. Jovanova 2,14 Božji savet roditeljima
27. U 1. Jovanova 1,5-7 Ohrabrenje grešnicima
28. S Priče 3,6 Uputstva za mlade
29. Č 2. Timotiju 4,6-8 Završna poruka upućena mladima
30. P Otkrivenje 14,13 Svetlost koja će trajati sve do kraja
31. S 2. Jovanova 8,9 Ispravan stav

SEPTEMBAR

U SILI DUHA

1. N Jevrejima 11,5	Enoh
2. P 1. Mojsijeva 7,1	Enoh
3. U 1. Mojsijeva 15,1-6	Noje
4. S 1. Mojsijeva 45,7.8	Avram
5. Č 2. Mojsijeva 3,11.12	Josif
6. P Isus Navin 1,5	Mojsije
7. S Sudije 5,1.2	Isus Navin
	Devora i Varak

8. N Sudije 6,14-16	Samuilo
9. P 1. Samuilova 3,19.20	Gedeon
10. U 2. Samuilova 23,1.2	Samuilo
11. S 1. O carevima 3,7-9	David
12. Č 1. O carevima 18,21	Solomon
13. P 2. O carevima 2,9	Ilija
14. S Isaija 6,9.10	Jelisije
	Isaija

15. N Jeremija 1,4.5	Danilo
16. P 2. O carevima 22,13	Jeremija
17. U Danilo 2,48	Josija i Olda
18. S Jestira 4,13.14	Danilo
19. Č Nemija 8,8.9	Jestira
20. P Jezdra 5,1.2	Jezdra i Nemija
21. S Jovan 1,22.23	Zorovavelj i Zaharija
	Jovan Krstitelj

22. N Luka 4,18.19	Učenici
23. P Dela 4,33	Isus naš Gospod
24. U Dela 6,8	Učenici
25. S Dela 8,29.30	Stefan
26. Č Dela 9,36	Đakon Filip
27. P Dela 26,16	Srna
28. S 2. Timotiju 4,1.2	Pavle
	Timotije

29. N Rimljanima 16,3.4	Jovan, pisac Otkrivenja
	Akila i Priskila – misionari
	koji sebe izdržavaju
30. P Otkrivenje 1,9	Jovan, pisac Otkrivenja

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul		Avgust		Septembar	
1. Psalam	115-117	1. Isaija	1-3	1. Jeremija	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176			4. "	46-49
5. "	120-121	4. "	10-13	5. "	50-52
6. "	122-124	5. "	14-17	6. Plač	1-3
		6. "	18-20	7. "	4-6
7. "	125-127	7. "	21-23		
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Jezekilj	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139			11. "	11-12
12. "	140-142	11. "	33-36	12. "	13-15
13. "	143-147	12. "	37-40	13. "	16-18
		13. "	41-43	14. "	19-21
14. "	148-150	14. "	44-46		
15. Priče	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12			18. "	33-35
19. "	13-15	18. "	56-59	19. "	36-38
20. "	16-19	19. "	60-62	20. "	39-41
		20. "	63-66	21. "	42-44
21. "	20-22	21. Jeremija	1-3		
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Danilo	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Propovednik	1-3			25. "	9-12
26. "	4-6	25. "	12-16	26. Osija	1-3
27. "	7-9	26. "	17-20	27. "	4-6
		27. "	21-23	28. "	7-9
28. "	10-12	28. "	24-26		
29. Pesma nad		29. "	27-29	29. "	10-14
pesmama	1-3	30. "	30-32	30. Joilo	1-3
30. "	4-6	31. "	33-35		
31. "	7-8				

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2013. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Radoviš, Strumica, Đevđelija	20,10	20,06	20,01	19,57
Kavadarci	20,12	20,08	20,03	19,59
Veles, Prilep, Bitola	20,14	20,10	20,05	20,01
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,16	20,12	20,07	20,03
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,18	20,14	20,09	20,05
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,20	20,16	20,11	20,07
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,22	20,18	20,13	20,09
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,24	20,20	20,15	20,11
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,26	20,22	20,17	20,13
Arandelovac, Užice, Bar	20,28	20,24	20,19	20,15
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,30	20,26	20,21	20,17
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šaabc, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,32	20,28	20,23	20,19
Senta, Bečej, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,34	20,30	20,25	20,21
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,36	20,32	20,27	20,23
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Doboj, Zenica, Hvar, Korčula	20,38	20,34	20,29	20,25
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derвента, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,40	20,36	20,31	20,27
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,42	20,38	20,33	20,29
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,44	20,40	20,35	20,31
Virovitica, Biograd	20,46	20,42	20,37	20,33
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi otok	20,48	20,44	20,39	20,35
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,50	20,46	20,41	20,37
Murska Sobota, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,52	20,48	20,23	20,39
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,54	20,50	20,45	20,41
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,56	20,52	20,47	20,43
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,58	20,54	20,49	20,45
Jesenice , Kranjska gora, Gorica	21,00	20,56	20,51	20,47

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2013. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Strumica	19,47	19,37	19,27	19,16	19,04
Radoviš, Đevđelija	19,49	19,39	19,29	19,18	19,06
Pirot , Kavadarci	19,51	19,41	19,31	19,20	19,08
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,53	19,43	19,33	19,22	19,10
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,55	19,45	19,35	19,24	19,12
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,57	19,47	19,37	19,26	19,14
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,59	19,49	19,39	19,28	19,16
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Peć	20,01	19,51	19,41	19,30	19,18
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,03	19,53	19,43	19,32	19,20
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	20,05	19,55	19,45	19,34	19,22
Senta, Bečež, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	20,07	19,57	19,47	19,36	19,24
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,09	19,59	19,49	19,38	19,26
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,11	20,01	19,51	19,40	19,28
Beli Manastir , Osijek , Doboj, Zenica, Pelješac	20,13	20,03	19,53	19,42	19,30
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,15	20,05	19,55	19,44	19,32
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,17	20,07	19,57	19,46	19,34
Bjelovar, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,19	20,09	19,59	19,48	19,36
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,21	20,11	20,01	19,50	19,38
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,23	20,13	20,03	19,52	19,40
Maribor , Ptuj, Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,25	20,15	20,05	19,54	19,42
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,27	20,17	20,07	19,56	19,44
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,29	20,19	20,09	19,58	19,46
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,31	20,21	20,11	20,00	19,48
Kranjska Gora , Gorica	20,33	20,23	20,13	20,02	19,50

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2013. GODINE

MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Strumica	18,55	18,42	18,29	18,16
Pirot , Radoviš, Đevđelija	18,57	18,44	18,31	18,18
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	18,59	18,46	18,33	18,20
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,01	18,48	18,35	18,22
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,03	18,50	18,37	18,24
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,05	18,52	18,39	18,26
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,07	18,54	18,41	18,28
Senta, Bečež, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,09	18,56	18,43	18,30
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,11	18,58	18,45	18,32
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,13	19,00	18,47	18,34
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,15	19,02	18,49	18,36
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Dobož, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,17	19,04	18,51	18,38
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,19	19,06	18,53	18,40
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,21	19,08	18,55	18,42
Murska Sobotica, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,23	19,10	18,57	18,44
Maribor , Ptuj, Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb, Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,25	19,12	18,59	18,46
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,27	19,14	19,01	18,48
Dravograd, Mežica, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,29	19,16	19,03	18,50
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,31	19,18	19,05	18,52
Kranjska Gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,33	19,20	19,07	18,54

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.